

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ΄

Αρ. 51
330

1932

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25-515

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Ένα κτένισμα με
ΟΝΤΥΛΑΣΙΩΝ διαρ-
κειάς μένει πάντοτε τε-
λείως τακτοποιημένον.

ΚΥΡΙΑΙ ΜΟΥ

Μόνον ή ondulation Permanente

ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Εξασφαλίζει:
Την ωραιότητα, την άντοχην και πρό παντός την ασφάλειαν των μαλλιών σας.
Δεν σας τα αγγιζει, δεν σας τα άσπασει, δεν σας τα αλλοιώνει.

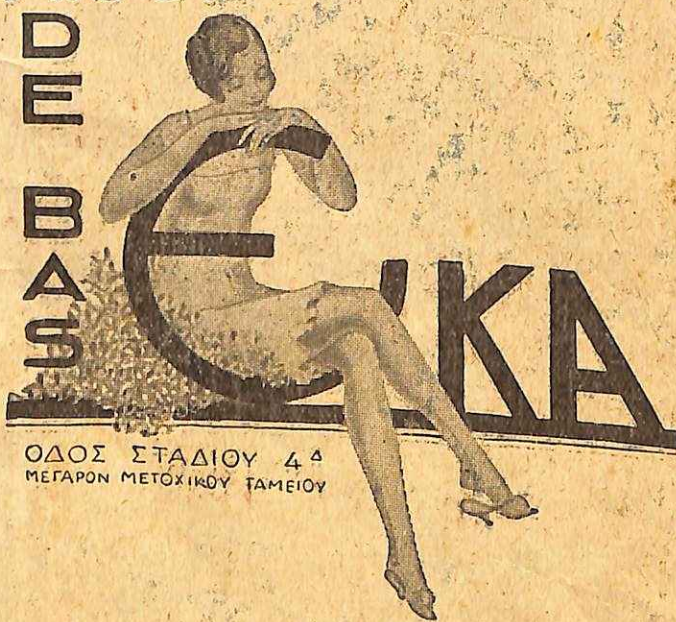
Ένα διατηρεί μαλακά, γυαλιστερά, ωραιότατα.
Πάντοτε έμπιστοσύνη εις το όνομα

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Συνιστώμεν την
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ ΔΙΑΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΧΑΡΑΜΗ. Υγεία κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Έν τω
της Οφθαλμολογίας έν τω
πίστημι.
Μενάνδρου 27-Αθήναι. Τηλ. 1-

ΟΙΚΙΑ διάφορος έν Γλυφάδι
μέ όλα τα χρειώδη, μέ κήπον και
άφθονον νερό άνταλλάσσεται
με άνάλογον έν Αθήναις
διαμέρισμα εις πολυκατοικίαν.
Πληροφορία παρ' ημίν.

PAR LA FEMME
ÉLÉGANTE
MAISON

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 44
ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΓΑΜΕΙΟΥ

TOUJOURS
CHOISI

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ
ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΣΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ ΤΗΣ.

ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ—ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ
θα τα εύρευν αι άναγνώστριαι της «Οικογενείας» εις το

ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘΑΝ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

Ιδιαίτερον τμήμα λειτουργεί μέ όλα τα είδη σιδηρικών.
ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ
Επιπλατικών, Σιδηρουργών και διαφόρων άλλων τεχνιτών.
καθώς και Γεωργικά εργαλεία.
Εάν συνιστώμεν να έπισκεφθίτε το Κατάστημα και
θα μάς εύγνωμονείτε

ΕΤΟΣ Ζ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 51 (330)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 4.

Οικογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΔΡΧ. 200
ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ 100
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ 3
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ ΣΕΛΙΝΙΑ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 18 Δεκεμβρίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Αμερικη Mr D. Stroumbos 602 w. 187 th Str (Apt. 41) New-York city.
Έν Αιγύπτω δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Έν Βελγικω Κογκό δ κ. Γ. Αντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Έν Αμερικη δια την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
ATHENS NEWS AGENCY
308—610 WEST 58TH STREET NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' απευθύνωνται οι ενδιαφερόμενοι.

Πολλοί αναγνώσται μας μάς γράφουν, ότι επιθυμούν να προμηθευθούν τας εκδόσεις μας και να έγγραφον συνδρομηται του περιοδικού μας, αλλά δυσκολεύον-
ται εις την έκδοσιν επίταγών. Για να τούς διευκολύνουμε σχετικώς, τούς πληροφορούμεν, ότι δεχόμεθα το αντίτιμον των συνδρομών, φύλλων, βιβλίων, Ημερολογίων,
κτλ. εις γραμματόσημα ή κινητά χαρτόσημα οιασδήποτε τιμής.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ «ΣΚΙΩΝ»

ΔΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Τό πένθος πού εξέδηλώθη τόσο αυ-
δόχημα, για το θάνατο του Δάμπρου
Πορφύρα, μου φαίνεται σαν ένα από
τα ελκρινέστερα «μαδικά» πένθη,
και τα πιο βαθύτερα δικαιολογημένα,
των τελευταίων χρόνων. Άσχετα προς
τον άριστοτέχνη ποιητή πού έλειψε, ί-
σως τον πιο άγνό, τον πιο ηγναίο, τον
πιο «πραγματικό» της εποχής μας, το
πένθος στρέφεται, επίσης, προς τον ά-
καχο, το διακριτικό, το σεμνό και με-
τρημένον άνθρωπο, καθώς όλοι τον εί-
χαμε γνωρίσει, τον αποτραβηγμένο τα-
πεινά, σ' εποχή πολυθρόνων εκδηλώ-
σεων, από μέρους ψευδοποιητών και
θραυστάτων πλαστογράφων του ταλέν-
του. Η ήσυχη και ορθική ζωή του,
συνεπής προς τη διάθεσή του, την αν-
θρώπινη και καλλιτεχνική, και πού ά-
ποτελούσε μίαν απόδειξη της άπόλυτης
ακεραιότητός του και της βασικής ελ-
κρινείας του, είχε τόσο καλά εκτι-
μηθεί, στον άκριβη βαθμό της σημα-
σίας της, ώστε να μην υπάρχει κριτι-
κή νεκρολογική των συναδέλφων του,
πού να μην της άπονέμει, με συγκίνη-
ση, ένα μέρος του δικαίου φόρου της.
Η άφανής και σεμνή αυτή ζωή, πού
θυμίζει, χωρίς άμφιβολία — τηρουμέ-
νον κάποιον έλαφρών άναλογιών και
άποστάσεων, πού όφείλονται στις έλλες
φυσικές διαφορές ιδιοσυγκρασίας —
κάτι τι άν' τις γεμάτες συστολή, σε-
μνότητα και ταπεινοφροσύνη «εδολι-
σθήσεις» του Παταδιανή, υπήρξεν
— έλπα κ' επαναλαμβάνω — ή πιο ά-
τράνταχτη και θετική απόδειξη, πώς ό
Πορφύρας έζησε μίαν έντονη έσωτε-
ρική πραγματικότητα, σ' έναν κόσμο
λίμο «δικό του», πού δεν είχε παρά
λίγες επαφές — αλλά τις μόνες ουσια-
στικές — με την όρατή πραγματικό-
τητα. Η άποφυγή κάθε θορύβου, δεν
ήταν μόνον ήθική ανάγκη κ' επίταξη
ένος βαθύτερου καθήκοντος, αλλά και
πράξη καθαρά υποδειγματική, πού προ-
σέ, στα μάτια

ξαφθεί στο ύψος παραδείγματος, και βλεπε — όπως και τάβλεπε — ν' άπα-
νά προσλάβει ιερότητα συμβόλου. Είναι
το μάθημα μιας πλήρους αντίληψης
της ήθικης και καλλιτεχνικής, ανθρω-
πίνης αξιοπρέπειας. Έχοντας το έφύ-
διο αυτό, μπορούσε άφοβα έδω και
στο έξής, να έπαιρήςσε καθέτι, βέ-
βαιος για την έπιτυχία. Κάνοντας λόγο
για «έπιτυχία», δεν έννοούμε, φυσικά,
την κοσμική, κ' ούτε, άκόμα, την κοι-
νωνική. Άν στεφάνωσαν, κ' αυτές, τη
δράση του, είν' ένα τυχαίο γεγονός,
πού το άναφέρω έν παρόδω. Η σημα-
τική έπιτυχία του, ή μόνη, κατ' έμέ, ύ-
πολογισμένη, υπήρξεν
ή κρυφή άναγραφή
του τιμίου και σεμνού
όνόματός του, σαν έ-
νός άγνωστου αντιπρο-
σώπου της ποιητικής
αθανάτικότητας, στα
φύλλα ενός άφανούς
βιβλίου, πού δεν έ-
χει σχέση με τη φή-
μη και με τούς έπα-
λμους των ανθρώπων
του χρυσού βιβλίου
της σπογγής μας.
Έκει είναι γραμμένο
τ' όνομά του, κ' έ-
κεί θα μένει δια-
κώς γραμμένο. Και
τό ν' άναγραφεί σ'
αυτή τη θέση — σ'
αυτή τη θέση, πουνενά άλλω — δε
μπορεί παρά να ήταν και ή μόνη έπι-
θυμία και φιλοδοξία της λεπτής κ' αί-
σθαντικής ψυχής του. Μόνο γι' αυτή
την έπικοινωνία με τις αδελφικές, λε-
πτές ψυχές, θα ήταν ικανός να έοχα-
σθεί. Άκαδημίες, άριστοτεία, έπαθλα,
ποιητικές εκδόσεις άλλεπάλληλες, ό-
γκος δουριάς και τόμοι στοιβαγμένοι
— τού ήταν έένα κ' έντελώς αντίθετα
προς τις πραγματικές επιδιώξεις του,
και με πολλή του ευχαρίστηση θα τα

σκολούν τούς άλλους, ή να τα δρέπουν
αυτάρεσκα οι άλλοι. Ένας ποιητής αυ-
θεντικός, ένα αληθινός της Τέχνης
υπόστης, ύποταγμένος, όπως ήταν ό
Πορφύρας, στη γοητεία του ίδιου του
όνείρου, δε μπορεί παρά να θεωρεί, δι-
αυτά τα τιποτένια πράγματα, σαν τα
πιο άνάρμιστα άπ' όλα, και τα πιο,
κατ' ουσίαν, άσημβάστα — άν όχι
κάπως και άποδοκιματικά — προς την
ποιητικήν ύπόστασή του. Άς τα χαί-
ρονται οι άλλοι, δι' αυτά, με τις κοι-
νωνικές φιλοδοξίες και τούς μηδαμι-
κούς εγωισμούς. Σ'

Ο Δάμπρος Πορφύρας.

αυτών άρκει ή θετική
ικανοποίηση πού να
καλλιεργεί, δι. τι πι-
στεύει, πού να παρα-
δίδεται όλόκληρος
στην έπιταγή των ελ-
πίσεων του, και πού ν'
άκολουθεί το μόνο δρό-
μο, πού τον οδηγεί στη
λύτρωσή του: το δρό-
μο της ποιητικά ά-
γνης, άνδιτελούς δη-
μιουργίας. Ο Πορφύ-
ρας άνηκει στη χο-
ρεία των γεννημένων
κλειψμένων ποιητών.
Κ' ένας ποιητής αλη-
θινός, δε μπορεί παρά
να είναι λυπημένος.
Έσο από το πνεύμα του κωικού του,
τούς λογοτεχνικούς μικροσχηματισμούς και
τις τεχνοτροπίες της στιγμής, προσωρι-
νές να χάσουν μια μέρα, άδιαφο-
ρώντας άπολύτως για τις παροδικές
επινοήσεις, και άποκλείοντας τις έξωτερικές
επιδράσεις, υπακούοντας μονάχα στη
φωνή της μεγαλολυγής έμπνεύσεώς
του, πού άγνοεί τέτιες συμβατικότητες,
ένας ποιητής αληθινός δε μπορεί να
κάνει τίποτ' άλλο, παρά να μεταμορ-
φώνει άδιάκοπα, το γνήσιο και φυσικό

ρυθμό του — το φυσικό, σαν την άνα-
πνοή του — σε άξίες άντικειμενικές,
άπ' τις όποιες ό κάθε θεατής έχει δι-
καίωμα να πάρει, δι. τι θέλει. Άλλά κ'
άν κανένας θεατής δε θέλησει τίποτε
να πάρει, αυτές θα μέινουν άκατάλυτα
μνημεία μιας ολοκληρωμένης προσπά-
θείας, μιας ώριμασμένης συνειδήσεως,
μιας μουσικής ύποκειμενικότητας, πού
δεν προήλθε σε συγκαταβάσεις, ούτε
πηγαίνει να ζητήσει τούς ανθρώπους,
σφυγμομετρώντας τις αδυναμίες τους,
ή κολακεύοντας τα πρόσκαιρά τους
γούστα — αλλά περιμένει, με γαλήνη,
να ορθούν εκείνοι να τη συναντήσουν.
Και δε μπορεί να φανταστώ πραγματι-
κό τεχνίτη, πού να καταφεύγει σ' άλ-
λα μέσα, για ν' άποσπάσει τα χειρο-
κροτήματα, ή για να εκμαιεύσει επιδέ-
ξια, έπιφανειακές έπιτυχίες, κάνοντας
δι. τι δεν του είναι φυσικό, μισούμενος
τις έξωτερικές διαθέσεις, ή τις ίδιες του δι-
νάμεις, για να επιβληθεί με μίαν άπά-
τη. Υποδείγματα τέτιων πλαστών με-
θόδων φιλολογικής έπιβολής, άφθο-
νούν, δυστυχώς, και στην Έλλάδα. Έ-
να πλήθος ανθρώπων και λόγιοι, κάτο-
χοι ενός μικρού ταλέντου, καταγίνον-
ται, κατ' όλη τη ζωή τους, να μάς το
σεβόσουν με χίλια καρινισμάτα, για
να το παραστήσουν ανεξάντλητο... Ο
Πορφύρας, το μεγάλο του ταλέντο,
μας το χάρισε γνήσιό, χωρίς καρκίνε-
μα. Ξαίρουμε την άοχή του και το τέ-
λος του, την έντασή του και την έκτα-
σή του. Μόνος του μάς βοήθησε σ' αυ-
τή την έργασία. Δε φρόντισε, κατ' όλη
τη ζωή του, παρά να δώσει άκριβείς
πληροφορίες για τις πραγματικές του ι-
κανότητες, τόσο σωφείς, τόσο άνυστε-
ρόδουλες, πού να μάς δίνουν την ά-
νταρση συγκίνηση, σά να βρισκόμαστε
προστώ σε κά-
ποιες άδολες,
άπεγνωσμένες
έξομολογήσεις,
ΝΑΠΟΛΕΩΝ
ΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΠΙΟΡ

ΤΟΥ Η. Ζ. ΜΑΓΚΟ

Ι γιατροί τους το είπαν καθαρά. "Ε-
πρεπε ν' αλλάξουν
ζωή. 'Ο καθιστικός
βίος τους είχε αρ-
ρωστήσει. 'Ο κ.
Γκαζινέ ήταν πολύ
χοντρός. 'Η κυρία
ήταν πολύ λεπτή,
πολύ νευρική, πολύ
μυ μου άππου... Έπρεπε με κάθε τρό-
πο να επιδοθούν στον αθλητισμό. Εί-
χαν ανάγκη από ήλιο, από καθαρό
αέρα, από υπαίθρο. Και το συμπέρα-
σμα ήταν ότι έπρεπε να κάνουν χει-
μερινά σπόρ. Μπορούσαν να πάνε ο-
που ήθελαν, είτε στη Σαβοΐα, είτε
στο Σαιν-Μόρις. Μπορούσαν να κά-
νουν ό,τι ήθελαν: Σκι, μουσουλιά και
πατινάζματα. Οι σύζυγοι Γκαζινέ έ-
πρεπε ν' άρχίσουν τα χιόνια. Αλλά
ό, τους έδιναν πάλι την ύγεια τους
και τη χαρά της ζωής. Μόνο έτσι θα
έπαυαν πειν ή αιώνας χρόνους τους,
τα μελαγχολικά άνασταμένα της
κυρίας και οι πονοκέφαλοι του κ.
Γκαζινέ. Κι' οι δύο τους άρρωστού-
σαν κατά σύμπτωση την ώρα της χω-
νεύσεως. Τι δύσκολη πορ ήταν η ζωή,
Θεέ μου! Ούτε να χωνέψει δεν μπο-
ρούσε κανείς... 'Ο κύριος λοιπόν είχε
συμβουλευτεί έναν ειδικό. Έπισας και
η κυρία. 'Οχι όμως τον ίδιο. 'Ο για-
τρός της κυρίας της είπε να κάνει
ό,τι ακριβώς επιθυμούσε. Κι' εκείνη
για ν' αποφύγει καμιά αντίθεση κοι-
ρά από μέρους του συζύγου της, ζή-
τησε να γίνει ιατρικό συμβούλιο, στο
όποιο έλαβε μέρος κι' ένας τρίτος
γιατρός. Μ' αυτόν τον τρόπο λοιπόν
αποφασίστηκε ότι οι σύζυγοι Γκαζινέ
έπρεπε να φύγουν γρήγορα για το
Λευόν Όρος. 'Ο κύριος όμως να
καταριέται την τύχη του. Έπειτα έ-
μια έφυγε το κεφάλι με την άπο-
φασί να σηκώσει ως το τέλος το σταυ-
ρό του μαρτυρίου. 'Η κ. Γκαζινέ προσ-
ποιήθηκε ότι το ταξίδι αυτό την έ-
ναγλούσε τρομερά και ότι δεν θα μπο-
ρούσε ν' αντέξει στο κρύο. Παρ' όλα
αυτά όμως έτοιμαζε χαρούμενη τις
βαλίτσες της κι' εφοδιάστηκε με νο-
θηρικά πανταλόνια, με άπενστον, με
γούνιινους σκούφοις και με τις καλό-
τερες τουαλέτες της για τους βραδυ-
νούς χρόνους του Παλάς...

Ήταν τόσο κοκέττα!
"Όστερ' από ό,τι ήμεις οι σύζυ-
γοι Γκαζινέ άρχισαν να μυνώνται στις
άπολαύσεις του σκι, στην άλιγγο του
μικρού ελκρόρου, στη μεθυστική λίχνι-
σμα του πατινάζματος.
—Στην ήλιό μου! άναστανάξε
πικρά ο κ. Γκαζινέ. Τι έκανα λοιπόν
για να βλαστήσωμαι έτσι...
'Ο δυστυχισμένος! 'Η δυτικέες
τομπές του άπάνω στα χιόνια ή στον
πάγο διασκεδάζαν όλο τον χρόνο.
'Η κυρία όμως ήταν πιά νέα κι' έ-
κανε άμείωτος καταπληκτικές προό-
δους. Δεν τις έλειπαν ούτε οι θάκα-
λοι, ούτε η ένθαρρυνσεις. 'Ο σύζυγος
ώστόσο έκινε τις άπαιτήσεις με
ζηλόφθοβο μάτι. Δεν του άρεσαν
διόλου οι ώμοροι και όλόχαροι έκεί-
νοι νέοι που ξυπνούσαν τα φίλα

Έκανε φρόνιμα δυο-τρεις γύρους με μια φίλη της.

αυτή την άπάνθρωπη διαγωγή του.
α"Βγνολα σου! Νά με πάει ο διά-
βολος αν δεν σ' εκδικηθώ! έπεε μέσα
της.
Τό ίδιο βράδυ, στο ντάνσινγκ, άκου-
σε κάπως πιο προσεχτικά και με πιο
μεγάλη επίσκεψη την έρωτική έξο-
μολόγησι του χορευτού της. Ήταν
ένas ώμορφος νέος... Την έλεγαν
Μπόμπ Ντυνιέρ. Ένας κάσος στο
πατινάζματα.

—Μη μου λέςτε πως μ' άγαπάτε!
διαμαρτυρήθηκε η κ. Γκαζινέ με μι-
λαρέσκεια. Έφνε τόσο άνωφελές!...
Δέν βλέπετε πως μάς κυττάζει ο άν-
τρας μου σαν τίγρις;... Ο, τον χάνε-
τε να μω άπαγορεύσει το γάμο, όπως
έκανε και με το σκί... Άχ! Άν ξέ-
ρατε πόσο είμαι δυστυχισμένη!...

Κι' έγινε πιο πολύ στην άγκαλιά
του. 'Ο Μπόμπ έβλεπε ότι του πα-
ρουσιάζταν μια πρόωξη τάξεως ευ-
καιρία...
—Μην άπελπίζετε, της είπε. Ά-
φού σ' άπειρώσει να πατινάζετε, έ-
λάτε αύριο στην παγωμένη λίμνη...
Αυτό το ραντεβού ήταν άθωο και
η κ. Γκαζινέ το δέχτηκε άναστενά-
ζοντας.

—Μήπως θα είχατε υνόν; του εί-
πε. 'Ο άντρας μου δεν θα λείπει ούτε
μια στιγμή από κοντά μου. Ο,τ ίδετε.
'Ο ώμορφος Μπόμπ όμως δεν πο-
δύνατο να της άπαντήσει. 'Ο κ. Γκα-

ζινέ άωρησε κοντά τους σαν τρελλός.
—'Η σειρά μου τώρα, νεαρέ μου!
έφώναζε. Οι γιατροί μου συνέστησαν
να χορεύω όσο μπορώ πιο πολύ. Μά
μήπως μπορώ; Μά μήπως χρίνετε
μια στιγμή τη γυναίκα μου να χορέ-
ψι μαζί μου και να με δοθήσεται
ν' άδωνάτσω λιγάκι;... Έμπαρσέ! Οι
δύο μάς τώρα, κυρία!...

'Η κ. Γκαζινέ έβραζε από τον θυμό
της, μα δεν τον έδειχνε... Με μια ευ-
γλωττή ματιά έδωσε στον Μπόμπ να
καταλάβει πόσο της στοίχιζε αυτή η
θυσία κι' άρχισε να χορεύει με τον άν-
τρα της.
—Άύριο! έπανέλαθαν τα λόγια του
ώμορφου Μπόμπ καθώς άποστράφοντα-
νε με τρόπο...

—Πατινάζε, έπω!... Μά πατινάζε
μόνη σου, διάταξε ο κ. Γκαζινέ. Κι'
αν σε ιδω να γλυκομιλάς τον μι-
κρό Ντυνιέρ, να το ξέρεις πως θα σε
πάρω άμέσως να γυρίσω στο ξενο-
δοχείο κι' από εκεί, με το πρώτο τραί-
νο, στο Παρίσι! Σβήνουν;...

'Η κ. Γκαζινέ δεν είπε τίποτα. Έ-
κανε φρόνιμα δυο-τρεις γύρους με μια
φίλη της, μακριά από τον Μπόμπ, ο
όποιος—για να την καταπλήξει άλγος
έλλο—έκανε τις επικίνδυνες άκροβα-
σίες με τα πατινα άπάνω στον πάγο.
'Εκείνη όμως προσποιόταν ότι δεν
τον έπρόσεχε.

—Κατάλαβε πιά ότι δεν άσπείρο-
μαι! συλλογίστηκε ίκανοποιημένος ο
κ. Γκαζινέ.
Δέν άποκοιμήθηκε όμως. Κατσά-
πευε τους δυο έρωτευμένους, που δεν
πολύστοιαν να πηγαίσουν ο ένας την
άλλη, μ' άγρυπνο μάτι. Τι μπορού-
σαν να κάνουν; Πώς θα τον έλεγχο-
σαν; Οι άνήτορ! που νόμιζαν πως
μπορούσαν να παίξουν μαζί του...
'Εξαφνα όμως πασιτέθηκε ότι η
γυναίκα του, με μια ύποπτη κάπως έ-
πιμονή, παρακολούθεσε τον Μπόμπ
που έκανε με τα πατινα ένα σωρό
τρέλλες άπάνω στον πάγο.

—Τι έπαθε; άντρώπη ο σύζυγος.
Μά την πίστη μου. Ο, έλεγε κανείς
πως γράφει άπάνω στον πάγο με το
πατινι του. Ά! Διάβολε!...

'Εβγαλε λοιπόν άμέσως τα πατι-
νια του, που του ήταν τελείως άχρη-
στα και προχώρησε δειλά άπάνω σ'
έκείνο τον καθρέφτη του πάγου. Γλύ-
στορησε δυο-τρεις φορές, κινδύνεψε να
σπάει τα μούτρα του άλλες τόσες και
τέλος κατόρθωσε να παρακολουθήσει
τα ύποπτα έκείνα ίγνυ που είχε χα-
ράξει άπάνω στον πάγο με το πατινι
του ο Μπόμπ και να διαβάσει αυτές
τις λέξεις που ήταν γραμμένες με γ-
ραντινά γραμμάτια:

«Πηγαίνετε κρυφά σ' ο
πανδοχείο τού Κασουαίνου.
Σε μια ώρα θα έρθω να
σας συναντήσω».

—Ένα ραντεβού! ούόλαζε ο Γκα-
ζινέ. Για φαντάσου τσιπέ!...

Κότταζε τσιγρώ για να ιδή τη
γυναίκα του. Περίεργο! Είχε εξαφ-
νιστεί...
—Καλά!... Ο, πάω στο πανδοχείο
του Κασουαίνου πριν από το νεαρό

Καλύτερα να έπεινής τις άρετές
του έλκρόρου σου παρά να κολακεύς
τα ελαττώματα του φίλου σου.
Καλύτερα να δασκαλεύς το πα-
τινι σου, παρά να το εξασφαλίζεις γρή-
γορα.
(Αι γλίσκη παροίρια)

Καλύτερα να έπεινής τις άρετές
του έλκρόρου σου παρά να κολακεύς
τα ελαττώματα του φίλου σου.
Καλύτερα να δασκαλεύς το πα-
τινι σου, παρά να το εξασφαλίζεις γρή-
γορα.
(Αι γλίσκη παροίρια)

Καλύτερα να έπεινής τις άρετές
του έλκρόρου σου παρά να κολακεύς
τα ελαττώματα του φίλου σου.
Καλύτερα να δασκαλεύς το πα-
τινι σου, παρά να το εξασφαλίζεις γρή-
γορα.
(Αι γλίσκη παροίρια)

Καλύτερα να έπεινής τις άρετές
του έλκρόρου σου παρά να κολακεύς
τα ελαττώματα του φίλου σου.
Καλύτερα να δασκαλεύς το πα-
τινι σου, παρά να το εξασφαλίζεις γρή-
γορα.
(Αι γλίσκη παροίρια)

κατακτητή. "Α! Τά πιστεύω μου!
Ο,α τους δείξω εγώ τι αξίζε. Ένας
Γκαζινέ!...

Έπαινε λοιπόν διασπική ένα έλ-
κρόρο, κρόττηκε κάτω από ένα σωρό
ζεστές γούνες και ξεκίνησε για το μα-
κρυνό έκείνο πανδοχείο του βουνο-
που εόχμαζαν συνήθως ανιάδεις
φίλοι του σκί και ύποπτα έρωτικά
ζευγαράκια.

—Έφθασε πρώτος!... Ο,α γελάσω-
με τώρα με την καρδιά μας!... Εφώ-
ναζε όλόχαρος ο κ. Γκαζινέ και κά-
θης κοντά στο μεγάλο τζάκι του
πανδοχείου. Μά δεν γελούτε διόλου,
όστερ' από δυο ώρες, όταν έγυριζε
στη έλκρόρο του, άφου περίμενε μά-
ταια την κ. Γκαζινέ και τον φίλο της.

—Μου την κατέφεραν! Έλεγε κά-
θε τόσο και άγκωνε με λύσσα τη γί-
λη του. Μ' αυτό το αόληπο! τους έ-
μειναν τρεις όλόχαρες ώρες έλκρό-
ροι... Βάζω στοίχημα πως αυτή η δια-
βόλισσα ή γυναίκα μου θα πολυέση
να μω ισχυρισθώ ότι τις έπέρασε κά-
νοντας σκί άπάνω στα χιόνια!...

—Έφθασε εύχαριστημένος από τα
χειμερινά σπόρ; τον ρώτησε ο για-
τρός του, όταν έγυρισε στη Παρίσι.
Πλέπω ότι έχασατε το ήμισυ...
—Τό τρυφερό μου ήμισυ!
την διόρθωσε γελώντας σαρκαστικά
και με πικρία ο κ. Γκαζινέ. 'Η γυ-
ναίκα μου, γκαττέ, μ' έγκοτλάειψε
και μαζ' α' αυτήν κι' η προίκα της!
—για να πάει διαζύγιο και να παν-
τευτεί έναν άσσο του πατινιού!...
Βλέπετε λοιπόν πόσο με ώφέλησαν
τα χειμερινά σπόρ!...

Η. Ζ. ΜΑΓΚΟ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Νά χαιρέσει της γής τ' αγαθά, α-
τό είνε σοφία. Ν' άφίνης και τους
άλλους να τα χαιρώνται, αυτό είνε
αρετή.

(Αραβικό γινώμιο)

'Εκείνους που μάς ενοχλούν δεν
πρέπει να τους συλλογίζεσαι παρά
όταν πρόκειται να τους συχωρέσεις.

Φενελόν

'Η ψυχή μας μοιάζει με την άκ-
μαντη έπιράνεια του νερού που κι' έ-
να φύλλο άχμα πέφτοντας μπορεί να
την τινάξει.

Μαντάρ, ντέ Στάελ

'Εκείνος που ξέρε να ζή με τον
έναν του, ξέρε να ζή και με τους
άλλους.

Κουρία Λαμπέρ

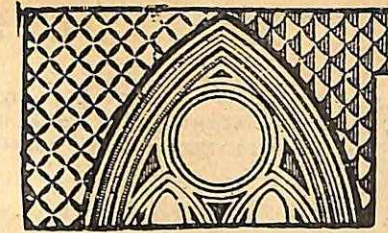
Τό κλειδί της χαράς είνε ή ύπο-
μονή.

(Τουρκική παροιμία)

Η αμνηστία άφίνης το πνεύ-
μα έλευθερό και την καρδιά πρόθυμη
για την άναζήτηση της αλήθειας.

Γκίζώ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ
ΑΒΟΥΚΟΥΛΑΜ

'Ο βασιλιάς Άβουκούλαμ ήταν ο
πιο αγαπητός γιός του προφίτου. Τό
βασιλείο του βρισκόταν κάπου εκεί, κα-
τά τον ποταμό Νείλο. Ήταν όμως πο-
λύ μικρό για να χωράει τους θησαν-
ρους του και για να τρέφει τ' αναγί-
μια κοπάδια του που γέμιζαν τους
κάμπους.

Οι ύπουργοι του ωστόσο ήταν δίκαιοι,
οι στρατιώτες του πιστοί και οι υπήκοοι
του άφοσιωμένοι σ' αυτόν.

Κι' όμως ο μεγάλος βασιλιάς ο Ά-
βουκούλαμ δεν ήταν εύτυχης.

—Άχ!... Έλεγε κάθε τόσο στενά-
ζοντας. Οι ύπουργοί μου είνε δίκαιοι
στο λαό, κλέβουν όμως τους θησανρούς
μου, οι στρατιώτες μου είνε πιστοί,
άλλά συχνά ύπερφανεύονται για την
άξία τους. Και ή γυναίκες μου, τέλος,

είνε βέβαια όμοιες, αλλά έ-
χουν τόσο μεγάλα και πολ-
λά ελαττώματα, όσα είνε τ'
αστέρια τ' ουρανού. Άλλες
είνε άσφατες, άλλες φευγικές,
άλλες ύποκρίτριες, άλλες ύ-
περήφανες, άλλες φιλάρε-
σκες κι' άλλες άπιστες...

«Ω, μεγάλε Προφήτη,
πού θα μωρέσει να βοή κα-
νείς μια τέτοια γυναίκα; Ά-
μα άποχτήσω τη γυναίκα αυ-
τή, τότε μονάχα θα γίνω ευ-
τυχής.

Όταν ο Άβουκούλαμ ά-
ναστενάξε, όλος ο λαός του
έπρεπε να κάνει το ίδιο, για-
τί αγαπούσε το βασιλιά του.

Έτσι ή θλίψη του βασιλιά
είχε άπλωθεί παντού και θα
έλεγε κανείς ότι ή πρωτεύου-
σά του ήταν μια λολίς στε-
ναγμών.

—Πού θα βοθ μια τέτοια
γυναίκα; Έλεγε από μέσα του
ο Άβουκούλαμ, κι' ύστερα ά-
ναστενάξε βαθεία.

'Η αδιάκοπη αυτή θλίψη
τον έκανε όλη. Μια μέρα
λοιπόν ένας ξένος μάγος κα-
ρουσιάστηκε στα άνάκτορα
του μεγάλου βασιλιά Άβουκούλαμ, λέ-
γοντας ότι του έφερνε την εύτυχία.

'Ο βασιλιάς τον ρώτησε πού ήταν
ή εύτυχία και ο μάγος του παρουσίασε
μια νέα κοπέλλα που έλαμπε σαν ήλιος
από όμορφιά και χαρά.

'Ο μεγάλος βασιλιάς έχαμογέλασε
και χάρθηκε τα γένεια του.

'Η νέα έκείνη λεγόταν Ζάμα, αλλά
ο Άβουκούλαμ την όνόμασε «Λαμπρό
Αστέρι».

Κι' ήταν πραγματικά σαν ένα αστέρι
υπέροχο που ύποσχόταν όλες τις ευ-
τυχίες της γής...

Η ημέρα των γάμων του Άβουκού-
λαμ με το «Λαμπρό Αστέρι» άνατείλε
τέλος φωτεινή και χαρούμενη. 'Ο ή-
λιος έστειλε πιο ζωηρές τις άχτίτες
του, τα λουλούδια ήταν πιο όμορφα κι' ή
αρωδιά των πιο μεθυστική. Τα γλυκά

λάλα πουλιά τονίζαν τα έρωτικά τους
τραγούδια πάνω στα δέντρα κι' αυτοί
οι κροκόδειλοι παίζανε χαρούμενα μέσα
στα ποτάμια. 'Η χαρά και το γέλιο κυ-
ριοεύονε σ' όλο το βασίλειο του Ά-
βουκούλαμ.

Όταν ή γαμήλιος ποιμή βγήκε από
το ιερό τέμενος, ο βασιλιάς άρχισε να
χορεύει κι' όλος ο λαός του έχόρεψε
μαζί του. Στις άγορές, στους δρόμους,
στα σπία, στις πλατείες, σ' όλο το
basileio του Άβουκούλαμ, οι άνθρωποι
χορεύανε χαρούμενοι.

Κι' όταν ο ήλιος έδυσε κι' όλη ή φύ-
σις παραδόθηκε γλυκά στον ύπνο, κι'
όταν οι πανηγυρικοί θόρυβοι άώπασαν
μέσα στα άνάκτορα κι' ή δουλειά της
Ζάμας άρhesαν μόνη της τη νύφη, ο
βασιλιάς Άβουκούλαμ πήγε άναπομο-
νη, θα γίνη τώρα ο μόνος της ζωής
μου καθοδηγητής!

Όταν ο Άβουκούλαμ ά-
ναστενάξε, όλος ο λαός του
έπρεπε να κάνει το ίδιο, για-
τί αγαπούσε το βασιλιά του.

Έτσι ή θλίψη του βασιλιά
είχε άπλωθεί παντού και θα
έλεγε κανείς ότι ή πρωτεύου-
σά του ήταν μια λολίς στε-
ναγμών.

Όταν ο Άβουκούλαμ ά-
ναστενάξε, όλος ο λαός του
έπρεπε να κάνει το ίδιο, για-
τί αγαπούσε το βασιλιά του.

Έτσι ή θλίψη του βασιλιά
είχε άπλωθεί παντού και θα
έλεγε κανείς ότι ή πρωτεύου-
σά του ήταν μια λολίς στε-
ναγμών.

Όταν ο Άβουκούλαμ ά-
ναστενάξε, όλος ο λαός του
έπρεπε να κάνει το ίδιο, για-
τί αγαπούσε το βασιλιά του.

Έτσι ή θλίψη του βασιλιά
είχε άπλωθεί παντού και θα
έλεγε κανείς ότι ή πρωτεύου-
σά του ήταν μια λολίς στε-
ναγμών.

Όταν ο Άβουκούλαμ ά-
ναστενάξε, όλος ο λαός του
έπρεπε να κάνει το ίδιο, για-
τί αγαπούσε το βασιλιά του.

Έτσι ή θλίψη του βασιλιά
είχε άπλωθεί παντού και θα
έλεγε κανείς ότι ή πρωτεύου-
σά του ήταν μια λολίς στε-
ναγμών.

Όταν ο Άβουκούλαμ ά-
ναστενάξε, όλος ο λαός του
έπρεπε να κάνει το ίδιο, για-
τί αγαπούσε το βασιλιά του.

Έτσι ή θλίψη του βασιλιά
είχε άπλωθεί παντού και θα
έλεγε κανείς ότι ή πρωτεύου-
σά του ήταν μια λολίς στε-
ναγμών.

Όταν ο Άβουκούλαμ ά-
ναστενάξε, όλος ο λαός του
έπρεπε να κάνει το ίδιο, για-
τί αγαπούσε το βασιλιά του.

Έτσι ή θλίψη του βασιλιά
είχε άπλωθεί παντού και θα
έλεγε κανείς ότι ή πρωτεύου-
σά του ήταν μια λολίς στε-
ναγμών.

Όταν ο Άβουκούλαμ ά-
ναστενάξε, όλος ο λαός του
έπρεπε να κάνει το ίδιο, για-
τί αγαπούσε το βασιλιά του.

Έτσι ή θλίψη του βασιλιά
είχε άπλωθεί παντού και θα
έλεγε κανείς ότι ή πρωτεύου-
σά του ήταν μια λολίς στε-
ναγμών.

Όταν ο Άβουκούλαμ ά-
ναστενάξε, όλος ο λαός του
έπρεπε να κάνει το ίδιο, για-
τί αγαπούσε το βασιλιά του.

Έτσι ή θλίψη του βασιλιά
είχε άπλωθεί παντού και θα
έλεγε κανείς ότι ή πρωτεύου-
σά του ήταν μια λολίς στε-
ναγμών.

Όταν ο Άβουκούλαμ ά-
ναστενάξε, όλος ο λαός του
έπρεπε να κάνει το ίδιο, για-
τί αγαπούσε το βασιλιά του.

Έτσι ή θλίψη του βασιλιά
είχε άπλωθεί παντού και θα
έλεγε κανείς ότι ή πρωτεύου-
σά του ήταν μια λολίς στε-
ναγμών.

Όταν ο Άβουκούλαμ ά-
ναστενάξε, όλος ο λαός του
έπρεπε να κάνει το ίδιο, για-
τί αγαπούσε το βασιλιά του.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ
ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΠΡΙΚΚΗΠΟΣ

'Ο άδελφός του αυτοκρά-
τορος της Γερμανίας Γου-
λιέλμου Α' είχε στην ύπη-
ρεσία του έναν ύπασπιστή
από μεγάλη οικογένεια, ώ-
λά πολύ πτωχο. Κάποια
Πρωτοχρονιά λοιπόν του έ-
στειλε ως δώρο πενήντα
τραπέζογραμμάτια των έ-
κατό μάρκων, δεμένα σε
σχήμα βιβλίου με χρυσόδε-
το εξώφυλλο.

Όταν, ύστερα από λίγες
μέρες, ο Γερμανός πρίγκιπ
συνάντησε τον ύπασπιστή
του, του είπε:

—Έπειδή ήξερα ότι ά-
γαπάς τα βιβλία, σου έ-
στειλα προχτές ένα χρυσό-
δετο... ρομάντσο. Πώς σου
φάνηκε; Τό διάβασες;

—Αριστοτεχνικά, Υψη-
λότατε! άπάντησε ο ύπα-
σπιστής. Άλλά στο σιγνη-
ητικώτερο σημείο του τό
μυθιστόρημα σταματούσε ά-

κόμα... Φαίνεται πως θα έχη και
ανάχεια. Περισσότερα λοιπόν άναπόμω-
τον δεύτερο τόμο...

'Ο πρίγκιπ τόσο πολύ εύχαριστή-
σε από την έξυπνη αυτή άπάντησι του
ύπασπιστού του, όστε την άλλη μέρα
του έστειλε πάλι ένα παρόμοιο βιβλίον.

Αυτή τη φορά όμως έγραφε στο εξώ-
φυλλο:

—Τόμος δεύτερος και τέλος του
ρομάντσου.

ΑΥΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπόλυτως έ-
κατοστηνιάς τιμής παλαιά βιβλία,
παντός είδους και πάσης γλώσσας
κι' άκόμωτες βιβλιοθήκες. Γράψατε:
«Οικογένεια», Αθήνα 7, Αθήνας.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΠΑΤΕΡΝΕΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΩΝ

Η είκοσιτέσσερες μεταμερρώσεις του 'Ιγνατίου Τρέμπιτς-Λίγκολν. Η περιπλανήσεις του στην Εύρωπη. Από υποψήφιος πάστορ, δημοσιογράφος στο Λονδίνο. Πώς εξέλεγε βουλευτής στο Ντάρλινγκτον. Ο Λίγκολν πράκτωρ της Γαλλικής κατασκοπείας στη Γερμανία. Ο μυστηριώδης άρχηγος μιας σπείρας κίβδηλοποιών στη Βουδαπέστη. Ο Έβραϊος τυχοδιώκτης μυστικισμύβουλος του Κάιζερ, κ.τ.λ.

μπιτς-Λίγκολν, του μυστηριώδους τυχοδιώκτη, ο οποίος από τα 18 χρόνια του ως τα 53 του άναστράτωσε τις άστynomίες της Εύρώπης με τις 24 μεταμερρώσεις του.

Ο 'Ιγνατίος Τρέμπιτς-Λίγκολν γεννήθηκε σ' ένα χωριό της Ουγγαρίας, στο Πάρκ, κοντά στις καταπράσινες βόρειες του Δουνάβιου, από γονείς Έβραϊους, οι οποίοι τον πρόωριζαν από μικρό να τον κάνουν μια μέρα ραββίνο. Το Ταλμύουδ όμως δεν τον ενθουσίαζε και τόσο κι' ο νεαρός Έβραϊός άρχισε να συλλογίζεται ότι θα ήταν καλύτερο να γίνει ήσποιος...

Ο πατέρας του, ένας ήσυχος και θεοφοβούμενος άνθρωπος προσπάθησε να τον πείση ν' αλλάξει γνώμη. Αλλά ως όμως, ακολουθώντας το παράδειγμα του άσπαστου υιού, του ζήτησε το μερίδιό του από την περιουσία του (ο πατέρας του ήταν μεγαλέμπορος στα-ριού) κι' έφυγε από το Πάρκ για να κάνει την τύχη του.

Περιπλανήθηκε λοιπόν στην 'Ιταλία και στη Γαλλία, προσπαθώντας να πραγματοποιήσει ένα πλάνο χειμαρικό όνειρο και τέλος, ένα βράδυ έφτασε στο Λονδίνο. Ήταν ένα βράδυ χειμωνιάτικο κι' η ομίχλη κέπαζε θαλαί την αγγλική πρωτεύουσα. Έβλεπε, καθώς ο 'Ιγνατίος έστριβε σε μια γωνία του δρόμου, σκόνταψε άπάνω σ' ένα άγνωστο διαδάκτ. Ο νεαρός Έβραϊός ζήτησε τότε συγγνώμην ούγγρικα από τον ξένο. Τι σύμπτωση όμως! Εκείνος του άπάντησε στην ίδια γλώσσα. Ήταν ένας συμπατριώτης του! Ο 'Ιγνατίος έμεινε κατενθουσιασμένος από αυτή τη γνωριμία κι' ο άποστολμένος αυτός φίλος του έγινε σε λίγο ο δόγης του και ο ποσάτσης του στο Λονδίνο.

Δέν εγκατέλειψε όστόσο το όνειρό του. Κι' ένα πρωί ξύπνησε με την επιθυμία να γίνει—αυτός ένας Έβραϊός!—πάστωρ προτεστάντης. Άπαο-νήθηκε λοιπόν την ορθοκεία των προ-γόνων του και κατόρθωσε να γίνει δεκτός σ' ένα σεινάτο. Ο 'Ιγνατίος ήταν ένας πώτης πάστωρ ήσποιος και κατόρθωσε να εξαπατά τους άπιστούς που με την υποκριτική διαγωγή του. Λίγες ήμερες όμως πριν χειροτονηθεί πάστορ, οι Άγγλοι κλη-ρικοί ανέκλιον ότι έθαύμαζε μ' ένα πολύ ύποπτο πώτο το όραση ού-λον και του υπέδειξαν ότι θα ήταν καλύτερα ν' ακολουθήσει μια άλλη κσορία. Κι' ο 'Ιγνατίος εγκατέλει-πει το όραμα και γίνεται δημοσιογρά-φος...

Είμαστε στα 1900. Ο άσπας Έ-βραϊός είναι 21 χρόνων, έχει μια φίλη που την παρουσιάζει σ' όλους ως «α-ραβωνιαστική του» κι' εργάζεται ως χρονιγράφος σε μια μεγάλη καθημε-ρινή έφημερίδα του Λονδίνου. Δέν κερδίζει όμως άρεκτα χρήματα και γι' αυτό το λόγο άφίνει τη δημοσιο-γραφία και φεύγει για τον Καναδά, όπου κατορθώνει να χειροτονηθεί πά-στορ!...

Ξαναγορίζει τότε στην Άγγλία, παντρεύεται μια όμορφη νέα με μια άρεκτα μεγάλη προίκα και διορίζε-ται πάστορ στην κομητεία του Κέντ. Μά δέν άργει να βρεθεί πολύ μονότονη τη ζωή του ως κληρικού κι' επειδή στο μεταξύ είχε πεθάνει ο πλούσιος πεθερός του, εγκαταλείπει το πούμνιό του στο Έλεος του Θεού κι' εγκαθί-σταται στο Λονδίνο με το σκοπό να γίνει μια μεγάλη προσωπικότητα. Έ-πειδή λοιπόν είναι καλός ρήτωρ, γίνε-ται προπαγανδιστής της «Temperanc legislation heague» κι' άποκά μ' αυτόν τον τρόπο ένα πλάνος θαυμαστών που τον έλθουσαν σε λίγο βουλευτή στην περιφέρεια του Ντάρλινγκτον. Ο 'Ι-γνατίος τότε δλόχα-ρος ζητάει άμέσως να πολιτογραφηθεί Άγγλος.

Ο Τρέμπιτς-Λί-γκολν περνά έτσι ορθοδυστικά το κα-τώφλι των άνακτό-ρων του Ουέστμίν-στερ, μερικοί όμως λόγοι του στη Βου-λή τον κάνουν να ίάση τη δημοτικό-τητα του και τότε καταφεύγει στο έ-μπόριο και στις κερδοσκοπικές επιχει-ρήσεις. Πικρύνει την εποχή γίνεται μεγάλος λόγος στο Σίτυ για τα ρου-μανικά πετρέλαια. Ο 'Ιγνατίος φεύ-γει λοιπόν για τη Ρουμανία απ' όπου έλπιζει ότι θα γιοίσει κάμπλουτος...

Από το 1909 ως το 1914 ο Έ-βραϊός τυχοδιώκτης παίζει διαρκώς με τα εκατομμύρια. Άλλοτε είναι βα-θύπλουτος κι' άλλοτε πάλι μένει μ' ά-δεια τα χέρια. Όταν άρχισε ο παγ-κόσμιος πόλεμος, ο Τρέμπιτς-Λίγκολν βόσκαται στη Γερμανία, στο Βερολί-νο, όπου κατορθώνει να βρεθεί μια θέσι στην ύπηρεσία της λογοκρισίας του 'Υπουργείου των Στρατιωτικών. Σε λίγο όμως άνακαλύπτεται ότι ο 'Ι-γνατίος είναι ένας από τους πιο δρα-στήριους πράκτορες της Γαλλικής κα-τασκοπείας. Πριν προσβάσουν όμως γά τον συλλήβειν έξαφανίζεται μ'...

να μυστηριώδη τρόπο από το Βε-ρολίνο...

Ο Τρέμπιτς-Λίγκολν, φεύγοντας από τη Γερμανία, πηγαίνει στην Ά-μερική, όπου κατορθώνει να δημιου-ργήσει μια δημοσιογραφική έκδοσή α-ναντίον της Άγγλιας, από την ό-ποια κερδίζει πολλά δολάρια. Η Βρετανική Άστυνομία όμως ύποκα-λύπτει μια πλαστογραφία που είχε κάνει όταν διαπραγματευόταν τα ρου-μανικά πετρέλαια και κατορθώνει να επιτύχει την εκδίωξή του.

Ο τυχοδιώκτης μεταφέρεται στο Λονδίνο και καταδικάζεται σε τριών χρόνων φυλάκιση, χάνοντας συγγέ-νους και την αγγλική υπηκοότητα. Ο Λίγκολν χαρακτηρίζει την καταδίκη του ως στην πιο άποτρόπαιη δικαστι-κή πλάνη του αιώνα, οι πόλιταιν όμως τον κλείνουν άσυγκλητοι στη φυλακή, απ' όπου θύγει: «Ώστε! από τρία χρόνια άπέν-ταρος και χωρίς πα-τρίδα»...

Ο 'Ιγνατίος τότε επιχειρεί άλλη μια φορά να κάνει την τύχη του στη Γερ-μανία. Εκεί ήταν τότε η εποχή των επαναστατικών και άντεπαναστατι-κών κινήματων. Ο πα-σίγνωστος άντιδημο-κρατικός συνταγμα-τάρχης Μπάουερ τον παίρνει ως σύμ-βουλο κι' ο Τρέ-μπιτς Λίγκολν μ' αυτήν την ιδιότητα γίνεται δεκτός ά-πό τον εξόριστο Κάι-ζερ κι' από τον Κρόνπριντς, σπών ό-ποιο, ύστερ' από ένα συναμύλιας, του προσφέρει το θρόνο της Γερμανίας!...

Το κίνημα του Κάπ όμως άποτυ-χάνει κι' οι όργανιστά του εξαφανί-ζονται μαζί με το τμείο. Ο Λίγκολν που ήταν κι' αυτός ένας από τους πρώτους, προσπαθεί να φύγει για το εξωτερικό, μ' συλλαβάνεται στο σταθμό του Βερολίνου. Δέν φέρνει καμιά αντίσταση κι' ακολουθεί τους άστυνομικούς, στο δρόμο όμως τους ζητάει ως γάι ν' τον άφήσουν να πάει μερικά ρούχα από το σπίτι του. Εκείνοι δέχονται, χωρίς να παύουν να τον παρακολουθούν άρτυνοι τις κινήσεις του. Μια στιγμή όμως ο Λίγκολν βρίσκει την ευκαιρία να πη-δίξει από το παράθυρο του σπιτιού του και γίνεται άσπας...

Επειτ' από λίγο καιρό ξαναπαρου-σάζεται στη Βουδαπέστη. Κάνει δέν τίς κάνει και με ποιά τρόπο κερ-δίζει τόσα πολλά χρήματα, γιατί ο Λίγκολν τώρα ζει με πριγκηπική με-γαλοπρέπεια. Μια ήμερα, η Άστυνο-μία της ούγγρικης πρωτεύουσας άνα-καλύπτει ότι μια σπείρα κίβδηλοποι-ών έχει γεμίσει τον κόσμο με χάρτι-νες αγγλικές λίρες. Ο Λίγκολν είναι ο άρχηγός της σπείρας και πριν άνα-καλυφθούν τα ίχνη του, περνά με άε-ροπλάνο τα σύνορα και χάνεται. από την Εύρωπη για να ξαναφανη, ύστερ' από λίγο στην... Κίνα!

Εκείνο τον καιρό οι «Γιοί του Ού-βανού» προσπαθούν να πραγματοποιή-σουν ένα μεγάλο όνειρο: να όργανώ-σουν στρατιωτικώς και οικονομικώς την Κίνα για να την κάνουν μια με-γάλη Δύναμι.

Εκτός των άλλων, του επέτρεψε να δέχεται και μερικούς επισκέπτες. Μεταξύ των άλλων που έπισκέφθη-σαν τον Τάσσο κατά την εποχή εκεί-νη στο όλιβερό του δεσμοτήριο, ήταν και ο περίφημος Γάλλος φιλόσοφος Μονταίν, ο οποίος, βλέποντας το ά-ξιοποίητο κατόντημα του μεγαλοφυ-ούς ποιητού, άπόμεινε για πολλή ώ-ρα καταπληκτικός και περίπλος.

Επίσης την ίδια εποχή τον έπι-σκέφθηκαν η πριγκήπισσα της Μάν-τουας και ο φίλος Σκωτίων της Γκον-ζάγκας, η πριγκήπισσα Μαργίτα της Έσσης, έξιδέλφη του Άλφόνσου και ο πριγκηψ του Γκουαστάλο, οι οποίοι: τοις πήγαν και πλουσιώτατα δώρα. Συγχρόνως, ο καρδινάλιος Άλμπάνο, ο ποσάτσης του στη Ρώμη, του έ-στειλε μια έπιστολή, στην οποία τον συμβόλευε ν' άρχισή να μιλά με περισσότερη σεβασμό για το δούκα της Φερράρας για να πετύχει έτσι και την άπελευθέρωσή του.

Μά η κρίσις της μελαγχολίας του, η μόνη άφορμή της παρατεινομένης φυλακισιάς του, διαδεχόντουσαν ή μια την άλλη και το χάου οι φίλοι του έλπιζαν πως θα γινόταν καλά, βλέποντας τις σιγαιμίες βελτιώσεις της κατστάσεώς του. Ο ίδιος ο Τά-σος στα διασωζόμενα χειρόγραφα του γράφει για διάφορα φαντάσματα που του έμφανίζόντουσαν στη φυλακή του και που τον συντάραζαν ή τον παρη-γοούσαν στη μοναξιά του. Μιλάει έ-πίσης σ' αυτά για ένα οδόνιο πνεύ-μα που τον έπισκεφτόταν και με το όποιο είχε μακρούς συζητήσεις.

Από τότε ο έβραος του Βούδα έ-γώθηκε από το Βέλγιο και κανείς δέν έβρει άκόμα ποιά είναι τώρα η 25η μεταμερρώσεις του βασιλέως των τυ-χοδιωκτών...

Ο Τρέμπιτς-Λίγκολν τότε ξαναγο-ρίζει στην Κίνα και, στο Πεκίνο, χει-ροτονείται έσοδ-βουδδιστής με τ' όνομα Τσιό-Κούινγκ. Είναι ο πρώτος Έβραϊός που έγινε δεκτός ως έ-ρως του Βούδα.

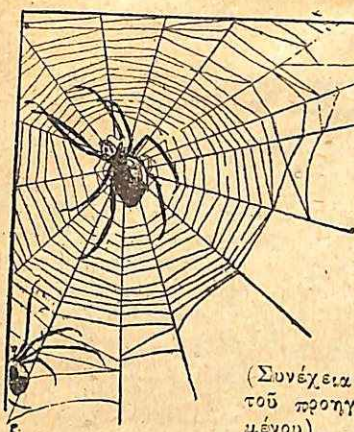
Εδώ όμως και λίγες ήμερες ένα μυστηριώδες πώσωπο με έμφανη: Ά-σπας, που έρχόταν από τη Παρίσι, κατέβηκε στο σταθμό των Βουξέλλων. Κι' όταν ο ένορθός του ζήτησε να θάλλη με άδεια διαμονής, ο άλλόκο-τος αυτός άγνωστος, με την μεγαλεί-τερη άπάθεια, έδειξε στην Άστυνο-μία το διαβατήριό του. Φαντάζεται ή-μος κανείς την έκπληξη του άστυνό-μου, όταν είδε ότι ο αιδεσιμώτατος Τσιό-Κούινγκ—ένας γεννήτς έδώ και 53 χρόνια στην Ούγγαρία κι' ότι δέν εί-χε καμιά έθνικότητα! Το ζήτησε φυσικά διάφορος έγγηγες, κι' έμαθε

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΑΣΣΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΟΝΩΡΑ

(Η έρωτική τραγωδία του μεγάλου ποιητού της «Άπελευθέρωσης 'Ιερουσαλήμ», γραμμένη από το γλυκύτατο ποιητή της «Λίμνης»).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πως ο δούξ της Φερράρας Άλφόνσος, ο ό-ποιος είχε κλείσει τον Τορκουάτο Τάσσο σ' ένα φρενοκομείο, που ήταν συγχρόνως και φυλακή, βλέποντας το μεγάλο ρεύμα που είχε σχηματιστεί ύπερ του ποιητού στην 'Ιταλία και τη Γαλλία, άρχισε να του φέρνεται κάπως έπισκεπτερός.

Εκτός των άλλων, του επέτρεψε να δέχεται και μερικούς επισκέπτες. Μεταξύ των άλλων που έπισκέφθη-σαν τον Τάσσο κατά την εποχή εκεί-νη στο όλιβερό του δεσμοτήριο, ήταν και ο περίφημος Γάλλος φιλόσοφος Μονταίν, ο οποίος, βλέποντας το ά-ξιοποίητο κατόντημα του μεγαλοφυ-ούς ποιητού, άπόμεινε για πολλή ώ-ρα καταπληκτικός και περίπλος.

Επίσης την ίδια εποχή τον έπι-σκέφθηκαν η πριγκήπισσα της Μάν-τουας και ο φίλος Σκωτίων της Γκον-ζάγκας, η πριγκήπισσα Μαργίτα της Έσσης, έξιδέλφη του Άλφόνσου και ο πριγκηψ του Γκουαστάλο, οι οποίοι: τοις πήγαν και πλουσιώτατα δώρα. Συγχρόνως, ο καρδινάλιος Άλμπάνο, ο ποσάτσης του στη Ρώμη, του έ-στειλε μια έπιστολή, στην οποία τον συμβόλευε ν' άρχισή να μιλά με περισσότερη σεβασμό για το δούκα της Φερράρας για να πετύχει έτσι και την άπελευθέρωσή του.

Μά η κρίσις της μελαγχολίας του, η μόνη άφορμή της παρατεινομένης φυλακισιάς του, διαδεχόντουσαν ή μια την άλλη και το χάου οι φίλοι του έλπιζαν πως θα γινόταν καλά, βλέποντας τις σιγαιμίες βελτιώσεις της κατστάσεώς του. Ο ίδιος ο Τά-σος στα διασωζόμενα χειρόγραφα του γράφει για διάφορα φαντάσματα που του έμφανίζόντουσαν στη φυλακή του και που τον συντάραζαν ή τον παρη-γοούσαν στη μοναξιά του. Μιλάει έ-πίσης σ' αυτά για ένα οδόνιο πνεύ-μα που τον έπισκεφτόταν και με το όποιο είχε μακρούς συζητήσεις.

Από τότε ο έβραος του Βούδα έ-γώθηκε από το Βέλγιο και κανείς δέν έβρει άκόμα ποιά είναι τώρα η 25η μεταμερρώσεις του βασιλέως των τυ-χοδιωκτών...

Ο Τρέμπιτς-Λίγκολν τότε ξαναγο-ρίζει στην Κίνα και, στο Πεκίνο, χει-ροτονείται έσοδ-βουδδιστής με τ' όνομα Τσιό-Κούινγκ. Είναι ο πρώτος Έβραϊός που έγινε δεκτός ως έ-ρως του Βούδα.

Εδώ όμως και λίγες ήμερες ένα μυστηριώδες πώσωπο με έμφανη: Ά-σπας, που έρχόταν από τη Παρίσι, κατέβηκε στο σταθμό των Βουξέλλων. Κι' όταν ο ένορθός του ζήτησε να θάλλη με άδεια διαμονής, ο άλλόκο-τος αυτός άγνωστος, με την μεγαλεί-τερη άπάθεια, έδειξε στην Άστυνο-μία το διαβατήριό του. Φαντάζεται ή-μος κανείς την έκπληξη του άστυνό-μου, όταν είδε ότι ο αιδεσιμώτατος Τσιό-Κούινγκ—ένας γεννήτς έδώ και 53 χρόνια στην Ούγγαρία κι' ότι δέν εί-χε καμιά έθνικότητα! Το ζήτησε φυσικά διάφορος έγγηγες, κι' έμαθε

Συγχρόνως ο ποιητής έγραφε στους γιατρούς του και τους έλεγε πως του έχουν κάνει μάγια και μιλούσε σοβα-ρώτατα με τους μοναχούς του φρενο-κομείου για τον τρόπο, με τον όποιο θα «λυνόταν» απ' αυτά.

Ε'νε ιστορικώς εξακριβωμένο ότι, κατά την εποχή εκείνη, ο δούξ της Φερράρας, ο όποιος έπέδωκε ειλικρι-νώς να τον θεραπεύσει από τις φαντα-σίες του, έκανε ό,τι μπορούσε για να το πετύχει αυτό. Είχε διατάξει τους φρουρούς του να τον πηγαίνουν να έ-πισκεπτεται τις έκκλησιές και τα μο-ναστήρια, να τον δέχονται για να δια-σχεδάξη στα καρναβάλια της Άπο-κορής και του επέτρεπε να μένη ή-μέρες και βδομάδες όλόκληρες, στα σπίτια των φίλων του. Ο ίδιος ο Τάσος περιγράφει τις έορτές της Φερράρας, τις όποιες είχε παρακο-λουθήσει από το σπίτι του φίλου του Τζανλουκκο, σ' ένα διάλογό του γραμ-μένο στη φυλακή του και επιγραφό-μενο «Μασκαράτες».

Έβλεπε κατά την άνοιξη του 1586, η κατστάσις του βελτιώθηκε έντε-λως άπροσδόκητα. Τη βελτίωσις αυτή ο Τάσος την άπέδωσε σε θαύμα της Παναγίας.

Ο ποιητής άνέκτησε άπότομα, ά-ν' όχι όλες του τις δυνάμεις, τουλάχι-στον τη διανοητική του διαύγεια.

Τότε ο δούξ της Μάντουας, ο ό-ποιος δέν είχε πάψει να ενδιαφέρεται γι' αυτόν από τότε που ο Τάσος, νε-ος άκόμα, είχε πάει στη Μάντονα μα-

ζύ με τον πατέρα του, πήγε τότε στη Φερράρα και πέρασε αρκετές ώρες μέσα στη φυλακή του. «Όταν ο πρίγ-κηψ τελείωσε την έπίσκεψή του, κα-τενθουσιασμένος από την άποκατά-στασι της υγείας του ποιητού, πήγε στα άνάκτορα της Φερράρας και πα-ρακάλεσε το δούκα Άλφόνσο να του παραχωρήσει τον Τάσσο. Ο τελευταί-ος δέν όίστασε καθόλου να συγκατα-νεύσει στην άπελευθέρωσι του ποιη-τού και στην άναχώρησή του για την Αύλη της Μάντουας. Η πρόθυμη αυ-τή συγκατάθεσις του Άλφόνσου δια-φύεται άρεκτα τη βδελυρή συκοφαν-τία εναντίον του, ό,τι όθεν ήθελε ν' άφήσει τον Τάσσο να πεθάνη στη φυ-λακή του από φόβο μήπως, φεύγον-τας από τη Φερράρα, πάει σε καμιά άλλη Αύλη της 'Ιταλίας και την λαμ-πρόνει με τη δόξα του ονόματός του. Ο γέρο δούξ της Μάντουας, ο πατέ-ρας του έλευθερωτού Τάσσο, γοητευμένος με το να βλέπει το γυό του συνδεδεμένο τόσο με τον πρώτο των ποιητών της 'Ιταλίας, του έτοι-μασε πολυτελή διαμερίσματα στο ίδιο του το άνάκτορο, τον έντυσε με ρού-χα και όπλα ίσπότης, και διέταξε να του φέρωνται όλοι σάν να ήταν ο πιο έδωδός των ξένων του.

Ο Τάσος μέθυσε απ' την έλευθε-ρία αυτή, απ' αυτή τον άπέραντο σε-βασμό κι' απ' την άνεσι και τον πλού-το που διέφεραν τόσο απ' τις άλυσ-σίδες, τις ντροπές και τους ψυχικούς και φυσικούς πόνους που υπέφερε κα-τά τα έξη χρόνια της φυλακισιάς του.

Μετά την άπελευθέρωσή του, ο Τάσος, αφού έμεινε μερικές βδομά-δες στη Φερράρα, στο σπίτι του πρε-σβευτού των Μεδίκων Σεράσι, συγ-

κέντρωνοντας στο διάστημα αυτό τα πράγματά του και τα χειρόγραφα του, έξκινησε στις 15 'Ιουλίου 1586 για τη Μάντονα, χωρίς καν ν' άποχαιρε-τήσει τον δούκα Άλφόνσο. Όδτε ο δούξ, όδτε ο ποιητής ήθελαν να ίδω-θούν για τελευταία φορά: ο πρώτος γιατί ίσως ένοιωθε τύψεις και δέν ήθελε ν' άντικρύσει το θύμα του κι' ο ποιητής γιατί δέν ήθελε να εύχα-ριστήσει αυτόν που τον είχε φυλακί-σει τόσο καιρό.

Ο δούξ της Μάντουας πήρε την Τάσσο μαζί του στη Μάντονα. Εκεί, ο ποιητής έγινε δεκτός σαν μια κα-τάκτησι που ο όικος της Μάντουας είχε κάνει από τον όικο της Έσσης. Η νεαρή πριγκήπισσα Ασωνόρα των Μεδίκων τον περιέβαλε μ' ένα ένθο-σιασμό πώμοιζε με άληθινή λατρεία. Ο γέρο δούξ της Μάντουας, ο πατέ-ρας του έλευθερωτού Τάσσο, γοητευμένος με το να βλέπει το γυό του συνδεδεμένο τόσο με τον πρώτο των ποιητών της 'Ιταλίας, του έτοι-μασε πολυτελή διαμερίσματα στο ίδιο του το άνάκτορο, τον έντυσε με ρού-χα και όπλα ίσπότης, και διέταξε να του φέρωνται όλοι σάν να ήταν ο πιο έδωδός των ξένων του.

Ο Τάσος μέθυσε απ' την έλευθε-ρία αυτή, απ' αυτή τον άπέραντο σε-βασμό κι' απ' την άνεσι και τον πλού-το που διέφεραν τόσο απ' τις άλυσ-σίδες, τις ντροπές και τους ψυχικούς και φυσικούς πόνους που υπέφερε κα-τά τα έξη χρόνια της φυλακισιάς του.

«Κατοικώ στη Μάντονα — έγρα-φε τότε στο φίλο του Λικίνιο — κοντά στον ένοδξώτατο πριγκηπα, έξυπνη-ρετούμενος από τους υπηρέτες του, οι όποιοι μου φέρνουν ό,τι κι' αν επιθυμώ, και τιμώμενος διαρκώς ά-πό την πριγκηπική οικογένεια. Έδώ τρώω περίφημα υπέροχα φρούτα, νο-στιμώτατα ψωμιά, κρασί γλυκό και ξα-ραζομένο, απ' αυτό που ο πατέρας μου τόσο το άγαπούσε, φρεσκοότανα ψάρια και άφθονο κυνήγι... Άνανέω έναν άέρα όλοκάθαρο, αν και μου φαί-νεται ότι ο άέρας του Μπέρναμο, της πατρίδας μου, είναι ακόμα πιο κα-θαρός. Όέλω να μένω στη Μάντονα, γιατί το διαμέρισμά μου είναι υπέροχο και γιατί ο πριγκηψ με περιβάλλει με κάθε τιμή κι' ευγένεια. Ωστόσο, παρ' όλες τις φροντίδες των για-τρών, βασανίζομαι ακόμα από όπτι-σίες και φαντασιές».

Στη Μάντονα, ο Τάσος, κατόπιν συστάσεων και παρακλήσεων της πριγκήπισσας Ασωνόρας, άποτελείω-σε την άρτυμένη τραγωδία του «Τορσκόνδο» και διώρθωσε για μια άκόμα φορά τα τελευταία τραγούδια της «Άπελευθέρωσης 'Ιερουσα-λήμ».

(Ακολουθεί)

Η Ασωνόρα των Μεδίκων, ποσάτριά του Τάσσο.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και με φωνή δυνατή ο κόμης ντε Φόρφελντ επρόσθεσε, απευθυνόμενος στον παλιό Ιεροεξεταστή:

— «Ω! τον προσφιλή Μαρφόριο.

Ο Μαρφόριο ωστόσο είχε ακούσει την πρώτη φράση του κι' ένα φευγάλο χαμόγελο πέρασε απ' τα μάτια του, γιατί κι' ο ίδιος έννοιωσε μια κρυφή περηφάνεια για την άμυνά του.

Η άρχής του καντονιού της Ζυρίχης ήξεραν πως η Μαλφιέρα είχε απελαθεί απ' την Ιταλία, κατόπιν των ενεργειών της βασιλίσσης της Νεαπόλεως. Μά θλιμπώντας πόσα χρήματα σκόρπισαν στον τόπο, αυτή, ο σύζυγός της και η ακολουθία τους, όχι μόνον δεν την ενοχλούσαν καθόλου, αλλά και της φερόντουσαν με όλο το σεβασμό που παύριζε στον τίτλο της.

Έτσι η Μαύρη Δούκισσα μπορούσε να ζή εκεί, χωρίς κανένα φόβο, χωρίς κανένα κίνδυνο. Μά δεν ήταν το χαρακτηριστικό της να παραμένει άδρανής και η γαλήνη, την οποία είχε τώρα στην Ελβετία, της έδινε στήνευρα. Γι' αυτό απορόσσευε να αναρχία τη δράση της όσο το δυνατόν γρηγορώτερα. Αποφάσεις λοιπόν, να κλονίσουν όλα τα σχέδια μαζί με το σύζυγό της και το Μαρφόριο. Έπειδή όμως υποπτεύονταν τα πάντα, έπειδή ήξερε πως οι τοίχοι έχουν κρυμμένα φορτία, διέταξε για τόπο της σχετικής συζήτησής εν άπομένο βουνό, έξω από την πόλη. Εκεί, κανένας άδικαικτος άκουστος, κανένας κατήκοπος δεν μπορούσε να φτάσει χωρίς να τον αντιληφθούν από μακριά.

Ένα πρωί λοιπόν, ο κόμης και η κόμισσα ντε Φόρφελντ ανέβηκαν στα άλογά τους και, σαν να έπρόκειτο να κάνουν έναν περίπατο αναψυχής, διευθύνθηκαν χωρίς ίπποκόμους, προς το μέρος του ραντεβού, όπου θα συναντούσαν και το Μαρφόριο. Πράγματι, δέ, όταν ή άναών κι' η καθύλαξη έφτασαν εκεί, την βοήκη καθήμενο σ' ένα βράχο να τους περιμένει.

— Πάντοτε πρώτος! έπεε η Μαλφιέρα με τόνο ειρωνικό.

Δεν είχε λησμονήσει ακόμα πως στη χαμένη μάχη με τα στρατεύματα της Νεαπόλεως, αυτή τη μάχη που είχε συντριψει όλα τα σκευηνά της, νειρα, ο Μαρφόριο είχε δώσει πρωτος το σύνθημα της φυγής, παίρνοντας μαζί του και τον θησαυρό του σπαρτού της, τον οποίο δεν επέστρεψε ποτέ.

Ο παλιός Ιεροεξεταστής κατάλαβε τον ύπαινημό, μά προσποιήθηκε πως δεν είχε αντιληφθεί τίποτε. Απεναντίας, σημάδθηκε απ' τη θέσι του και, ιπποτικώτατα, βοήθησε τη Μαλφιέρα να κατεβή από το άλογό της.

— Έπειτα καθήσαν κι' οι τρεις στο βόλχο, έχοντας στη μέση τη Μαύρη Δούκισσα. Ο Μαρφόριο τους διηγή-

θηκε τότε τις ενεργειες που είχε κάνει κατά το ταξείδι του από τη Γερμανία στην Ελβετία και τους έπεε ότι οι συνωμότες που τους είχαν βοηθήσει και στην προηγούμενη άποπειρά τους, ήσαν πρόθυμοι να τους συνδράμουν και πάλι, εφόσον όμως ή επιτυχία θα ήταν βεβαία. Καί, τελειώνοντας, δήλωσε με ψυχρότητα:

— Γι' αυτό πρέπει να δηλητηριασθή η βασιλίσσα!

— Έπειτα, με τήν κυνισμό που τον διέκρινε, επρόσθεσε:

— Και αυτό μόν τή αναλκυσθάνω έγώ... Έβεις όμως τι θα κάνετε συγχρόνως;

— Θα φροντίσω ούτως ώστε όρδες πειρατών ν' αποβιβάσθουν στη Νεάπολη και σκορπίσουν παντού τη φωτιά και το αίμα! άπάντησε σκληρά η Καταρμένη. Θα βρίσκωμαι κι' έγώ μαζί τους!

— Κι' έγώ θα περάσω πάλι τα σύνορα με τους πολεμιστάς μου! τής νουείτα, κρατήσετε το λόγο σας, όπως θα κρατήσω κι' έγώ το δικό μου.

Ο Μαρφόριο κατάλαβε ότι η παλαιά ενοουμένη του Φερδινάνδου Α' δούσαστη πάντα άπέναντί του, άπεφνε να του φανερώση την αλήθεια.

— Και άν επιτύχουμε; τή ρώτησε.

— Αγαπητέ μου ύπουργέ τής, Αστονομίας, άπάντησε η Μαλφιέρα, τονίζοντας τα λόγια της, θα σά αναθέσουμε τή φρουράσι των προσώπων μας και τήν ασφάλειά μας.

Μία λάμψις διαβολική, γρήγορη, σαν άστραπή, πέρασε απ' τα μάτια του ραδιούργου Ιεροεξεταστή. Αύτός, που με κάθε άτιμία είχε άνέθει τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας ως τή θέσι που κατείχε όταν η βασιλίσσα Μαρία Βιζέντι τον έδιωξε, να πού θα γινόταν τώρα ύπουργός! Η Αστονο-

μική, κρατήσετε το λόγο σας, όπως θα κρατήσω κι' έγώ το δικό μου.

Ο Μαρφόριο κατάλαβε ότι η παλαιά ενοουμένη του Φερδινάνδου Α' δούσαστη πάντα άπέναντί του, άπεφνε να του φανερώση την αλήθεια.

— Και άν επιτύχουμε; τή ρώτησε.

— Αγαπητέ μου ύπουργέ τής, Αστονομίας, άπάντησε η Μαλφιέρα, τονίζοντας τα λόγια της, θα σά αναθέσουμε τή φρουράσι των προσώπων μας και τήν ασφάλειά μας.

Μία λάμψις διαβολική, γρήγορη, σαν άστραπή, πέρασε απ' τα μάτια του ραδιούργου Ιεροεξεταστή. Αύτός, που με κάθε άτιμία είχε άνέθει τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας ως τή θέσι που κατείχε όταν η βασιλίσσα Μαρία Βιζέντι τον έδιωξε, να πού θα γινόταν τώρα ύπουργός! Η Αστονο-

μική, κρατήσετε το λόγο σας, όπως θα κρατήσω κι' έγώ το δικό μου.

Ο Μαρφόριο κατάλαβε ότι η παλαιά ενοουμένη του Φερδινάνδου Α' δούσαστη πάντα άπέναντί του, άπεφνε να του φανερώση την αλήθεια.

ΤΗΣ MINION

νοείτα, κρατήσετε το λόγο σας, όπως θα κρατήσω κι' έγώ το δικό μου.

Ο Μαρφόριο κατάλαβε ότι η παλαιά ενοουμένη του Φερδινάνδου Α' δούσαστη πάντα άπέναντί του, άπεφνε να του φανερώση την αλήθεια.

— Και άν επιτύχουμε; τή ρώτησε.

— Αγαπητέ μου ύπουργέ τής, Αστονομίας, άπάντησε η Μαλφιέρα, τονίζοντας τα λόγια της, θα σά αναθέσουμε τή φρουράσι των προσώπων μας και τήν ασφάλειά μας.

Μία λάμψις διαβολική, γρήγορη, σαν άστραπή, πέρασε απ' τα μάτια του ραδιούργου Ιεροεξεταστή. Αύτός, που με κάθε άτιμία είχε άνέθει τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας ως τή θέσι που κατείχε όταν η βασιλίσσα Μαρία Βιζέντι τον έδιωξε, να πού θα γινόταν τώρα ύπουργός! Η Αστονο-

μική, κρατήσετε το λόγο σας, όπως θα κρατήσω κι' έγώ το δικό μου.

Ο Μαρφόριο κατάλαβε ότι η παλαιά ενοουμένη του Φερδινάνδου Α' δούσαστη πάντα άπέναντί του, άπεφνε να του φανερώση την αλήθεια.

— Και άν επιτύχουμε; τή ρώτησε.

— Αγαπητέ μου ύπουργέ τής, Αστονομίας, άπάντησε η Μαλφιέρα, τονίζοντας τα λόγια της, θα σά αναθέσουμε τή φρουράσι των προσώπων μας και τήν ασφάλειά μας.

Μία λάμψις διαβολική, γρήγορη, σαν άστραπή, πέρασε απ' τα μάτια του ραδιούργου Ιεροεξεταστή. Αύτός, που με κάθε άτιμία είχε άνέθει τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας ως τή θέσι που κατείχε όταν η βασιλίσσα Μαρία Βιζέντι τον έδιωξε, να πού θα γινόταν τώρα ύπουργός! Η Αστονο-

μική, κρατήσετε το λόγο σας, όπως θα κρατήσω κι' έγώ το δικό μου.

Ο Μαρφόριο κατάλαβε ότι η παλαιά ενοουμένη του Φερδινάνδου Α' δούσαστη πάντα άπέναντί του, άπεφνε να του φανερώση την αλήθεια.

— Και άν επιτύχουμε; τή ρώτησε.

— Αγαπητέ μου ύπουργέ τής, Αστονομίας, άπάντησε η Μαλφιέρα, τονίζοντας τα λόγια της, θα σά αναθέσουμε τή φρουράσι των προσώπων μας και τήν ασφάλειά μας.

ετοιμαζόταν ν' αποβιβάσθ στο έδαφος της πατρίδος του γιά να διαπράξη κανούργια έγκλήματά.

Έπειτα από λίγες ήμέρες, έφνε κι' ο κόμης ντε Φόρφελντ από τη Ζυρίχη, συνοδευόμενος από τους πιό διαλεχτούς ανθρώπους της ακολουθίας του. Πήγαν με μαζί τους σε διάφορα λιμάνια της Μεσογείου γιά να βρή σ' αυτά τους πειρατάς και τα πλοία που τους χρειαζόντουσαν γιά την έπιχειρήσι τους. Θα τους πλήρωνε με άφθονο χρυσάφι το οποίο είχε πάρει μαζί του και θα τους συγκεντρωνε κατόπιν όλους στη νηίδα Σολιτάρι, στο έργο αυτό έστρωσσει όπου η Μαλφιέρα ήταν βασιλίσσα και όπου ο Γουλιέλμος Μάστερ στέναζε αιχμάλωτός της.

Όσο γιά τη Μαλφιέρα την ίδια, αυτή θα παρέμενε ακόμα στη Ζυρίχη, ως ότου να μάθαινε ότι ο Μαρφόριο είχε φτάσει στη Νεάπολη κι' ότι ε'χε άρχισε το έργο του...

IV

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Η Έλενα, εκείνη την όποία αποκαλούσαν άλλοτε η Μαντόνα με τα χρυσά μαλλιά, το δνιρο αυτό της άγγελικής ωμορφιάς, δεν ήταν πειρά παρά ή σκιά του έαυτού της.

Ντυμένη με κουρέλλια, με τα πόδια γυμνά έπάνω στους βράχους των λόφων του Άλγερίου, νοιώθει τον ήλιο να φλογίζει το χλωμό πρόσωπό της που το πλαισιώνει σαν φωτιστέφανος μάρτυρος το χρυσάφι των μαλιών της. Το λευκό χέρι της με δυσκολία μπορεί και σηκώνει το βαρύ εργαλείο με το οποίο την έχουν καταδικάσει να σκάβη τη γή. Ωστόσο με τα μπράτσα χωρίς δύναμι, με το κορμί της συντρίμμενο απ' τον πυρετό και τον πόνο, δουλεύει σαν σκιάβα που είνε.

Ο άφέντης της τη βοήκη πολύ ωλιερή γιά να την κρατήσει στο χερσί του και γι' αυτό, έπειδή έπρεπε κάτι να κάνει, την έστειλε να δουλεύη στα χτήματά του. Τις ήμέρες μάλιστα που ο άρχηγός των σκλάβων βρίσκει τη δουλειά της λιγοστή, τη μαστιγώνει άλπητα, άποσπώντας τα τελευταία κουρέλλια των ρούγων της και χαράκωνοντας το κορμί της με μακρές μελάνες γραμμές.

Σε μερικές στιγμές ωστόσο ή δύναμεις της εξαντλούνται, τα μπράτσα της δεν μπορούν πειά να τηράσουν την βίνα και μια τρομερή ζάλη σκοτίζει το κεφάλι της. Κι' άπομένει τότε γονατιστή, με το κορμί συντομμένο, και με το βλέμμα της γεμάτο άπείρανη άπόγνωση, καρφωμένο στη θάλασσα. Απ' τή άλλη μεριά της άπέναντης κι' άπείρανης γαλάζιας αύτης θάλασσας βρίσκεται ή πατρίδα της... βρίσκονται οι δικόι της... Άλλοιμονο! ή δυστυχισμένη άγνωσι τις κανούργιες δυστυχίες που χτύπησαν

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

τους αγαπημένους της. Άγνωσι ότι ο πατέρας του παιδιού της, ο σύζυγος με τον οποίο μια άγάπη τόσο τρυφερή και μεγάλη την έχει ένώσει, είνε κι' αυτός αιχμάλωτος στην ίδια βάρβαρη γή. Και μέσα στην άπόγνωση της, στη διπλή συντριβή του σώματος και της ψυχής της, ίκετεύει το Θεό να δεχτή το μαρτύριό της ως αντίλλαγμα της εύτυχίας των δικών της. Έδω το Γουλιέλμο να σώξη τη Μινιόν κολυμπώντας, μά δεν είδε το δυστυχισμένο νέο να χάνεται μέσα στα κύματα γιά να πέση στα χέρια της Μαλφιέρας.

Και ήσυχη κάπως γιά την τύχη των δικών της, ή υπέροχη μητέρα, αυτή που έφερε τον τίτλο της Μαρκηρίας Κυπριάνι, σηκώνει πάλι την βίνα της και ξανασκύβει προς τη γή. Ωστόσο, μολοντί έχει χάσει πειά κάθε έλπίδα, τα χείλη της ψιθυρίζουν ένα όνομα κι' ή φωνή της έχει τον τόνο μιας άπέραντης ικεσίας:

— Τζοβάννι! Τζοβάννι!...

Τή στιγμή που η Μαντόνα με τα χρυσά μαλλιά επρόφερε τόνόμα του, ο Τζοβάννι έφτανε σ' ένα όροπείο της έρήμου. Απ' κει φανόντουσαν μακρύνια καμιά έκαστη χουμαδιά στη μέση της άπέραντης έκτάσεως της έρήμου. Τότε ο άρχηγός του καρδανιού τραδώντας το κραταγύνη του το σάλεψε με χαρά. Κραταγύς ένθουσιασμού του άπάντησαν άμέσως άπο τους ανθρώπους της ακολουθίας του.

Είχε φανεί πέρα, άνάμεσα στις χουμαδιάς το χωριό τους.

Μερικοί μάλιστα άπο τους πολεμιστάς, τρέχοντας μπροστά, έφταναν πρώτοι στο χωριό τους. Εκεί, άνάγκειλαν ότι ο άρχηγός τους κι' ή ακολουθία του ξαναγύριζαν καλά, χωρίς να ύποστουν καμιά έπίθεση, φέροντας μάλιστα μαζί τους κι' ένα χριστιανό αιχμάλωτο. Η τελευταία αυτή είδησις άναστατώνει τον πληθυσμό.

Ένωμεταξύ ο άρχηγός Μωχαμέτ υπέν Σολιμάν είχε ξεκινήσει πάλι Σωδαρός κι' έπίσημος, κατέβαινε την πλαγιά του άμμολόφου, διευθυνόμενος προς την όασι. Οι ίπποις του τον συνοδεύουν δεξιά κι' άριστερά, ενώ ο αιχμάλωτος του σερόνταν άπο πίσω, γιά να μιτάξη έτσι ή άφριξί τους με θράμβο.

Ο Σολιμάν, όδηγώντας το άλογό του με το άριστερό χέρι, χαμψλώνε κάθε τόσο το δεξιό με μια άγρή κίνησι, χαϊρετώντας άπο μακριά το πλήθος των ύπηρετών του και των υπηκόων του που πήγαιναν να τον προύπαντήσουν. Όσο πλησιάζαν στην όασι, τόσο το πλήθος μεγάλωνε. Μαζί με τους άντρες είχαν όγει και γυναίκες, ή όποιες πετούσαν λουλούδια στον άρχηγό τους και άκάρωναν τα μάτια τους στον άρχηγό του.

Σε μια στιγμή ένα παλινόπαιδο δε δάδεκα χρόνων, γιά να δείξη ότι παρ' όλη τη γεαρή του ηλικία μισούσε τους χριστιανούς, γλύστερνε μέσ' άπ' τους καθυλλάρονας και φτάνοντας κοντά στον Τζοβάννι τον χτύπησε μ' ένα ξύλο.

Ο αιχμάλωτος ούτε γύρισε καν να τον κυτάξη. Με το κεφάλι ψηλά, τή μια στάσι γεμάτη περηφάνεια, ο Τζοβάννι έφερε πίσω του την άθλιότητά του σαν βασίλειο μανδύα. Μερι-

κές γυναίκες τότε, παίρνοντας παράδειγμα απ' το χαμίνι, έπαψαν να ρίχνουν άνθη στον άρχηγό τους και μαζέδοντας πέτρας απ' τη γή, άρχισαν να τις ρίχνουν έναντιον του σκλάβου. Ένας γέρος λεπρός πάλι έτρεξε ως αυτόν και, προβάλλοντας το άπαισιο κεφάλι του, τόλμησε να τον φτύση κατόμουτρα.

Μά ο Τζοβάννι εξακολουθούσε να μένη αδιάφορος στις προσβολές.

Ένας άλλος τότε τον ταίμπησε με το μαχαίρι του. Άμέσως ένας μύδρος δούλος γιά να εύχαριστήση τους άφεντάδες του, άπόσπασε ένα μεγάλο κλαδί χάκτου με αναρίθμητα μυτερά άγκάθια και το έβαλε πίσω απ' τον Τζοβάννι. Οι Άραβες μάντεψαν το σκοπό του κι' ένας καμψιέρης, σπρώχνοντας, δυνατά τον πατέρα της Μινιόν, τον έριξε με την πλάτη επάνω σ' άγκάθια.

Ο πόνος που έννοιωσε ήταν τρομερός, άπερίγραφτος. Έκατό άγκάθια χώθηκαν συγχρόνως μέσα στις σάρκες του, ματώνοντάς τες. Ο Τζοβάννι έφανε λευκός σαν το πανί, μά δύστηνη σούσπαςι ζωγραφίστηκε στη χαρακτηριστικά του, και παρ' όλη την προσπάθεια που κατέβαλε γιά να τον καταπνίξη, ένα δαυδύ στεναγμό έέφυγε απ' τα χείλη του. Ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι δεν μπορούσε πειά να ύποφέρη.

Ανασπρώθηκε και θέλησε να στηριχτή σ' ένα δέντρο, μά την ίδια στιγμή, ένας απ' τους Άλγερινούς του κατέφερε μια δυνατή κλωτσιά και

τον έριξε κάτω γονατιστό.

— Ω! δέν με σκοτώνουν, τουλάχιστον, σκέφτηκε ο μαρκήσιος, με την ιδέα πως μόνο ο θάνατος θα τον λύτρωνε απ' τα τρομερά του μαρτύρια.

Η γυναίκες της φυλής, έκτος άπο μερικές λιγώτερο σκληρές, αναγάλλιαζαν με τα μαρτύρια του αιχμάλωτου. Μια απ' αυτές μάλιστα γιά να δείξη το μίσος της κατά των χριστιανών, πλησίασε μια φωτιά, άναμμένη γιά το θραδυνό φαγητό κι' έρπαξε ένα κούτσουρο φλογισμένο. Ψιθυρίζοντας τότε κατάρες, πλησίασε το Τζοβάννι και το τή πέταξε. Το κούτσουρο βώθηκε στον πατέρα της Μινιόν στο άπάνω μέρος του στήθους και το έκαψε λίγο την άκρη της γενειάδας.

— Δέν τον πέτυχε, Μαχουμά! φώναξε ένας άντρας. Άς δοκιμάσουν κι' ή άλλες.

Ένα παιγνίδι τρομερό θα άρχιζε τώρα, γιατί ή άλλες γυναίκες έτοιμαζόντουσαν να μιμηθούν τη Μαχουμά. Μά την ίδια στιγμή, ο έπιστάτης του Μπέν-Σολιμάν, θγαίνοντας απ' τη σκληρή στην όποία είχε άποσπρήσει ο άρχηγός του, τις έμπόδισε. "Ήξερε πόσο ακριβά ο άρχηγός του είχε αγοράσει το Τζοβάννι κι' ήξερε ότι δεν θα τον συγχωρούσε ποτέ άν άφινε τους θύλαμενός να τον σκοτώσουν ή να τον παραμορφώσουν. Ο χριστιανός σκλάβος έπρεπε να φρουράρη στίς έσορές που θα έδινε ο φύλαρχος στους άλλους φυλάρχους της έρήμου... Και σπρώχνοντας τον Τζοβάννι μπροστά, τον ώδήγησε στη κληνή των αιχμα-

H BENTETTES ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η γοητευτική Άμερικανής ήθοποιός της όδής Βιργίνια Μπρούστερ.

λώτων.

Έπειτα από λίγη ώρα, ο μαρκήσιος ξαπλωμένος εκεί, συλλογιζόταν αυτός τους όποιους τόσο είχε άγαπήσει και γιά την άπελευθέρωσι των όποιων ύπέφερε τώρα. Συλλογιζόταν το μέλλον, την άπελευθέρωσι τη δική του, την άντεκδίκησι. Συλλογιζόταν ακόμα το Φορτουάτο κι' αναρωτιόταν με άγωνία γιά την τύχη του γενναίου όρεινού, ο όποιος είχε προτιμήσει να συμμεριστή την αιχμαλωσία του παρ' να ακολουθήση τους συντρόφους του.

Ο Φορτουάτο είχε έλπίσει ότι έτσι θα κατώρωνε να συντελέση στην άπελευθέρωσι του μαρκησιού ντε Κυπριάνι, και ίσως, της άγίας Μαντόνας με τα χρυσά μαλλιά, του κλοού άγγέλου της άκρογυλιάς της Νεαπόλεως... Ω! ο γενναίοςφους τρελλός!

δεν είχε συλλογιστεί, δεν είχε προβλέψει ότι ήταν ένδεχόμενο να τους χωρίσουν, όπως κι' έγινε πράγματι κι' ότι, άγορασμένοι άπο άλλο άφέντη ο καθένας, κινδύνευαν να έδηγηθούν πολύ μακριά ο ένας απ' τον άλλο...

Άλλοιμονο! ή άδυσωπήτη πραγματικότητα δεν άγριψε να τού τη μάθη αυτό. Ωστόσο ήταν λιγώτερο άξιοδότηντος απ' τον πατέρα της Μινιόν. Τόν άγόρασε ένας Μαυριτανός τού Άλγερίου κι' έτσι δεν ύποχωρώθηκε να κλην το φρικώδες ταξείδι της έρήμου, όπως ο Τζοβάννι. Εκτός αυτού, έπειδή ο Φορτουάτο ήταν νέος και δυνατός και φανόνταν χρήσιμος στον άφέντη του, δεν τον κακουεταχειρίζονταν. Συναναστερόμενος με τους ύπηρετές του άφέντη του, κατέβαλε κάθε προσπάθεια γιά να μάθη την άραβική γλώσσα. Έπειτα άπο λίγες βδομάδες ήξερε κιόλας μερικές λέξεις κι' έτσι ύπόφερε να μάθη ότι ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι είχε μεταφερθεί στο έσωτερικό της έρήμου.

Γιά τούτο τώρα κούταζε τόσο συχνά τα βουνά της Καδύλλας που έφραζαν πέρα των όρίωντα. Προσπαθούσε ν' αναπαράστηση το δρόμο που είχε διασχίσει ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι, σαν να έπρόκειτο να πάη να τον συναντήση...

V

Ο ΦΕΡΤΟ-ΙΕΡΕΥΣ

Ένωμεταξύ, το πλάσμα του μίσους που είχε σκορπίσει την άπόγνωση παντού όπου ή καταστροφική του έπίδρασις μπορούσε να γίνη ισχυρή, έκανε τους περιπάτους του διασκεδάζοντας την άνία που της έφερε ή προσωρινή άδράνεια, στις γραμμές έξοχης της Ελβετίας. Η Μαλφιέρα— γιάτι περί αυτής πρόκειται— μετρούσε τις ήμέρες, περνούοντας νέα άπο το Μαρφόριο και άπο το σύζυγό της κόμητα ντε Φόρφελντ. Ο τελευταίος είχε πάει στην Τερνίσση κι' άπό κει λογάριζε να τραδίξη γιά την Έλλάδα. Γι' αυτό θα περνούσε πολλές καιρές ως ότου ή Μαύρη Δούκισσα να μάθη ένδιαφέροντα νέα εκ υέρους του. Ο Μαρφόριο όμως δεν ή' άργούσε να φτάσθ στη Νεάπολη.

Πράγματι, ο παλιός Ιεροεξεταστής είχε ακολουθήσει τους πιό σύντομους δρόμους γιά να πάη στην Ιταλία κι' είχε φτάσει στη Ρώμη χωρίς έμπόδια.

(Ακολουθεί)

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ναύαρχος Κόχραν, εθνικός ήρωας πέντε χωρών. Η ζωή του και η δράση του. Ένα καινούργιο σπόρ. Το ανάποδο πατινάζισμα. Ο πρίγκιπς Έρρίκος 24ος! Μία περιέργη μέδα της εποχής του Μόξαρτ. Μουσικά κομμάτια που παίζονται ανάποδα. Ένας περιφημος κρικοπατέρας. Πώς άδειασε μονορροφί πέντε δικάδες κρικοί, κτλ.

Ο ναύαρχος Κόχραν.

Έχουμε γράψει κατά καιρούς, για μερικούς περιφημούς στρατιωτικούς τυχοδιωκτές, οι οποίοι κατόρθωσαν να γίνουν εθνικοί ήρωες τεσσάρων και πέντε συγχρόνων χωρών, επειδή χρηματίσανε εκ περιτοπής αρχιστράτηγοι ή άλλως στρατηγοί, στην κάθε μία απ' αυτές. Τέτοιος τύπος ακριβώς ήταν και ο ναύαρχος Θωμάς Κόχραν, ο περιφημος Άγγλος ναυτικός, ο οποίος διοικούσε τον Έλληνικό στόλο κατά τα πρώτα χρόνια της επαναστάσεως κι' ο οποίος έγινε εθνικός ήρωας πέντε χωρών.

Ο Θωμάς Κόχραν, Σκωτσέζος ευπατριδής, κόμης του Ντάντοναντ, γεννήθηκε το 1775, στον προγονικό του πύργο στη Σκωτία. Νεώτατος κατετάχθη στο ναυτικό, και έλαβε μέρος στον πόλεμο της Αγγλίας κατά του Ναπολέοντος. Διακρίθηκε σε πολλές ναυμαχίες και χάρις στην ανδρεία του και στις στρατιωτικές αρετές του, κατόρθωσε να φθάσει στον βαθμό του ναύαρχου.

Όταν, μετά την ήττα του Ναπολέοντος στο Βατερλό, άρχισε περίοδος ειρήνης για την Αγγλία, ο Κόχραν άρχισε να στενοχωρείται, παραμένοντας άπραγος. Γι' αυτό, μόλις εκδηλώθηκε η Έλληνική Επανάσταση, έσπευσε να κατέβη στην Ελλάδα, κι' ανέλαβε ως ναύαρχος την αρχηγία του στόλου της. Αργότερα, φεύγοντας απ' την Ελλάδα, έπληξε στη Βραζιλία και κατετάχθη στο στόλο της με τον βαθμό του ναύαρχου. Αργότερα, όταν επανεστάθηκε η Χιλή, ζητώντας την ανεξαρτησία της, ο Κόχραν έπληξε κι' εκεί κι' έγινε ανεξαρχός του στόλου της, όπως αργότερα έγινε αρχιναύαρχος του στόλου του Περού. Και, δημοφιλώς, χάρις στη δική του συνδρομή, η Χιλή και το Περού απόκτησαν την εθνική τους ανεξαρτησία.

Με τη μεγάλη έπαυση του κοινού στον αθλητισμό, κατά τις τελευταίες δεκαετίες, έπινυνται διαρκώς καινούργια σπόρ, απ' τα οποία πολλά είνε εξαιρετικά περίεργα. Το παραδοξότερο όμως απ' όλα είνε το ανάποδο πατινάζισμα, που άνωστα, από λίγους καιρούς, μιά απ' τις πιο γνωστές Αμερικανικές αθλήσεις, ή μίς Πέιτς Γκρέν, απ' το Πλαίνφιλντ της Νέας Υερσέης. Το περίεργο αυτό σπόρ συνίσταται στο να κάνει κανείς πατινάζ με τα χέρια, αντί με τα πόδια. Περνάει, δηλαδή, στα χέρια, και όχι στα πόδια, τα πόδια κι' έπειτα σηκώνει τα πόδια ψηλά και με το κεφάλι κάτω αρχίζει να πατινάζει, όπως φαίνεται στην εικόνα μας ή ίδια ή μίς Πέιτς Γκρέν.

Ο πρίγκιπς Έρρίκος του Ρέις, ο

τελευταίος ήγεμών ενός απ' τα μικρά γερμανικά κρατίδια, ονομάζεται Έρρίκος ο 24ος!... Σας φαίνεται, βέβαια, παράξενο αυτό. Θα φανταστείτε ίσως ότι πρόκειται περί λάθους.

Όχι, δεν πρόκειται περί λάθους, αλλά, πραγματικώς, ο σημερινός πρίγκιπς του Ρέις, είνε ο 24ος Έρρίκος της οικογενείας του. Πώς συνέβη αυτό; Απλούστατα.

Ο περιφημος αυτοκράτωρ της Γερμανίας Έρρίκος 4ος, ο έπονομασθείς Έρρίκος ο Εύσεβης, ο οποίος άνηκε κι' αυτός στη φεουδαρχική οικογένεια των πριγκίπων του Ρέις, ήθελε να μη λείπει ποτέ από την οικογένεια του το μικρό του όνομα. Και με ένα διάταγμα που εξέδωσε το έτος 1058, όρισε ότι όλα τα άρσενικά παιδιά που δά γεννιόντουσαν στο έθνος στην οικογένεια των Ρέις, θα ονομαζόντουσαν Έρρίκοι. Για να διακρίνονται δέ ο ένας απ' τον άλλον, όλοι αυτοί οι Έρρίκοι έπρεπε ν' αριθμούνται και να έχη καθένας τον αριθμό του κατά χρονολογική σειρά της γεννήσεώς του. Κι' έτσι έφτασαν ως τον αριθμό 245 του σημερινού πριγκίπου.

Κατά τα τέλη του 18ου αιώνα, ήταν πολύ της μόδας να γράφουν οι μουσουργοί συνθέσεις παράξενες. Μερικοί λοιπόν απ' τους πιο γνωστούς συνθέτες της εποχής εκείνης, είχαν συνθέσει μουσικούς αναγραμματισμούς, δηλαδή κομμάτια που μπορούσε κανείς να τα παίζει είτε απ' την αρχή ως το τέλος, είτε απ' το τέλος ως την αρχή και να είνε αυτός ο το ίδιο κομμάτι χωρίς την παραμικρή εναλλαγή.

Ο Μόξαρτ όμως, θέλησε να ξεπεράσει όλους τους συνθέτες του στο ζήτημα αυτό. Και τότε συνέθεσε ένα ντουέτο για δύο βιολιά. Στο ντουέτο όμως αυτό δεν παίζουν και τα δύο βιολιά κανονικά απ' τη βάση

του κειμένου απ' την αρχή. Το πρώτο βιολί παίζει τις νότες απ' την αρχή ως το τέλος, ενώ το δεύτερο βιολί παίζει απ' το τέλος ως την αρχή. Και το ντουέτο είνε αρμονικότατο, με γλυκύτατη μελωδία.

Ένας απ' τους μεγαλύτερους κρικοπατέρες των αιώνων ήταν και ο περιφημος στην εποχή του Ρωμαίος πατριώτης Νοβέλλος Τορκουάτος, που έζησε την εποχή του αυτοκράτορος Τιβερίου, ο οποίος τον προσκαλούσε ταχτικά στα συμπόσια του.

Ο Νοβέλλος Τορκουάτος ήταν ικανός σ' ένα συμπόσιο, διαρκείας έφτα ώρων, να πιη μόνος του ένα λιθάρι κρασιού ολόκληρο. Αλλά το ρεκόρ που έσημειωσε σ' ένα συμπόσιο του Τιβερίου, το όποιο τον προσκαλούσε μεσα στο καπνιστήριο της Φοιτητικής Δέσμης και άναβονταν απ' τη μιά άκρη. Στην άλλη άκρη τους προσκαλούσε ένας μεταλλικός κύλινδρος σχήματος ποτηριού, στον πυθμένα του οποίου κρέμονταν κρικοί, δηλαδή πέντε περίπου δικάδες.

Έχουμε γράψει κι' άλλοτε για παρόμοιες διαθήκες. Ίδου σήμερα μια εξαιρετική παράγραφο απ' τη διαθήκη του Άγγλου Σαμουήλ Μπάλντριν, ο οποίος πέθανε τελευταία:

«Επιθυμώ — γράφει — να μη ταφή το πτώμα μου, αλλά να πεταχτεί σ' ένα κοντινό ποτάμι, στο πείσμα της γυναίκας μου, ή οποια σ' όλη μου τη ζωή με φρόνιζε, να χορεύει επάνω στον τάφο μου».

Ποιος κανίζει τα καλύτερα πούρα της Αβάνας; Οι βασιλείς; Οι άπαντήστετε ίσως. Όχι... Οι Αμερικανοί! Εκταμινούχουν! Όχι, αυτοί.

Τα καλύτερα πούρα της Αβάνας τα κανίζουν οι... φοιτητές του περιφημου Πανεπιστημίου της Αϊδελβέργης. Αυτό τουλάχιστον βεβαιώνει κατη

Ο Ρωμαίος κρικοπατέρας Νοβέλλος Τορκουάτος.

γορηματικά ο διευθυντής ενός απ' τα μεγαλύτερα καπνεργαστήρια της Αβάνας. Τα εκλεκτότερα πούρα, τα πιο ακριβά, τα στέλνει στην Αϊδελβέργη, κατόπιν παραγγελίας των φοιτητών.

Αλλά πώς κατορθώνουν οι φτωχοί φοιτητές να κανίζουν ακριβώτατα πούρα; Απλούστατα, με τη δύναμη του συνταξισμού.

Κατασκευάζονται δηλαδή ειδικά κι' αυτούς τεράστια πούρα, μήκους ενός μέτρου περίπου, από την εκλεκτότερη ποιότητα καπνού. Τα πούρα αυτά τοποθετούνται σε ειδικά υποστηρίγματα μέσα στο καπνιστήριο της Φοιτητικής Δέσμης και άναβονται απ' τη μιά άκρη. Στην άλλη άκρη τους προσκαλούσε ένας μεταλλικός κύλινδρος σχήματος ποτηριού, στον πυθμένα του οποίου κρέμονταν κρικοί, δηλαδή πέντε περίπου δικάδες.

Ο φοιτητής λοιπόν που θέλει να κανίσει, προσαρμόζει σ' έναν απ' τους ελαστικούς σωλήνες την πίπα του και καθισμένος στην καρέκλα του, απολαμβάνει το θαυμάσιο άρωμα και την ήδονική γευστικότητα του εκλεκτότερου καπνού της Αβάνας.

Πρέπει να σημειωθεί επίσης ότι για ν' άναψή το τεράστιο πούρο, χρειάζεται να υπάρχει και σχετική άπαρτία καπνιστών, ώστε να μη μείνη κανένας σωλήν διαθεσίμος.

Όταν μείνουν διαθέσιμοι περισσότεροι απ' τους μισούς σωλήνες, σβύνουν το πούρο άμέσως.

Ένα τρομακτικό δυστύχημα συνέβη από λίγους εβδομάδων στην περιοχή της Βομβάης. Καθώς ένα ποταμόπλοιο μετέφερε απ' τη μιά όχθη του ποταμού Νεπών στην απεναντινή έκατον πενήντα άτομα, ως έπλ το πλείστον γυναίκες και παιδιά, έξαφνα ένας κορύος δέντρο, που έπλεε στο νερό, πήγε και χτύπησε στο ένα του πλευρό. Έπάνω όμως στον κορύο αυτό βρισκόταν μία μεγάλη έκρηνα, ή οποία, πηδώντας απ' τη χαμηλή κοιλάδα του πλοίου, βρέθηκε επάνω στο κατάστρωμα, ανάμεσα στους έπαβάτες.

Ο πανικός που έπακολούθησε τότε ήταν άπεριόριστος. Όλοι οι έπιβάτες, για να ξεφύγουν από την έκρηνα, έτρεξαν πατεί με πατώσε προς την άλλη πλευρά του πλοίου. Έτσι όμως, το πλοίο έγειρε στο πλάι και στο τέλος άναποδογυρίστηκε. Οι έκατον πενήντα έπιβάτες που βρέθηκαν τότε μέσα στο ποτάμι, επειδή δεν ήταν εκεί κοντά άλλο πλοίο, πνίγηκαν όλοι, έκτος από τους όχθι άνδρες που πληρώματος και πέντε έξη έπιβάτες που έξεσαν να κολλησάνε.

Την ξαναείδε και την επομένη, την ξαναείδε και τις άλλες ήμέρες με μιά συγκίνηση που όλοένα και μεγάλωνε. Κάθε φορά μάλιστα την έβρισκε και πιο όρνια και πιο γοητευτική. Στην αρχή, έξ αιτίας της δειλίας του και επειδή ή παιδούλα δεν έλειπε ποτέ από το πλευρό της, την κούταζε κορυβά μέσ' από τις κουρτίνες του παραθύρου του. Σιγά-σιγά όμως έθεσθε και μιά μέρα την παρακολούθησε στο δρόμο, από πολύ μακριά όμως και τρέμοντας για το θάρος του. Αχταρούσε να γνωρίσει κάθε τι που την άφορούσε, μα δεν τολμούσε, ώστόσο, να ζητήσει καμιά πληροφορία, γιατί φοβόταν μήπως ύποπιασθον τίποτε.

Όταν έφτασε ο Νοέμβριος, ο κορύος έγινε ψυχρός και τα παράθυρα του άντικυκλιού σπιτιού έμεναν τώρα κλειστά. Ο Παύλος δεν έβλεπε πια την όρνια, κι' ή μελαγχολία του κι' αυτό ήταν ά-

Η ΤΑΝ άρχεζ του φθινοπώρου, όταν ο Παύλος Βερντιέ πρωτογνώρισε τον έρωτα...

Ο Παύλος μόλις είχε κλείσει τότε τα δεκαεννιά του χρόνια και ήταν ένα πολύ όμορφο παλληκάρι: Είχε μαύρα μαλλιά, έπιδερμίδα καθαρομελάχρονη, χαρακτηριστικά κανονικά, μάτια γλυκά και έκφραστικά, κορμί λυγρό.

Ζούσε μαζί με τη χήρα μητέρα του στο δεύτερο πάτωμα ενός ήσυχου σπιτιού, σ' ένα δρόμο στενό και άδύρο, κι' όλη του ή σκέψη ήταν άποροφημένη από τη μελέτη. Γι' αυτό και σπάνια πρόσεχε τα κορίτσια που του έρχιχναν στο δρόμο ματιές τρυφερές και τσαχπίνικες. Η μοναδική διασκέδασις του Παύλου ήταν ένας μικρός περίπατος κάθε βράδυ για να ξεκουμάται από τη μελέτη του. Έπίσης, κάθε μεσημέρι, πριν από το φαγητό, συνήθιζε να διακόπτη την έργασία του και να παρακολουθή από το παράθυρο ή από το μπαλκόνι την κίνησι του δρόμου.

Τη μέρα εκείνη, μιά γλαρή φθινοπωρινή μέρα, ο Παύλος, άκουμπμένος στο κιγκλίδωμα του μπαλκονιού, κούταζε το δρόμο. Έξαφνα τα μάτια του παραβόησαν στο σπύτι που βρισκόταν απέναντι ακριβώς από το δικό του. Τα παράθυρα του δεύτερου πατώματος ήταν άνοιχτά κι' ο Παύλος διέκρινε απ' αυτά ένα σαλόνι κομψά έπιπλωμένο και συγχρόνως έλδε μέσα στο σαλόνι αυτό μιά παιδούλα ως δεκαεσσάρων-δεκαπέντε χρόνων που έπαζε όλομόναχη.

Έξαφνα, κάποιος, φαίνεται, τη φώναζε από μέσα, γιατί γύρισε άπότομα το κεφάλι της. Έπειτα δέ από μιά στιγμή, μιά γυναίκα παρουσιάστηκε στο σαλόνι... Ήταν ψηλή κι' έπιβλητική, με κατάξανθα μαλλιά και μαύρα μάτια. Καθώς μλούσε στην κοπελλίτσα, χαμογέλυσε μελαγχολικά και το χαμόγελό της είχε μιά άρρητη γλυκύα. Ο Παύλος την κούταζε σαν μαγνητισμένος. Την έβρισκε πολύ όμορφη και στο άντικρυμμά της έννοιζε να τον πλημμυρίσει μιά βαθειά συγκίνηση.

Έπειτα εκείνη άποτραβήχτηκε πάλι μέσα, μα ο Παύλος έξακολουθούσε να έχη την εικόνα της μπροστά στα μάτια του, σαν μιά αόρατη όπτασις...

Κατά τη διάρκεια του γεύματος, ήταν άφηρημένος. Συλλογιόταν όλοένα την όρνια γυναίκα που άντικρυμό σπιτιού. Και κάθε τόσο ψιθύριζε από μέσα του: «Την αγαπώ, την αγαπώ τρελλά!».

Την ξαναείδε και την επομένη, την ξαναείδε και τις άλλες ήμέρες με μιά συγκίνηση που όλοένα και μεγάλωνε. Κάθε φορά μάλιστα την έβρισκε και πιο όρνια και πιο γοητευτική.

Στην αρχή, έξ αιτίας της δειλίας του και επειδή ή παιδούλα δεν έλειπε ποτέ από το πλευρό της, την κούταζε κορυβά μέσ' από τις κουρτίνες του παραθύρου του. Σιγά-σιγά όμως έθεσθε και μιά μέρα την παρακολούθησε στο δρόμο, από πολύ μακριά όμως και τρέμοντας για το θάρος του. Αχταρούσε να γνωρίσει κάθε τι που την άφορούσε, μα δεν τολμούσε, ώστόσο, να ζητήσει καμιά πληροφορία, γιατί φοβόταν μήπως ύποπιασθον τίποτε.

Όταν έφτασε ο Νοέμβριος, ο κορύος έγινε ψυχρός και τα παράθυρα του άντικυκλιού σπιτιού έμεναν τώρα κλειστά. Ο Παύλος δεν έβλεπε πια την όρνια, κι' ή μελαγχολία του κι' αυτό ήταν ά-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ Δ' ΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ...

λέραντη. Τότε, επάνω στην άτελεισία του, μιά μέρα λακάδας που το άντικυκλινό παράθυρο ήταν άνοιχτό, έκανε κάτι που δεν θα τόκανε κι' ο πιο τολμηρός. Πήρε μιά σφαίρα από μολύβι και άφου την τύλιξε με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

Περιέμενε με άγωνία το αποτέλεσμα της θρασυτάτης αυτής πράξεως. Μα δεν έγινε τίποτε άπολύτως. Τίς ο Παύλος άποφάσισε να ξανακάνει με τον ίδιο τρόπο μιά δεύτερη έρωτική έξιμολόγησι, πιο φλογερή. Διάλεξε λοιπόν μιά μέρα που έλειπαν όλοι από το σπύτι του και που λόγω της γλυκύτητας του καιρού ήταν άνοιχτά τα παράθυρα. Έκείνης και παραμένει πίσω από τις κουρτίνες. Σε μιά στιγμή έλδε στο άντικυκλινό σαλόνι τη μικρή κοπελλά να έμφανίζεται και ύστερα από λίγο να ξαναφείγνη. Έπειτα φάνηκε. Εκείνη. Ο Παύλος περιέμενε να πάη στο βάθος του δωματίου και τότε πέταξε την μπύλλα του με την έρωτική έξιμολόγησι.

Μα έφτασε ο Παύλος, έξ αιτίας της δειλίας του και επειδή ή παιδούλα δεν έλειπε ποτέ από το πλευρό της, την κούταζε κορυβά μέσ' από τις κουρτίνες του παραθύρου του. Σιγά-σιγά όμως έθεσθε και μιά μέρα την παρακολούθησε στο δρόμο, από πολύ μακριά όμως και τρέμοντας για το θάρος του. Αχταρούσε να γνωρίσει κάθε τι που την άφορούσε, μα δεν τολμούσε, ώστόσο, να ζητήσει καμιά πληροφορία, γιατί φοβόταν μήπως ύποπιασθον τίποτε.

Όταν έφτασε ο Νοέμβριος, ο κορύος έγινε ψυχρός και τα παράθυρα του άντικυκλιού σπιτιού έμεναν τώρα κλειστά. Ο Παύλος δεν έβλεπε πια την όρνια, κι' ή μελαγχολία του κι' αυτό ήταν ά-

για πάντα συντριμμένη και κι' αυτό έδειχνε μιά άμείλικτη άυσθηρότητα προς κάθε εκδήλωσι έρωτική. Δεν της είχε διαφύγει κανένα από τα παιχνίδια του Παύλου και είχε αισθανθεί κι' αυτό μιά άρρητη τύλιξη με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

Παύλος, μιά μέρα λακάδας που το άντικυκλινό παράθυρο ήταν άνοιχτό, έκανε κάτι που δεν θα τόκανε κι' ο πιο τολμηρός. Πήρε μιά σφαίρα από μολύβι και άφου την τύλιξε με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

Παύλος, μιά μέρα λακάδας που το άντικυκλινό παράθυρο ήταν άνοιχτό, έκανε κάτι που δεν θα τόκανε κι' ο πιο τολμηρός. Πήρε μιά σφαίρα από μολύβι και άφου την τύλιξε με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

για πάντα συντριμμένη και κι' αυτό έδειχνε μιά άμείλικτη άυσθηρότητα προς κάθε εκδήλωσι έρωτική. Δεν της είχε διαφύγει κανένα από τα παιχνίδια του Παύλου και είχε αισθανθεί κι' αυτό μιά άρρητη τύλιξη με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

Παύλος, μιά μέρα λακάδας που το άντικυκλινό παράθυρο ήταν άνοιχτό, έκανε κάτι που δεν θα τόκανε κι' ο πιο τολμηρός. Πήρε μιά σφαίρα από μολύβι και άφου την τύλιξε με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

Παύλος, μιά μέρα λακάδας που το άντικυκλινό παράθυρο ήταν άνοιχτό, έκανε κάτι που δεν θα τόκανε κι' ο πιο τολμηρός. Πήρε μιά σφαίρα από μολύβι και άφου την τύλιξε με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

Παύλος, μιά μέρα λακάδας που το άντικυκλινό παράθυρο ήταν άνοιχτό, έκανε κάτι που δεν θα τόκανε κι' ο πιο τολμηρός. Πήρε μιά σφαίρα από μολύβι και άφου την τύλιξε με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

Παύλος, μιά μέρα λακάδας που το άντικυκλινό παράθυρο ήταν άνοιχτό, έκανε κάτι που δεν θα τόκανε κι' ο πιο τολμηρός. Πήρε μιά σφαίρα από μολύβι και άφου την τύλιξε με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

Παύλος, μιά μέρα λακάδας που το άντικυκλινό παράθυρο ήταν άνοιχτό, έκανε κάτι που δεν θα τόκανε κι' ο πιο τολμηρός. Πήρε μιά σφαίρα από μολύβι και άφου την τύλιξε με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

Παύλος, μιά μέρα λακάδας που το άντικυκλινό παράθυρο ήταν άνοιχτό, έκανε κάτι που δεν θα τόκανε κι' ο πιο τολμηρός. Πήρε μιά σφαίρα από μολύβι και άφου την τύλιξε με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

απορίας και έκπληξεως. — Μά, τραύλιζε ο φτωχός νέος, δεν έζορετε λοιπόν ότι σε σας και όχι στην άνεψιά σας στέλνω τα... — Σ' έμένα; Έκανε ή όρνια χήρα, την όρνια ή άποκύλησι αυτή είχε άφήσει έμβροτητη.

Έλεγε σέ τέτοιο βαθμό πάρει την άπόφασί της, ύστερα από τον δεκάχρονό της συγγυικό Γολγοθά, να μη ζητήσει τίποτε πια από τη ζωή, παρά μόνον ήσυχία, ώστε δεν την έμμελε πια ούτε και για το αν ήταν νέα και όμορφη άκόμη.

Ο φλογερός θαυμασμός που είδε έξαφνα ζωγραφισμένο στα μάτια του Παύλου, δεν της άρέκε κι' αυτό τον παραμικρότερο άμφιβολία. Μονομιάς έγινε κατακόκκινη.

— Μά εστέ τρελλός! του έλε με τόνο άπαλώτερο και με ύφος άμχαλίας.

— Σας αγαπώ, ψιθύρισε ο Παύλος, χωρίς να τολμά να ύψωση τα μάτια του προς αυτήν...

Έκείνη τον κούταζε τώρα με συμπάθεια. Της είχε περάσει πια όλος ο θυμός της. Ταράχνην όσο και ο νέος, έννοιζε ένα γλυκύτατο αίσθημα ύπερφαναίας. Ξαναβρήκε, ώστόσο, την ψυχραιμία της και γέλασε.

— Εστέ ένα παιδί... Ένα μεγάλο παιδί... Φεύγω... Στο έξης θα εστέ φρόνιμος, δεν είν' έτσι;

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, έδωσε το χέρι της στον Παύλο, ο όποιος το φίλησε με πάθος.

Μεταξύ τους είχε δημιουργηθεί τώρα ένα παράξενο άρωμα άγάτης, άόριστο όμως άκόμη κι' άνεκφραστο. Έφυγε ένδοσιασμένη. Έννοιζε πως ήταν άκόμη πολύ νέα για να έμπνευθι ένα τέτοιο έρωτα σ' ένα παιδί, άμούστακο άκόμη. Γύρισε στο σπύτι της σχεδόν χαρούμενη. Σάν έφτασε εκεί, βρήκε την άνεψιά της που την περιέμενε με άγωνία και με μάτια φουσκωμένα από τα δάκρυα.

Μόλις την είδε ή μικρούλα, έτρεξε και την άγκάλιασε με τ' άδύνατα χέρια της.

— Ω, θεία μου, τί του έλες;... τη ρώτησε. Ναι, ναι, έξω πως πήγες στο σπύτι του, σε είδα να περνάς το δρόμο. Δεν του μίλησε πολύ άυσθηρά, δεν είνε έτσι; Τον άλάστησε δεν θα πής τίποτε στον μπαμπά για το γράμμα που μου πέταξε έδώ και τρείς μέρες;... Θα σου το δείξω... Θα ίδεις... Είνε ένα όμορφο γράμμα...

— Πώς;... Τη γράμμα;... ρώτησε ή όρνια χήρα. Άκουσε κατόπιν με πρόσωπο φαινομενικά άυσθηρό, μα με την καρδιά ταράχνην, τις έξηγήσεις της κοπελλίτσας κι' έπειτα, άφροντάς την, πήγε και κλείστηκε στο δώματιό της. Ήθελε να μείνη μόνη για να υπορέσει να συλλογιστεί έλεύθερα την άγάτη της, γιατί έννοιζε τώρα κι' αυτή πως αγαπούσε τον Παύλο...

Παύλος, μιά μέρα λακάδας που το άντικυκλινό παράθυρο ήταν άνοιχτό, έκανε κάτι που δεν θα τόκανε κι' ο πιο τολμηρός. Πήρε μιά σφαίρα από μολύβι και άφου την τύλιξε με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

Παύλος, μιά μέρα λακάδας που το άντικυκλινό παράθυρο ήταν άνοιχτό, έκανε κάτι που δεν θα τόκανε κι' ο πιο τολμηρός. Πήρε μιά σφαίρα από μολύβι και άφου την τύλιξε με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

Παύλος, μιά μέρα λακάδας που το άντικυκλινό παράθυρο ήταν άνοιχτό, έκανε κάτι που δεν θα τόκανε κι' ο πιο τολμηρός. Πήρε μιά σφαίρα από μολύβι και άφου την τύλιξε με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

Παύλος, μιά μέρα λακάδας που το άντικυκλινό παράθυρο ήταν άνοιχτό, έκανε κάτι που δεν θα τόκανε κι' ο πιο τολμηρός. Πήρε μιά σφαίρα από μολύβι και άφου την τύλιξε με μιά λεπτή κόλλα χαρτί, στην όρνια είχε γράψει μιά φλογερή και γεμάτη σεβασμό έρωτική έξιμολόγησι, την πέταξε από το παράθυρο στο άντικυκλινό σαλόνι.

Η ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΙΝΑΣ

(Πώς ο Βίκτωρ Ουγκώ ένεπνεύσθη την αδάνατη ήρωίδα του των «Αθλίων»)

λν δυνατά, ώστε μερικοί άστυφύλακες έτρεξαν επί τόπου...

Συνέλαβαν άμέσως την κοπέλλα και άφησαν τὸ νεαρό άνερόληγο.

Βλέποντας τὸς άστυφύλακες νὰ πιάσουν μονάχα αὐτήν, ἡ δύστυχη κοπέλλα διαμαρτυρήθηκε.

— Έγὼ δὲν έκανα τίποτα, σὰς δι- νω τὸ λόγο μου, ὁ κύριος μὲ πείραξε!

Τὶ σὰς έφταιξε ἐγὼ; Σὰς έκτεδω, άφῆστε με! Δὲν έκανα τίποτα, πιστέ- ψτε με, σὰς θεοτιώ!

Οἱ άστυφύλακες ἔμως την τραβοῦ- σαν άπτόμα, χωρίς νὰ καταδεχτοῦν νὰ τὴν ακούσουν:

— Έμπρός, λοιπόν, περπάτα τώ- ρα! Στάσου νὰ φᾶς τὴν έξάρα σου καὶ θλίψεις ύστερα ἂν σ' άρέσει νὰ τὸ ξε- νακήνης!

Ἡ δύστυχη κοπέλλα, ακούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια: Νὰ φᾶς τὴν έξά- ρα σου, ξενακήνης νὰ διαμαρτυρεῖται, διπλασιάζοντας τὴν πικράλεια της.

Οἱ άστυφύλακες ἔμως ελάτιστα συγ- κινούμενοι ἀπὸ τὸ δάκρυά της, τὴν ὠδήγησαν σ' ἕνα τμήμα, πίσω ἀπὸ τὴν «Όπερα».

Ὁ Ουγκώ, συγκινημένος βαθειά ἀ- πὸ τὸ πάθημα τῆς κοπέλλας καὶ ἀπὸ τὴν άδικία τῶν άστυφυλάκων, τοὺς ἀ-

κολούθησε, άνακατεμμένος μετὶ τῆς- θος ποὺ δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τέτοιες περιστάσεις.

Μόλις έφτασε κοντὰ στὸ άστυνομι- κό τμήμα, ὁ Ουγκώ σκέφτηκε νὰ μὴ μέσα καὶ νὰ υπερασπιστῇ τὴν κοπέλ- λα. Συλλογίστηκε ἔμως ὅτι ἦταν πο- λὺ γνωστός, τὴ στιγμή ποὺ ἐπὶ δύο μέρες τώρα ἔλεε τὴν εφημερίδες ἦσαν γεμάτες ἀπὸ τὸ ὄνομά του, καὶ ἂν ἀ- ναμνηστούσαν σὲ μὴ τέτοιου είδους ὑ- πόθεση, θὰ κινδύνευε νὰ γίνη ὁ στόχος ἔλων τῶν κοινοσυνόλητων. Γι' αὐτὸ δίστασε καὶ δὲν μπήκε.

Ἡ αἰθουσα, ὅπου ὠδήγησαν τὴν κο- πέλλα, ἦταν στὸ ἴσόνιο καὶ τὰ πα- ρέθωρά της έπεφταν πρὸς τὸν δρόμο.

Ἐπὶ οἱ ποιητῆς μέσ' ἀπὸ τὰ τζάμια μπορούσε νὰ βλέπῃ ὅλα ὅσα γινόντου- σαν ἐκεῖ μέσα: Ἡ δύστυχη κοπέλλα κυλιέταν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της στὶ πάτωμα καὶ έτραβούσε τὰ μαλλιά της.

Τότε ὁ Ουγκώ τὴν συμπονέσε τόσο, ὥστε, κατακλινώντας τοὺς διαταγμούς του, μπήκε μέσα στὸ τμήμα.

Τὴ στιγμή ποὺ πατούσε τὸ πόδι του στὴν αἰθουσα, ἕνας άνθρωπος ποὺ κα- θόταν μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔ- γγραφε, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε με φωνή, ἀπότομη καὶ ἐπιτακτική:

—Τὶ θέλετε, κύριε;

—Θέλω νὰ ξεσταθῶ ὡς μάτρω: στὴν ὑπόθεσι ποὺ σὰς άπασχολεῖ αὐ- τὴ τὴ στιγμή. Ὁ μὲς επιτρέψατε νὰ τυνηγορήσω γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ κο- πέλλα κύτταξε τὸν Βίκτωρ Ουγκώ βουδῇ ἀπὸ έκπληξης καὶ σὰν άφρη- μένης.

—Κύριε, τοῦ εἶπε ὁ άστυνόμος, ἡ κατάθεσίς σας, εἴτε σοβαρὴ εἴνε, εἴτε ἄδικομη, δὲν ἔχει νὰ ὠφελήσῃ τὴ τί- ποτα. Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶνε ένοχη καὶ θὰ καταδικαστῇ ὅπως ὁποῖοτε, γι- ατί έδειξε ἕναν κύριο δημοσίᾳ. Ὁ μὲς σουλάχιστον εἴμηνες!

Ἡ κοπέλλα άρχισε πάλι νὰ κλαίῃ μετὶ λυγμούς, νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κυ- λιέται στὸ πάτωμα. Μερικὲς άλλες κοπέλλες ποὺ εἶχαν μαζεθεῖ γύρω της, τῆς έλεγαν:

—Θαρήκαστε νὰ σὲ θλίπουμε. Ἡ- σύλασε. Ὁ μὲς σου φέρουμε σκεπάσμα- τα! Πάρε αὐτὸ τὸ καλτουδάκι γιὰ τὴν ὥρα.

—Κύριε, εἶπε τότε ὁ Ουγκώ στὸν άστυνόμο, ὅταν μάθετε ποὺς εἶμαι. Ὁ' αλλάξετε ἴσως τὸνο καὶ λεκτικό, καὶ θὰ μ' ακούσετε.

—Ποιὸς εἶσθε, λοιπόν, κύριε;

—Ὁ ποιητῆς δὲν δίστασε πεινὰ νὰ πῇ τὸ ὄνομά του. Ὁ άστυνόμος τινάχτη- κε άμέσως ὀρθίως, τοῦ πρόσφερε ἕνα καθίσμα καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ γιὰ τὴν προηγούμενη στάσι του.

Ὁ Ουγκώ τοῦ διηγήθηκε τότε, ὅτι εἶχε δεῖ μετὰ τὰ μάτια του ἕναν κύ- ριο νὰ φτιάχνῃ μὴ μπάλλα ἀπὸ χιόνι καὶ νὰ τὴν πετᾷ στὴν πλάτη αὐτῆς τῆς κοπέλλας, ὅτι ἡ κοπέλλα στὴν άρχή, χωρίς νὰ δεῖ ποῦς τὴν έχτύ- πησε, έβλεπε μὴ φωνὴ ὀδύνης καὶ ὅτι τέλος εἰχτηκε πράγματι ἐπάνω στὸν κύριο καὶ τὸν χτύπησε... ἄλλα φυσικὰ μετὰ ὅλο της τὸ δίκιο.

—Γιὰ φανταστῆτε, εἶπε ὁ ποιητῆς, τὴν έντύπωσι θὰ σὰς έκανε ἂν σὰς έο- ριζνε κάποιος στὴ νουμὴ πλάτη σας ἑαυτοῦ μὴ μπάλλι γιόνι: Ἀς ά- φήσουμε πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ μπορεῖ νάμει μὴ μητέρα μετὰ ἄρρωστα παι- διὰ, ἡ μὴ κόρη μετὰ γερασμένη μητέ- ρα, καὶ θὰ στερούσε ἀπὸ τ' άγαπημέ- να της πρόσωπα τὸ φῶς καὶ τὸ γάλα, ἂν άρρώσταινε... Νομίζω ὅτι ὁ άνδρας ἦταν ἄλλοις ὁ ὑπεύθυνος καὶ ὅτι αὐ- τὸς θάπρεπε νὰ συλληφθῇ.

Ὅταν ὅσα ὁ Ουγκώ μιλούσε, ἡ κοπέλλα, ὀλοένα καὶ πὺς έκπληκτη, έλαμπε ἀπὸ γὰρ καὶ άνοπομνησία.

—Τὶ καλὸς κύριος! ἐπαναλαμβάνε- ναρκῶς. Τὶ καλός. Θεέ μου! Καὶ δὲν μὲ γνωρίζει κανὲν. δὲν τὴν ἔχω δεῖ πο- τέ μου!

Ὁ άστυνόμος, ἀφοῦ άκουσε τὸν ποιητὴ μετὰ προσοχή, τοῦ εἶπε:

—Πιστέω σ' ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε, κύριε. Ἀλλὰ τώρα πεινὰ εἰς ἡ- τυφύλακες έκχωσαν τὴν κατάθεσί- τους. Ὑπέβαλαν καὶ μῆνυσι. Δεχόμε- νὰ τὸ πολλὸ-πολὸ νὰ συμπεριλάβω καὶ τὴ δική σας κατάθεσι στὴν δικογραφία.

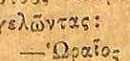
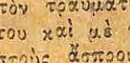
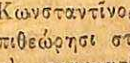
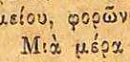
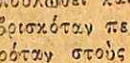
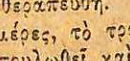
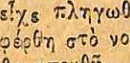
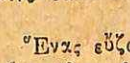
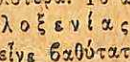
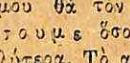
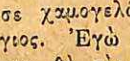
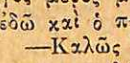
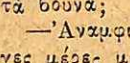
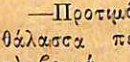
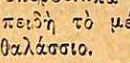
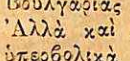
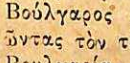
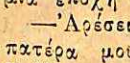
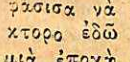
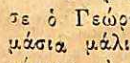
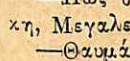
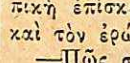
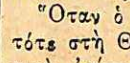
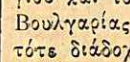
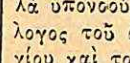
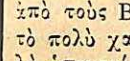
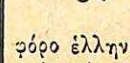
Πάντως ἡ Δικαιοσύνη εἶνε ὑποχρεω- μένη νὰ προχωρήσῃ στὸ ἔργον της καὶ νὰ μὴν άφήσῃ αὐτὴ τὴ γυναίκα ἡλόθετη μετὰ κανέναν τρόπο.

—Πῶς! κύριε, έπειτα ἀπὸ ἔσα σὰς εἶπα καὶ τὰ ὅποια εἶνε τὰ μὴνα ἔλη- θιν... καὶ τὰ ὅποια πιστεύετε καλῶς λέτε, θὰ εξακολουθήσετε νὰ κρατᾶτε

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ ΤΟΥ 1912-13

Μία συνομιλία τοῦ βασιλέως Γεωργίου καὶ τοῦ Βουλγάρεφ διαδόχου Βόριδος. Ἡ λεπτεῖς εἰρωνίες τοῦ αἰμνύστου βασιλέως. Ὁ εὐχωνος μετὰ... κολλάρο! Ἡ χαρὰ τοῦ Γεωργίου γιὰ τίς πρώτες νίκες μας. Ἡ δύσκολη θέσις ἐνὸς ἀνα- κτορικοῦ ὑπρέτου. Οἱ τσολιάδες ποὺ «τρῶνε κάστρα». Ὁ «Κουντουριώτ—πα- σὰς»! Ἐνας γάμος στὸν «Αβέρωφ», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὡς γνωστὸν ἡ Θεο- σαλονίκη, μετὰ τὴν 7- λωσί της ἀπὸ τὸ νικη- τὸς τῆς εισβολῆς τοῦ ἑλληνικοῦ στρα- τοῦ στὴ Μακεδονία, ὁ αἰμνύστου βα- σιλεὺς Γεώργιος, ὅρισκόνταν μόνος στὰ ἰδιαιτέρα δωμάτιά του, στὸ παλάτι, περιμένοντας ἐναγωνίως τίς πρώτες εἰδήσεις τοῦ πολέμου.

Σὲ κάποια στιγμή τέλος, ἔβησε ἕνα τηλεγράφημα τοῦ Ἀρχιστρατή- γου Διαδόχου μετὰ τὴν λακωνικότητα διατυπωμένη εἰδησι τῆς πρώτης κα- τατροπῆς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ.

Ὅταν ὁ Βασιλεὺς διέβασε τίς πληροφορίες τοῦ Διαδόχου, δὲν κα- τάρθωσε ν' ἀνθῇ στὴ συγκίνησι τοῦ

—Θαυμάσια!... ἀπάντη- σε ὁ Γεώργιος. Τόσο θαυ- μάσια μάλιστα, ὥστε ἀπε- γράσσει νὰ γράσῃ ἕνα ἀνά- κτορο ἐδῶ γιὰ νὰ περῶ μὴ ἐποχὴ τὸ χρόνο.

—Ἀρρεῖν πολλὴ καὶ στὸν πατέρα μου, ἀπάντησε ὁ Βούλγαρος Διάδοχος, ἐννο- νώντας τὸν τότε βασιλεῖα τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδου.

Ἀλλὰ καὶ σὲ μένα ἄρρεῖν ὑπερβολικὰ πρὸ παντός, εἰ- πεῖθι τὸ μέρος εἶνε παρα- θαλάσσιο.

—Προτιμᾶτε λοιπόν τὴ θάλασσα περισσότερο ἀπὸ τὰ βουνά;

—Ἀναμφιβόλως. Σὲ λί- γες μέρες μάλιστα θὰ ἔρθῃ ἐδῶ καὶ ὁ πατέρας μου.

—Καλῶς νάρθῃ, ἀπάντη- σε χαμογελώντας ὁ Γεώρ- γιος. Ἐγὼ καὶ οἱ ὑπῆκοί μου θὰ τὸν φιλοξενή- τουμε ὅσο μπορούμε κα- λύτερα. Τὸ αἶσθημα τῆς φι- λοξενίας — ξέρετε —

εἶνε βαθύτατο μέσα στὸ λαὸ μου.

Ἐνας εὐχωνος στὸν πόλεμο τοῦ 13 εἶχε πληγωθεῖ στὸ σῆμα καὶ μετα- φέρθῃ στὸ νοσοκομεῖο Βερόρας γιὰ νὰ θεοαπευθῇ. Ὑστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες, τὸ τραῦμα τοῦ εἶχε σιγῶν ἐ- πουλθεῖ καὶ ὁ τραυματίας, ὁ ὅποιος ὅρισκόνταν πεινὰ ἐν ἀναρώσει, περι- ρόταν στοὺς διαδρόμους τοῦ νοσοκο- μείου, φορώντας τὴ στολή του.

Μία μέρα λοιπόν ποὺ ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἶχε πεινὰ νὰ κἀν ἐ- πιθεώρησι στὸ νοσοκομεῖο, βλέποντας τὸν τραυματία εὐχωνο μετὰ τὴ στολή του καὶ μετὰ τὸ λαϊκὸ του τυλιγμένο στοὺς ἄκρους ἐπιδέσμους, τοῦ εἶπε γελώντας:

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

στὴς ἀρχὲς τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 12, καὶ ἀκριβῶς τὸ θρά- θυ τῆς εισβολῆς τοῦ ἑλληνικοῦ στρα- τοῦ στὴ Μακεδονία, ὁ αἰμνύστου βα- σιλεὺς Γεώργιος, ὅρισκόνταν μόνος στὰ ἰδιαιτέρα δωμάτιά του, στὸ παλάτι, περιμένοντας ἐναγωνίως τίς πρώτες εἰδήσεις τοῦ πολέμου.

Σὲ κάποια στιγμή τέλος, ἔβησε ἕνα τηλεγράφημα τοῦ Ἀρχιστρατή- γου Διαδόχου μετὰ τὴν λακωνικότητα διατυπωμένη εἰδησι τῆς πρώτης κα- τατροπῆς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ.

Ὅταν ὁ Βασιλεὺς διέβασε τίς πληροφορίες τοῦ Διαδόχου, δὲν κα- τάρθωσε ν' ἀνθῇ στὴ συγκίνησι τοῦ

—Θαυμάσια!... ἀπάντη- σε ὁ Γεώργιος. Τόσο θαυ- μάσια μάλιστα, ὥστε ἀπε- γράσσει νὰ γράσῃ ἕνα ἀνά- κτορο ἐδῶ γιὰ νὰ περῶ μὴ ἐποχὴ τὸ χρόνο.

—Ἀρρεῖν πολλὴ καὶ στὸν πατέρα μου, ἀπάντησε ὁ Βούλγαρος Διάδοχος, ἐννο- νώντας τὸν τότε βασιλεῖα τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδου.

Ἀλλὰ καὶ σὲ μένα ἄρρεῖν ὑπερβολικὰ πρὸ παντός, εἰ- πεῖθι τὸ μέρος εἶνε παρα- θαλάσσιο.

—Προτιμᾶτε λοιπόν τὴ θάλασσα περισσότερο ἀπὸ τὰ βουνά;

—Ἀναμφιβόλως. Σὲ λί- γες μέρες μάλιστα θὰ ἔρθῃ ἐδῶ καὶ ὁ πατέρας μου.

—Καλῶς νάρθῃ, ἀπάντη- σε χαμογελώντας ὁ Γεώρ- γιος. Ἐγὼ καὶ οἱ ὑπῆκοί μου θὰ τὸν φιλοξενή- τουμε ὅσο μπορούμε κα- λύτερα. Τὸ αἶσθημα τῆς φι- λοξενίας — ξέρετε —

εἶνε βαθύτατο μέσα στὸ λαὸ μου.

Ἐνας εὐχωνος στὸν πόλεμο τοῦ 13 εἶχε πληγωθεῖ στὸ σῆμα καὶ μετα- φέρθῃ στὸ νοσοκομεῖο Βερόρας γιὰ νὰ θεοαπευθῇ. Ὑστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες, τὸ τραῦμα τοῦ εἶχε σιγῶν ἐ- πουλθεῖ καὶ ὁ τραυματίας, ὁ ὅποιος ὅρισκόνταν πεινὰ ἐν ἀναρώσει, περι- ρόταν στοὺς διαδρόμους τοῦ νοσοκο- μείου, φορώντας τὴ στολή του.

Μία μέρα λοιπόν ποὺ ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἶχε πεινὰ νὰ κἀν ἐ- πιθεώρησι στὸ νοσοκομεῖο, βλέποντας τὸν τραυματία εὐχωνο μετὰ τὴ στολή του καὶ μετὰ τὸ λαϊκὸ του τυλιγμένο στοὺς ἄκρους ἐπιδέσμους, τοῦ εἶπε γελώντας:

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

—Ὁραῖος εὐχωνος εἶσαι μὰ... κολ- λάρο!

στὴς ἀρχὲς τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 12, καὶ ἀκριβῶς τὸ θρά- θυ τῆς εισβολῆς τοῦ ἑλληνικοῦ στρα- τοῦ στὴ Μακεδονία, ὁ αἰμνύστου βα- σιλεὺς Γεώργιος, ὅρισκόνταν μόνος στὰ ἰδιαιτέρα δωμάτιά του, στὸ παλάτι, περιμένοντας ἐναγωνίως τίς πρώτες εἰδήσεις τοῦ πολέμου.

Σὲ κάποια στιγμή τέλος, ἔβησε ἕνα τηλεγράφημα τοῦ Ἀρχιστρατή- γου Διαδόχου μετὰ τὴν λακωνικότητα διατυπωμένη εἰδησι τῆς πρώτης κα- τατροπῆς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ.

Ὅταν ὁ Βασιλεὺς διέβασε τίς πληροφορίες τοῦ Διαδόχου, δὲν κα- τάρθωσε ν' ἀνθῇ στὴ συγκίνησι τοῦ

—Θαυμάσια!... ἀπάντη- σε ὁ Γεώργιος. Τόσο θαυ- μάσια μάλιστα, ὥστε ἀπε- γ

ΜΙΑ ΘΡΥΛΙΚΗ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΠΟΛΩΝΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ ΚΟΣΙΟΥΣΚΟ

Η επιστροφή του ήρωος στη Χάρβη. Το ξύπνημα της σκληρωμένης Πολωνίας. Ο νέος διαμελισμός της. Ο Κοσιούσκο αρχιστράτηγος και δικτάτωρ. Όπου η Πολωνία αναστατώνεται ελέγχεται. Πώς σώθηκε ο Κοσιούσκο στη μάχη του Μασεγιόβιτσε. Μιά ιστορική φράση. Ο ήρωας αιχμαλώτης των Ρώσων. Η ζωή του Κοσιούσκο στο Παρίσι. Η διαθήκη του κι' ο θάνατός του.

Β'.

ΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο, πώς ο έθνομας Κοσιούσκο δεν θέλησε να χυρή τις τιμές με τις οποίες τον περιέβαλαν οι Άμερικανοί, αλλά, πονεμένος και λαχταρισμένος για τη συλλυγμένη πατρίδα του, μπήκε ξαφνικά σ' ένα καράβι για να ξαναγυρίσει στην Ευρώπη.

Όταν ο Κοσιούσκο έφτασε στη Χάρβη, η Πολωνία είχε αρχίσει να ξυπνάει. Ο Στανίσλαος-Αύγουστος, τον οποίο, παρά τη θέληση των Πολωνών, τους είχε επιβάλει ως βασιλιά η Αυστροκρατία της Ρωσίας, Αικατερίνη Β', πιεζόμενος από το λάδι του, αναγκάστηκε να μεταρρυθμίσει το πολιτεύμα και να το κάνει κάπως πιο φιλελεύθερο.

Αυτό όμως δεν έφτανε στους Πολωνούς, οι οποίοι στο τέλος επαναστάσαν, κι' ανακήρυξαν αρχηγούς των τών Ιωσήφ Πονιατόφσκι και τον Κοσιούσκο. Οι δύο αυτοί ήρωες, έχοντας υπό τις διαταγές τους 20.000 έθελοντές, κακά όπλισμένους, αντιμετώπισαν για πρώτη φορά τα ρωσικά στρατεύματα στο Ζιέλεντς της Βολινίας και τους κατεπρόβωσαν.

Ο στρατός όμως του Κοσιούσκο έστερείτο των πάντων κι' οι έθελοντές αρχισαν να λιποτακτούν κατά εκατοντάδες. Τότε ο ήρωας αναγκάστηκε να υποχωρήσει στο Μπόυκ, κατόπιν στη Δουβιόνα, κι' εκεί, με 4 χιλιάδες μόνον έθελοντές, νίκησε τους 49 χιλιάδες των Ρώσων, έπειτα από μια λυσσαλέα μάχη που διάρκεσε τρία ώρες και έληξε με 500 Ρώσους και 900 μόνον Πολωνούς.

Η σιδηρένια θέλησή του όμως δεν ωφέλησε σε τίποτε. Γιατί οι Ρώσοι ήσαν ανάρτητοι κι' έτσι κατόρθωσαν στη τέλος να υποτάξουν τον Κοσιούσκο. Έτσι ο Κοσιούσκο είδε με απογοήτευση την πατρίδα του να υποτάσσεται στους Ρώσους. Έτσι ο Κοσιούσκο είδε με απογοήτευση την πατρίδα του να υποτάσσεται στους Ρώσους. Έτσι ο Κοσιούσκο είδε με απογοήτευση την πατρίδα του να υποτάσσεται στους Ρώσους.

Η σιδηρένια θέλησή του όμως δεν ωφέλησε σε τίποτε. Γιατί οι Ρώσοι ήσαν ανάρτητοι κι' έτσι κατόρθωσαν στη τέλος να υποτάξουν τον Κοσιούσκο. Έτσι ο Κοσιούσκο είδε με απογοήτευση την πατρίδα του να υποτάσσεται στους Ρώσους. Έτσι ο Κοσιούσκο είδε με απογοήτευση την πατρίδα του να υποτάσσεται στους Ρώσους.

Η Αυστροκρατία Αικατερίνη, η οποία είχε δωροδοκήσει τότε ένα σωρό δόχτες πατριώτες Πολωνούς, κι' είδε ότι όλα τα πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο αγοράζονται με το χρήμα, θέλησε να αγοράσει και τη συνείδηση του Κοσιούσκο, για να ησυχάσει πελά από τους περιπασιμους της Πολωνίας.

Παρ' όλη την απελπισία του όμως, ο Κοσιούσκο αρνήθηκε με αναντίρρηση να πουληθεί στους Ρώσους. Ξεφεύγοντας από τα χέρια τους, περιπλανήθηκε επί ένα χρόνο σ' ολόκληρη τη Γερμανία και την Ιταλία, κι' από εκεί περιέμενε μια καινούργια ευκαιρία, για να σηκώσει πάλι στο πόδι τους Πολωνούς κατά των τυράννων τους. Και η ευκαιρία αυτή δεν άργησε να παρουσιαστεί. Ο Ρώσος πρεσβευτής της Βαρσοβίας, Ίγκιελστρομ, κοινοποίησε έφαρνα ένα τελεσίγραφο της Αυστροκρατίας, στην Πολωνία, δια του οποίου ζητούσε να περιορίσει τον στρατό της από 30.000 άνδρες σε 17.000. Αυτό όμως σήμανε τον ολοκληρωτικό αποκλεισμό της Πολωνίας και τον τελειωτικό μαρτύριο της.

Ο στρατός συνταράχτηκε άμέσως από την είδηση αυτή κι' αρνήθηκε να παραδεχτεί την έκτακτη του τελεσίγραφου. Πρώτος ο διοικητής του Ιπποκράτους, στις 12 Μαρτίου 1794, σήκωσε τη σημαία της ανεξαρτησίας, γύησε γρήγορα από την πρωτεύ-

ουσα Βαρσοβία, νίκησε τους Πρώσους ούσαρους, οι οποίοι θέλησαν να τον φράξουν το δρόμο, κατέλαβε τη Ράβα, και νικήτης πελά, βάδισε εναντίον της Κρακοβίας και την κυρίευσε άμέσως.

Στις 23 με 24 Μαρτίου ο Κοσιούσκο, ο οποίος, μαθαίνοντας την επανάσταση της πατρίδας του, έσπευσε να ξαναγυρίσει σ' αυτή, βρέθηκε επί κεφαλής των επαναστατών. Έκλεισε άμέσως τις πόλες των τειχών της Κρακοβίας, ώργάνωσε την άμυνα της Κρακοβίας, ώργάνωσε την άμυνα της Κρακοβίας, ώργάνωσε την άμυνα της Κρακοβίας, ώργάνωσε την άμυνα της Κρακοβίας.

Το κίνημα αυτό του Κοσιούσκο ηλέκτρισε ολόκληρη την Πολωνία. Έργάτες και χωρικοί, άνδρες και γυναίκες, πλούσιοι και φτωχοί σηκώθηκαν μονομιάς στο πόδι, άλλοι με όπλα, άλλοι με δρεπάνια, κι' άλλοι με τσάπες και τσεκούρια και σχημάτισαν σώματα έθελοντικά, φλογισμένα από την ένθουσιασμό και τη φιλοπατρία.

Την 1η Απριλίου 1794 λάμπρυνε τον σκοτεινισμένο ουρανό της Πολωνίας η πρώτη νίκη του Κοσιούσκο στο Ρατολαβίτσε. Μά, η δύναμις των έθνικών στρατευμάτων, τα οποία ανανεώνονταν όλοένα ήσαν εικοσιπλάσιες.

ΕΞΗΝΑ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ

□ □ □ □

□ □ □ □

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΡΙΠΗ

(Το Β. Ράινερ).

Στη ένα έβαλε αρχηγό των Πολωνιάς. Στις 10 Μαΐου, ο Κοσιούσκο έλευθερώθηκε, με νωπές ακόμα τις ούλες των τιμωρήσεων του, και πήγε στο Παρίσι. Παντού, σ' όλους τους κύκλους και σ' όλα τα σαλόνια, τον αποθέωναν και τον αποζητούσαν, με αυτός, απλόμισθος και μετριώτης, προσπαθώντας να τα αποφύγει.

Μόνο στα σαλόνια της Ταλλιέν, του Λαγκράνζ, του Λαφαγιέ, και της Ρεκαμιέ σύναξε, και αποστρεφόμενος πάντα με μια μπλε ρεδιγκότα, περιπολούντα με λουλούδια του κήπου, διάβαζε με προσήλωσι τον Πλούτου, διδάδα με προσήλωσι τον Πλούτου, διδάδα με προσήλωσι τον Πλούτου, διδάδα με προσήλωσι τον Πλούτου.

κή διαφορά του αριθμού, δεν διάτασε να δώσει τη μάχη, στον κάμπο του Μασεγιόβιτσε.

Το αποτέλεσμα ήταν ο φοβερός δεκατισμός των Πολωνών. Μόλις με χροφτα πολυμιστών άπομεινε στον άτρομητο Κοσιούσκο, ο οποίος ραχένδυτος, βουτηγμένος σε ματωμένη λάσπη από το κεφάλι ως τα πόδια, διπλά τραυματισμένος στον ώμο και στο κεφάλι, κινδύνευε πελά, ανώριστος καθώς ήταν, να κομματιαστεί από τα κυρτά σπαθιά των Κοζάκων, αν δεν φώναζε σε κάποια στιγμή ο Ρώσος άξιωματικός Χρόστωφ:

—Μή... Μή... Είπε ο Κοσιούσκο!

Φάνηκε κάποτε ίπποκίτος σε μένα! Χαρίστε του τη ζωή!...

Τότε οι Κοζάκοι, ακούγοντας το θρυλικό όνομα του Πολωνού ήρωος, παραμέρισαν με σεβασμό. Έπειτα σήκωσαν εύλαδικά και προσεκτικά το καταπληγμένο κορμί του και το έπλυσαν σ' ένα πρόχειρο πορτίο από κλαδιά θάμνων και πολεμικά χοντάρια.

Ο Ρώσος στρατηγός κόμη Φέρσεν και το έπιτελείο του έγραψαν διάκρυα συγχιρήσεως, όταν οι γιαντοί γύνωναν το κορμί του λιπόθυμου Κοσιούσκο: «Εκτός από τις πληγές στο ώμο και το κεφάλι, είχε τρείς πληγές στο στήθος με λόγχη, το δε δεξί του πόδι, από το γόνατο και κάτω, ήταν φριχτά σπασμένο από σφαίρα κανονιού!...

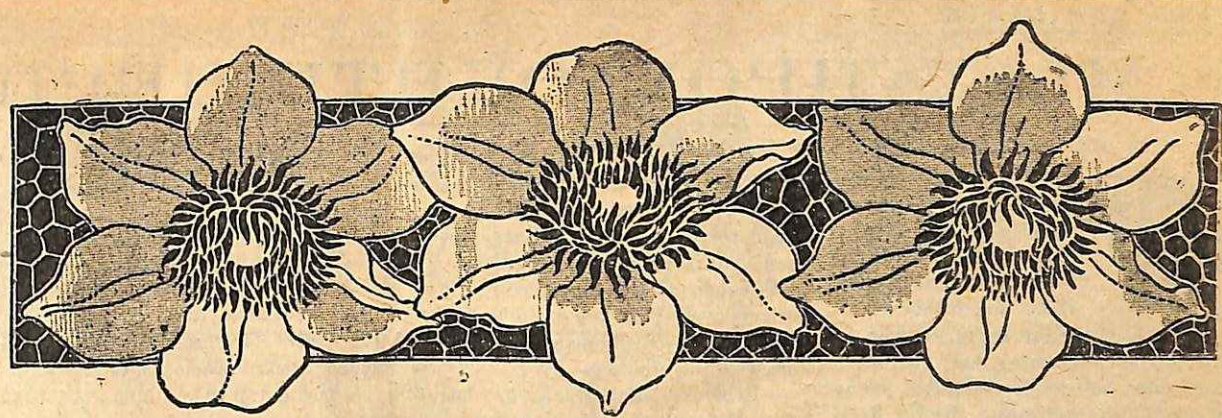
Είπε φέμμα ιστορικό, ότι ο Κοσιούσκο λιποθυμώντας φώναζε την περίφημη φράση: «Finis Poloniae!», δηλαδή «Χάθηκε πελά η Πολωνία». Γιατί ο ήρωας μας είχε τέτοια άσταλμένα θέληση, και τόσο σιδηρένιο χαρακτήρα, ώστε δεν μπορούσε ποτέ να βγεί από τα χείλη του με τόσο λιγέφυγη φράση.

Ο Κοσιούσκο μεταφέρθηκε στο φρούριο Πετροπαύλφσκι, φυλακίστηκε με αυστηρή επίτηρησι εκει από τους Ρώσους, και νοσηλεύταν συγχρόνως με έλες τις οφειλόμενες τιμές και περιποιήσεις. Μόλις όμως βγήκε αυτός από τη μέση, η Πολωνία πραγματικά χάθηκε ελότελα. Γιατί ο μόνος Σουβάροφ κατέλαβε την Πράγα και έγραψε σαν πρόβατα 20.000 άδωο κι' άσπλο πληθυσμού, για να τρομοκρατήσει τους Πολωνούς, ο δε Φέρσεν άφου σκόρπισε προηγούμενες τα τελευταία λείψανα των έθελοντικών σωμάτων, κατέλαβε τη Βαρσοβία.

Για τρίτη φορά, η Πολωνία ήταν χαμένη!...

Μετά την υποδούλωσι της Πολωνίας, ο Κοσιούσκο έλευθερώθηκε, με νωπές ακόμα τις ούλες των τιμωρήσεων του, και πήγε στο Παρίσι. Παντού, σ' όλους τους κύκλους και σ' όλα τα σαλόνια, τον αποθέωναν και τον αποζητούσαν, με αυτός, απλόμισθος και μετριώτης, προσπαθώντας να τα αποφύγει.

Μόνο στα σαλόνια της Ταλλιέν, του Λαγκράνζ, του Λαφαγιέ, και της Ρεκαμιέ σύναξε, και αποστρεφόμενος πάντα με μια μπλε ρεδιγκότα, περιπολούντα με λουλούδια του κήπου, διάβαζε με προσήλωσι τον Πλούτου, διδάδα με προσήλωσι τον Πλούτου, διδάδα με προσήλωσι τον Πλούτου, διδάδα με προσήλωσι τον Πλούτου.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς έωρταξαν άλλοτε στη Ρωσία την επιστροφή της άνοιξεως. Το ποτήρι με το νερό του Νέβα. Μιά πονηρία των Ρώσων. Η δημοσιογραφία κατά την αρχαιότητα. Η έφημερίδες της εποχής των Φαραώ. Μιά σατυρική έφημερίς που κυκλοφορούσε κρυφά στην Αίγυπτο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στην Τσαρική Ρωσία επικρατούσε ένα περίεργο έθιμο σχετικό με τον πανηγυρισμό του έρχομού της άνοιξεως, η οποία έλευθερώνει τα ποτάμια από τους πάγους.

Ως γνωστόν ο ποταμός Νέβα, ο οποίος περνάει από την Πετρούπολη, παγώνει τον Οκτώβρη και μονάχα τον Απρίλη ξαναρχίζει να κυλάει τα νερά του, συμπαρασύροντας και κομμάτια πάγων. Γι' αυτό, οι Ρώσοι πανηγυρίζαν μόλις μετ' άρκα θα κατόρθωνε να περάσει το Νέβα χωρίς να προσκολληθεί στους πάγους. Η άρκα μάλιστα αυτή ήταν για τους Ρώσους της εποχής εκείνης, ότι είναι για μας το χελιδόνι.

Όταν άνηγγέλλετο το άπρόσκοπτο πέρασμά της από το ποτάμι, άμέσως ο διοικητής του φρουρίου Πέτρον και Παύλου διάτασε να ριχτούν κανονιοβόλται το Νέβα χωρίς να προσκολληθεί στους πάγους. Η άρκα μάλιστα αυτή ήταν για τους Ρώσους της εποχής εκείνης, ότι είναι για μας το χελιδόνι.

Κατόπιν ο διοικητής του φρουρίου έμπαινε μέσ' στη άρκα και πήγαινε ως τα άνάκτορα, τα οποία ήσαν έτοιμασμένα, για να γιορτάσουν.

Είχε φτάσει πελά στα 71 χρόνια του. Και όμως εξακολουθούσε ακόμα τις μακρινές του περπορείες και τις φρενιασμένες ίππασίες, σκορπίζοντας και την τελευταία του πνεύμα στα σπουδαία που συναντούσε.

Τον Οκτώβριο του 1817 έπεισε άρρωστος βαρείας. Κάλεσε το συμβολαιογράφο του, κληροδότησε με διαθήκη τα κτήματά του στους κολλήγους του και την ύπόλοιπη περιουσία του στο «Άσυλο των εκθέτων» και στη μικρούλα φίλη του Αιμιλία Ζέλνερ, κόρη του πρεσβευτού της Πρωσίας στο Παρίσι.

Το βράδυ της 15 Οκτωβρίου ο πνευμάτος δυνάμεις εξαίρετικά. Ο Κοσιούσκο κάλεσε τότε τους απαρηγόρητους φίλους του, τους αποχαίρετες παίρνοντας το χέρι τους μέσα στο δικό του, κι' άφου φίλησε με πατρική συγχιρήση τη μικρούλα Αιμιλία, άρχισε να παραμιλάει, και κατά τα μεσάνυχτα ξεψόχησε.

Τον Τσαρική Ρωσία επικρατούσε ένα περίεργο έθιμο σχετικό με τον πανηγυρισμό του έρχομού της άνοιξεως, η οποία έλευθερώνει τα ποτάμια από τους πάγους.

Ως γνωστόν ο ποταμός Νέβα, ο οποίος περνάει από την Πετρούπολη, παγώνει τον Οκτώβρη και μονάχα τον Απρίλη ξαναρχίζει να κυλάει τα νερά του, συμπαρασύροντας και κομμάτια πάγων. Γι' αυτό, οι Ρώσοι πανηγυρίζαν μόλις μετ' άρκα θα κατόρθωνε να περάσει το Νέβα χωρίς να προσκολληθεί στους πάγους. Η άρκα μάλιστα αυτή ήταν για τους Ρώσους της εποχής εκείνης, ότι είναι για μας το χελιδόνι.

Όταν άνηγγέλλετο το άπρόσκοπτο πέρασμά της από το ποτάμι, άμέσως ο διοικητής του φρουρίου Πέτρον και Παύλου διάτασε να ριχτούν κανονιοβόλται το Νέβα χωρίς να προσκολληθεί στους πάγους. Η άρκα μάλιστα αυτή ήταν για τους Ρώσους της εποχής εκείνης, ότι είναι για μας το χελιδόνι.

Κατόπιν ο διοικητής του φρουρίου έμπαινε μέσ' στη άρκα και πήγαινε ως τα άνάκτορα, τα οποία ήσαν έτοιμασμένα, για να γιορτάσουν.

Είχε φτάσει πελά στα 71 χρόνια του. Και όμως εξακολουθούσε ακόμα τις μακρινές του περπορείες και τις φρενιασμένες ίππασίες, σκορπίζοντας και την τελευταία του πνεύμα στα σπουδαία που συναντούσε.

Τον Οκτώβριο του 1817 έπεισε άρρωστος βαρείας. Κάλεσε το συμβολαιογράφο του, κληροδότησε με διαθήκη τα κτήματά του στους κολλήγους του και την ύπόλοιπη περιουσία του στο «Άσυλο των εκθέτων» και στη μικρούλα φίλη του Αιμιλία Ζέλνερ, κόρη του πρεσβευτού της Πρωσίας στο Παρίσι.

Το βράδυ της 15 Οκτωβρίου ο πνευμάτος δυνάμεις εξαίρετικά. Ο Κοσιούσκο κάλεσε τότε τους απαρηγόρητους φίλους του, τους αποχαίρετες παίρνοντας το χέρι τους μέσα στο δικό του, κι' άφου φίλησε με πατρική συγχιρήση τη μικρούλα Αιμιλία, άρχισε να παραμιλάει, και κατά τα μεσάνυχτα ξεψόχησε.

Τον Τσαρική Ρωσία επικρατούσε ένα περίεργο έθιμο σχετικό με τον πανηγυρισμό του έρχομού της άνοιξεως, η οποία έλευθερώνει τα ποτάμια από τους πάγους. Ως γνωστόν ο ποταμός Νέβα, ο οποίος περνάει από την Πετρούπολη, παγώνει τον Οκτώβρη και μονάχα τον Απρίλη ξαναρχίζει να κυλάει τα νερά του, συμπαρασύροντας και κομμάτια πάγων. Γι' αυτό, οι Ρώσοι πανηγυρίζαν μόλις μετ' άρκα θα κατόρθωνε να περάσει το Νέβα χωρίς να προσκολληθεί στους πάγους. Η άρκα μάλιστα αυτή ήταν για τους Ρώσους της εποχής εκείνης, ότι είναι για μας το χελιδόνι.

Όταν άνηγγέλλετο το άπρόσκοπτο πέρασμά της από το ποτάμι, άμέσως ο διοικητής του φρουρίου Πέτρον και Παύλου διάτασε να ριχτούν κανονιοβόλται το Νέβα χωρίς να προσκολληθεί στους πάγους. Η άρκα μάλιστα αυτή ήταν για τους Ρώσους της εποχής εκείνης, ότι είναι για μας το χελιδόνι.

Κατόπιν ο διοικητής του φρουρίου έμπαινε μέσ' στη άρκα και πήγαινε ως τα άνάκτορα, τα οποία ήσαν έτοιμασμένα, για να γιορτάσουν.

Τον Τσαρική Ρωσία επικρατούσε ένα περίεργο έθιμο σχετικό με τον πανηγυρισμό του έρχομού της άνοιξεως, η οποία έλευθερώνει τα ποτάμια από τους πάγους. Ως γνωστόν ο ποταμός Νέβα, ο οποίος περνάει από την Πετρούπολη, παγώνει τον Οκτώβρη και μονάχα τον Απρίλη ξαναρχίζει να κυλάει τα νερά του, συμπαρασύροντας και κομμάτια πάγων. Γι' αυτό, οι Ρώσοι πανηγυρίζαν μόλις μετ' άρκα θα κατόρθωνε να περάσει το Νέβα χωρίς να προσκολληθεί στους πάγους. Η άρκα μάλιστα αυτή ήταν για τους Ρώσους της εποχής εκείνης, ότι είναι για μας το χελιδόνι.

Όταν άνηγγέλλετο το άπρόσκοπτο πέρασμά της από το ποτάμι, άμέσως ο διοικητής του φρουρίου Πέτρον και Παύλου διάτασε να ριχτούν κανονιοβόλται το Νέβα χωρίς να προσκολληθεί στους πάγους. Η άρκα μάλιστα αυτή ήταν για τους Ρώσους της εποχής εκείνης, ότι είναι για μας το χελιδόνι.

Κατόπιν ο διοικητής του φρουρίου έμπαινε μέσ' στη άρκα και πήγαινε ως τα άνάκτορα, τα οποία ήσαν έτοιμασμένα, για να γιορτάσουν. Είχε φτάσει πελά στα 71 χρόνια του. Και όμως εξακολουθούσε ακόμα τις μακρινές του περπορείες και τις φρενιασμένες ίππασίες, σκορπίζοντας και την τελευταία του πνεύμα στα σπουδαία που συναντούσε.

Τον Οκτώβριο του 1817 έπεισε άρρωστος βαρείας. Κάλεσε το συμβολαιογράφο του, κληροδότησε με διαθήκη τα κτήματά του στους κολλήγους του και την ύπόλοιπη περιουσία του στο «Άσυλο των εκθέτων» και στη μικρούλα φίλη του Αιμιλία Ζέλνερ, κόρη του πρεσβευτού της Πρωσίας στο Παρίσι.

Το βράδυ της 15 Οκτωβρίου ο πνευμάτος δυνάμεις εξαίρετικά. Ο Κοσιούσκο κάλεσε τότε τους απαρηγόρητους φίλους του, τους αποχαίρετες παίρνοντας το χέρι τους μέσα στο δικό του, κι' άφου φίλησε με πατρική συγχιρήση τη μικρούλα Αιμιλία, άρχισε να παραμιλάει, και κατά τα μεσάνυχτα ξεψόχησε.

Τον Τσαρική Ρωσία επικρατούσε ένα περίεργο έθιμο σχετικό με τον πανηγυρισμό του έρχομού της άνοιξεως, η οποία έλευθερώνει τα ποτάμια από τους πάγους. Ως γνωστόν ο ποταμός Νέβα, ο οποίος περνάει από την Πετρούπολη, παγώνει τον Οκτώβρη και μονάχα τον Απρίλη ξαναρχίζει να κυλάει τα νερά του, συμπαρασύροντας και κομμάτια πάγων. Γι' αυτό, οι Ρώσοι πανηγυρίζαν μόλις μετ' άρκα θα κατόρθωνε να περάσει το Νέβα χωρίς να προσκολληθεί στους πάγους. Η άρκα μάλιστα αυτή ήταν για τους Ρώσους της εποχής εκείνης, ότι είναι για μας το χελιδόνι.

Όταν άνηγγέλλετο το άπρόσκοπτο πέρασμά της από το ποτάμι, άμέσως ο διοικητής του φρουρίου Πέτρον και Παύλου διάτασε να ριχτούν κανονιοβόλται το Νέβα χωρίς να προσκολληθεί στους πάγους. Η άρκα μάλιστα αυτή ήταν για τους Ρώσους της εποχής εκείνης, ότι είναι για μας το χελιδόνι.

Κατόπιν ο διοικητής του φρουρίου έμπαινε μέσ' στη άρκα και πήγαινε ως τα άνάκτορα, τα οποία ήσαν έτοιμασμένα, για να γιορτάσουν. Είχε φτάσει πελά στα 71 χρόνια του. Και όμως εξακολουθούσε ακόμα τις μακρινές του περπορείες και τις φρενιασμένες ίππασίες, σκορπίζοντας και την τελευταία του πνεύμα στα σπουδαία που συναντούσε.

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Α πάρη ή δαγή!... Κάποιος ξεχάει!... Πρέπει να κρυφτώ, μουμυρίσει ο Ζεράρ, κι' έχωσε το μαχαίρι του μέσα στο μαξιλάρι του σακακιού του.

Υψηλός και λεπτός καθώς ήταν, στάθηκε άκινητος και μαζεύτεκε πίσω από τα παραπέτασμα, μπρος στο παράθυρο που μόλις το είχε ανοίξει κι' απ' το οποίο είχε πηδήσει μέσα στο δωμάτιο.

Μια εβδομάδα τώρα τριγύριζε έξω από το παλιό και πένθιμο αυτό σπίτι της γρηάς φιλάργου που καθόταν εκεί πέρα, ολομόνητη, στην ξερή γωνία του δάσους. Ήξερε ότι δυο φορές το μήνα έφτανε και πήγαινε στο Παρίσι για να δει την κόρη της κι' ότι γύριζε την άλλη μέρα το βράδυ. Αυτές τις πληροφορίες τις είχε δώσει στον Ζεράρ ή ταβερνιέρη, ή την Μαρκέλλα, την ώρα που στεκόταν μπροστά στον πάγκο της κι' έβλεπε ένα ποτήρι κρασί.

— Αν θέλεις να δουλέψεις, μικρούλη μου Ζεράρ, του είχε πει, πρέπει να πιάς να βρεις τη δεσποινίδα 'Ιουλίτσα. Θά σου πη εκείνη τι να κάνεις... Ξέρει πάντα να ξετροπώνει μια θέσι... Δεν της παραβγαίνει κανείς. Ξέρει όλο τον κόσμο... Μην πιάς όμως άποψη στο σπίτι της. Δεν θά τη βρεις... Λέπει από το πρωί στο Παρίσι...

Αυτό ακριβώς ήθελε να μάθει ο Ζεράρ Μονσερόν, ο νεαρός λαοπόδης που δειχνόταν μεγάλη εκόπλη και συνταρακτικά εγκλήματα. Όσο για δουλειά, κατά τη γνώμη του, ήταν για τους κουτούς που δεν ξέρουν να πάρουν με τρόπο, ότι τους χρειάζεται. Κι' έπειτα, ή ελευθερία του; Πώς θά μπορούσε να ταπεινώσει όλη την ημέρα... Τό βράδυ όμως, ως είχε καλά τα χρυσάφια, τα κομμάτια και τα βαρέλια ασπιδικά που έλκυε από τους μαυροβένους και από τα κομμάτια των σπιτιών... Ο εξαδέλφος του ο Εδουάρδ, ήξερε πάντα να τα πουλάει με κέρδος... Κι' έτσι δεν του έλειπαν ποτέ λεπτά για να γλεντάει τα βράδια με την επάφρονα και να πίνει στην υγεία των νοικοκυριών...

Πίσω από τα παραπέτασμα, έτοιμαζε τώρα βιαστικά το σχέδιό του. Μόλις περάσει από μπροστά του ή γρηά φιλάργου, θά την αρπάξει από πίσω και θά τη δέσει χειροπόδαρη. Δεν θέλει να τη σκοτώσει. Όχι αμα! Δεν αξίζει τον κόπο! Μ' αν αντισταθεί ή γρηά κοινοβάρια, ξ, τότε πεία, δεν θά φταίη αυτός...

Η σκάλα έπαινε πεία να τρέξη. Η δεσποινίδα 'Ιουλίτσα είχε μπει στο δωμάτιο, για να κάνει, όπως κάθε βράδυ, τη συνηθισμένη της επιθεώρηση. Ο Ζεράρ τη βλέπει καλά από μια τρύπα του παραπέτασματος. Είναι υψηλή, γεμάτη, μ' ένα χοντρό ελκυστικό κεφάλι. Ο Ζεράρ συλλογίζεται ότι δεν θά μπορούσε και τόσο εύκολα να τ' αράξει μαζί της. Είναι βέβαια δεκαοχτώ χρόνων κι' έχει γερά μοιάσμα, μ' αφοβαίει πάλι ότι θά τρέξει αμα... Έπειτα ή γεροντοκόρη κρατάει στο χέρι της ένα παιχνιδάκι που ανοίγει τρύπες με τις σφαίρες του...

Ο Ζεράρ στεκόταν σαν βρεγμένη κόττα...

— Έβγα, άλλοις θά οίξω! Βλέπω τα πόδια σου!... του φωνάζει ξεαφνά αδοτηρή ή δεσποινίδα 'Ιουλίτσα.

Και τον σημαίνει με το περιστροφικό χωρίς να τρέμει το χέρι της.

Ο Ζεράρ με μια περιφρονητική χειρονομία ανοίγει τα παραπέτασμα και προχωρεί λίγα βήματα, σφίγγοντας κρυφά το μαχαίρι του.

— Γυρίσατε λοιπόν τόσο γρήγορα από το Παρίσι; της λέει ειρωνικά.

— Καθώς βλέπετε, ήρθα για να σε υποδεχθώ, νεαρό μου! Όχι όμως άνοησες! Έμένα μ' αρέσουν τα φρόνιμα παιδιά. Άφησε το μαχαίρι σου να πέσει κάτω. Έτσι... Μπράβο! Και τώρα κάθισε εκεί πέρα για να μιλήσουμε...

— Αν θέλω.

— Όχι, μικρούλη μου. Δεν μου αρέσουν τα πείσματα. Τό θέλω εγώ!...

— Και τί με νοιάζει έμένα; Μια γυναίκα δεν θά με κάνει να μιλήσω όταν δεν έχω όρεξη...

— Μια γυναίκα; Δεν είχες λοιπόν ποτέ σου μητέρα;

— Είχα κάποτε... Μά πέθανε όταν ήμουν πέντε χρόνων...

— Και σήμερα είσαι μεγάλος...

— Δεκαοχτώ χρόνων! Ούτε μια ή-μέρα λιγότερο!

— Δεν φαίνεσαι για τόσο. Είσαι αδύνατος...

— Μά βέβαια, όταν δεν τρώει κανείς κάθε μέρα...

— Και πούδς φταίει γι' αυτό;

— Έσείς οι νοικοκύρηδες που έχετε τόσα λεπτά...

— Α! Μάλιστα! Δεν ξέρεις λοιπόν ότι δίνω σ' όλους, ότι έχω και δεν έχω...

— Σας περισσεύουν όμως μπόλικά...

— Για σένα και για τους άλλους που θάρουν να με βρούν ύστερ' από σένα...

— Όσοι πεθαίνουν από την πείνα, δεν είναι καλοί άνθρωποι... Έδώ πέρα βρίσκει δουλειά όποιος θέλει...

— Εύχαριστώ πολύ! Μου πονάνε τα χέρια...

— Μπόρεσε όμως να σκαρφωθώ στον τοίχο και να πηδήξω από το παράθυρο για να μου κάνει άνω-κάτω το σπίτι...

Η δεσποινίδα 'Ιουλίτσα, καθώς μιλούσε, έσκυψε, πήρε το μαχαίρι, το έλεισε και το έβαλε στην τσέπη της. Ήταν ένας μεγάλος σουγιάς, με γυαλιστερή και άκονισμένη λεπίδα. Έπειτα άφησε το περιστροφικό επάνω στο τραπέζι και γύρισε να πάρει μια πολυθρόνα.

— Ο Ζεράρ, μ' ένα αστραπιαίο πήδημα, άρπαξε το όπλο και σημάδεψε την παράξενη γεροντοκόρη.

— Ή σειρά μου τώρα!... Δώστε μου το μαχαίρι μου...

— Δεν σού χρειάζεται...

— Έμπρός! Δώστε μου το μαχαίρι, αλλιώς θά κάνω το περιστροφικό να εκελαϊδίσθ...

— Καλ δεν φοβάσαι; Αν άκούσει κανείς...

— Αν είνε έδω κοντά ο μάρασμα Γκέον, ο δασοφύλακας;

— Δεν με νοιάζει. Θέλω το μαχαίρι μου!...

— Μά μήπως είνε δικό σου; Δεν το...

Έλεγε;

— Φτάνουν τα λόγια! Τό μαχαίρι μου, αλλιώς θά οίξω...

— Είνε άδικο το περιστροφικό...

— Άδειο; Όμορφο άστειό!... Α! τη γρηά κοινοβάρια! Την έπαθα!...

Πού να τό φαντασθώ!... Για κύττα! Φίλε μου Ζεράρ, είσαι ένας βλάκας με περιεφροσύνη!...

Και καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, ο Ζεράρ έστεκε σαν βρεγμένη κόττα, έχοντας τα μάτια του καρφωμένα στη γρηά.

— Έτσι μου φαίνεται κι' έμένα...

Άφησε λοιπόν τις παλληκαριές κι' έλα να γίνωμε καλοί φίλοι... Νά, θέλεις να φάμε μαζί;... Έχω ένα κοκκινιστό που μουσχοβολάει... Θά γλύφης και τα χέρια σου...

— Έγώ να σου μαζύ σας;...

— Γιατί όχι; Δεν βρίσκω στο σπίτι μου; Μήπως βέβαια κάπως απότομα και χωρίς να χτυπήσει το κουδούνι, μά δεν πειράζει... Βλέπω ότι είσαι φρόνιμο παιδί. Σε συγχωρώ λοιπόν... Έλα, συμφωνώ; Βγάλε το καπέλλο σου, γιατί, χωρίς να σου κακοφανή, δεν φοράνε το καπέλλο μπροστά σε μια κυρία...

— Με συγχωρείτε, δεσποινίδα 'Ιουλίτσα...

— Μπράβο! Τα μαλλιά σου όμως θέλουν κόψιμο. Νά πιάς αμύρο το πρωί, στον Μισέλ, τον κουρέα, να σου τ' αράξει... Και τώρα, έμπρός! Βοήθησέ με να στρώσουμε το τραπέζι...

Ναι, ναι, και βαθεία πιάτα της σουπας και ογκά. Έχουμε πρώτα σουπιά κι' ύστερα το περίφημο έκεινο κοκκινιστό... Είμαι μια γρηά λιχουδά... Μ' αρέσει πάντα το καλό φαί... Όρα! Πήγαινε τώρα να πλύνεις τα χέρια σου...

— Άντικρύς μου, μ' έξωφρονική κίνηση, μπαίνοντας στη παρασκήνια του «Κεντρικού» το βράδυ της πρώτης Κυριακής του Δεκεμβρίου. Κομινό έντενυχτήριο το παλονέκι της Μαρκέλλας. Αυή γιγνίται, δεξιά και άριστερά στην είσοδο του καμινιού της οροστομίας από λογής-λογής φυσιογνωμίες: Άνθρώπους των γυναικών, ανθρωπούς της τέχνης, φίλους του βετρου, των παρακλήτων, που περιμέναν μ' αγωνία κάθε λιγέλεπο ευπα-έβνα της καλλιτέχνιδος για ν' ανταλλάξουν μια κουβέντα μαζί της.

Σωστή αίσθηση άναμονής; πολιτικού γραφείου τη δεύτερη μέρα του σχηματισμού μιας νέας κυβερνήσεως. Άν...

— Ποιός σου τό είπε;

— Νά, βοήκα δουλειά σε πολλά παιδιά... Μά έσένα φοβάμαι άδικη να σε στείλω σε έξω σπίτι... Θά σε κρατήσω έδω πέρα...

— Τώρα πεία, δεσποινίδα 'Ιουλίτσα, πεία να μου έχετε έμπιστοσύνη!

— Ε, ναι... Δεν λέω... Μά δεν είμαι άδικη και τόσο βέβαιη. Δεν μου άέσουν τα βιαστικά πράγματα... Ξέω ότι θά περάσουν άδικη μερικά ίσχυμες στιγμές. Θά έλκειρήσης να τ' αράξεις τ' ασπιδικά, θά κώνης τα χέρια σου μέσα στα συτάρια για να ήρθς τίποτα λεπτά, μά θά σε προσέχω, παιδί μου, θά σε προσέχω... Μή σε οίσεις. Καλ τώρα, πάμε να πλύνουμε τα πιάτα.

— Δεσποινίδα 'Ιουλίτσα, δεν έπίστευα, όταν μου έλεγαν ότι βρίσκετε δουλειά σ' έλο τον κόσμο...

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ «ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ»

(Πώς εργάζονται και... συνεργάζονται ή δυο μεγάλες μας καλλιτέχνιδες).

τίκρο, στο καμαρίνι της Κυβέλης, έλάχιστη φασαρία. Όχι, βέβαια, γιατί οι φίλοι της άλλης πρωταγωνίστριας την θυμήθηκαν λιγότερο, αλλά γιατί... αυτή δεν συνήθισε ποτέ να δίνει άρκετην έλευθερία στους επικεφαλής της! Οι περισσότεροι της στήνουν καρτέρι, συγκεντρωμένοι έ-ω από την πόρτα της, διαγωνίζονται με τ' αλφειοειδές του κυρο-κροτήματος και τους εργάτες που κλεινουν το διάδρομο πότε μετακινώντας μια άποσκευή και πότε εκτελώντας την τρέχουσα ύπηρεσία της παρστάσεως της βραδείας. Πόσο άντιστα είνε ώστόσο ή περιποιητικότητα της Κυβέλης στους φίλους της από κείνην που δείχνει ή Μαρίκα στους δικούς της. Λες κι' όλη της την προσοχή την έχει πεία δοσμένη ή πρώτη μονάχα στη μεγάλη συνάδελφό και συνεργάτιδά της και τρέχει να την δει κάθε στιγμή που θά βρεθούν κι' ή δυο στα παρασκήνια. Η Κυβέλη μπαμβογαίνει άδιάκοπα στη καμαρίνι της Μαρίκας. Πηγαίνει πότε να της πη ένα καινούργιο γλυκόλεγο, πότε να της ζητήσει τη γνώμη της για την άρμονία του κοστουμιού της; πότε να την χαμαρώσει μ' ένα δικό της φρέμα, πότε... πότε... ήπωσδήποτε το γεγονός είνε πως την επισκέπτεται άδιάκοπα! Όψιμη αγάπη, έρωτας, ειλικρίνεια; ή επίδειξις ενδιαφέροντος τάχα; Μυστήριο!

Η αλήθεια είνε πως όλες ή σχετικές πληροφορίες που φερόμε άπό πρόσωπα προσκείμενα και στα δυο μέρη, αναφέρουν ομόφωνα ότι, μια έν...

Κι' αν αυτά όλα συμβαίνουν σε κάθε συνθηματικό και κοινό θέατρο που δίνει μια άποχαιρετιστήρια παράσταση, ής φανταστείτε τώρα κανείς με ποιά άνταλγία μπορεί να συμβούν σ' ένα συγκρότημα που πρωταγωνιστούν δυο μεγάλες καλλιτέχνιδες σαν τη Μαρίκα και την Κυβέλη.

Αντικρύς μου, μ' έξωφρονική κίνηση, μπαίνοντας στη παρασκήνια του «Κεντρικού» το βράδυ της πρώτης Κυριακής του Δεκεμβρίου. Κομινό έντενυχτήριο το παλονέκι της Μαρκέλλας. Αυή γιγνίται, δεξιά και άριστερά στην είσοδο του καμινιού της οροστομίας από λογής-λογής φυσιογνωμίες: Άνθρώπους των γυναικών, ανθρωπούς της τέχνης, φίλους του βετρου, των παρακλήτων, που περιμέναν μ' αγωνία κάθε λιγέλεπο ευπα-έβνα της καλλιτέχνιδος για ν' ανταλλάξουν μια κουβέντα μαζί της.

Σωστή αίσθηση άναμονής; πολιτικού γραφείου τη δεύτερη μέρα του σχηματισμού μιας νέας κυβερνήσεως. Άν...

— Ποιός σου τό είπε;

— Νά, βοήκα δουλειά σε πολλά παιδιά... Μά έσένα φοβάμαι άδικη να σε στείλω σε έξω σπίτι... Θά σε κρατήσω έδω πέρα...

— Τώρα πεία, δεσποινίδα 'Ιουλίτσα, πεία να μου έχετε έμπιστοσύνη!

— Ε, ναι... Δεν λέω... Μά δεν είμαι άδικη και τόσο βέβαιη. Δεν μου άέσουν τα βιαστικά πράγματα... Ξέω ότι θά περάσουν άδικη μερικά ίσχυμες στιγμές. Θά έλκειρήσης να τ' αράξεις τ' ασπιδικά, θά κώνης τα χέρια σου μέσα στα συτάρια για να ήρθς τίποτα λεπτά, μά θά σε προσέχω, παιδί μου, θά σε προσέχω... Μή σε οίσεις. Καλ τώρα, πάμε να πλύνουμε τα πιάτα.

— Δεσποινίδα 'Ιουλίτσα, δεν έπίστευα, όταν μου έλεγαν ότι βρίσκετε δουλειά σ' έλο τον κόσμο...

— Έβγα, άλλοις θά οίξω! Βλέπω τα πόδια σου!... του φωνάζει ξεαφνά αδοτηρή ή δεσποινίδα 'Ιουλίτσα.

Και τον σημαίνει με το περιστροφικό χωρίς να τρέμει το χέρι της.

Ο Ζεράρ με μια περιφρονητική χειρονομία ανοίγει τα παραπέτασμα και προχωρεί λίγα βήματα, σφίγγοντας κρυφά το μαχαίρι του.

— Γυρίσατε λοιπόν τόσο γρήγορα από το Παρίσι; της λέει ειρωνικά.

— Καθώς βλέπετε, ήρθα για να σε υποδεχθώ, νεαρό μου! Όχι όμως άνοησες! Έμένα μ' αρέσουν τα φρόνιμα παιδιά. Άφησε το μαχαίρι σου να πέσει κάτω. Έτσι... Μπράβο! Και τώρα κάθισε εκεί πέρα για να μιλήσουμε...

— Αν θέλω.

— Όχι, μικρούλη μου. Δεν μου αρέσουν τα πείσματα. Τό θέλω εγώ!...

— Και τί με νοιάζει έμένα; Μια γυναίκα δεν θά με κάνει να μιλήσω όταν δεν έχω όρεξη...

— Μια γυναίκα; Δεν είχες λοιπόν ποτέ σου μητέρα;

— Είχα κάποτε... Μά πέθανε όταν ήμουν πέντε χρόνων...

Πόλη κι' ίσως συνεχίσουμε την τουρνέ στην Αίγυπτο για άλλον τόσο καιρό. Κατά τις Άποχρηες θαμιασε πάλι έδω.

— Όστε ή συνεργασία σας, με λίγα λόγια, πάει για μεγάλη συνέχεια.

— Αν θέλει ο Θεός για πάντα...

— Άς... χτυπήσω έδω, μά θέλω να έλπω πως δεν πρόκειται να ξαναμλώσουμε.

— Όχι, μπροστά στην τουαλέτα της, ή μεγάλη μας τραγωδία, λύνεται στα γέλια, ενώ χτυπάει το πλαίσιο ενός οβάλ καθρέφτη που άνταναν κλα τη λυγρή σιλουέτα της.

Οι άλλοι παριστάμενοι κοροκοιτάζονται πονηρά, λες και ή εύχη της Μαρίκας τους φάνηκε άφιβολή.

Τη μεγαλύτερη κατάπληξη, τη δοκιμάζουμε λίγα λεπτά άργότερα, παρακολουθώντας την παράσταση, εξαφανισμένοι πίσω από μια κουνίνα.

Τό «Σαββατοκύριακο», ή ώραία κομωδία με την οποία μάς συνάρπασαν στις δυο τελευταίες άποχαιρετιστήριες παραστάσεις, έχει σκηνές που είνε πολύ διαχτυλικές για τους ρόλους που υποδύθηκαν ή συνεργάζόμενες πρωταγωνίστριες. Φαίνεται δέ πως τό έργο αυτό δεν ήταν και πολύ μελετημένο από τό θέατρο. Έτσι παρατηρούμε, έδω κι' εκεί, χάσματα και κενά στην άλληλουχία των σκηνών και κατά συνέπειαν μεγάλα τρεμναρίσματα σε διάφορα μέρη.

Τίποτα λοιπόν σ' ένα-δυό απ' αυτά τα τελευταία, που οι άλληλοαπαμαιοί των δυο πρωταγωνιστριών παρατάθηκαν μέρι... παραφροσύνης, περιμένοντας τη μεσολάβησι ενός τρίτου προσώπου του έργου για να έπαυολούθησιν μια άλλη σκηνή. Ό...

Θεοί! Θάλεγε κανείς ότι εκείνοι οι άλλεπάλληλοι κατακωνισμοί των φιλιών παραπνέονται επίτηδες, για να συμπληρώσουν ή δόγμα έρωτευμένες καλλιτέχνιδες τα φίλια, που χρώσταγαν ή μια στην άλλη, ύστερα από τώσων χρόνων πεισματική έχθρότητα.

Όπωσδήποτε, αν όχι τίποτε άλλο, ή συγχίζηση, ήλλά κι' ή ικανοποίηση μας έχουν άρκετές. Τουλίζιστον τό γεγονός είνε ότι άντλήλυσαν, σιλιά κι' όχι... διακωνάται όπως θάβηλαν άσφαλώς λίγους μήνες πριν νάδινε ή μια στην άλλη για να ικανοποιηθούν σ' άμοιβαία τους αισθήματα! Και μόνο μια τέτοια μεταστροφή των... όρέξεων δεν πρέπει να θεωρηθί άεοκαταφρόνητη. Νομίζουμε;

Μαζύ με τό κατενόδιο που έχουμε νά εγχερούμε στις γιγαντιστές της ελληνικής θεατρικής τέχνης, θά προσθέσουμε έδω και μια μικρή συμπληρωματική εύχη: Καλή τύχη και... θαυθακερή κλωστή στη μέση τους.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΤΙ ΤΡΩΝΕ ΟΙ ΔΙΚΑΦΟΡΟΙ ΜΑΟΙ

Ένα άγγλικό περιοδικό δημοσιεύει τις έξής στατιστικές πληροφορίες για τό ποσόν των τροφίμων που καταβροχθίζει μέσα σ' ένα χρόνο οι άναλόγως της εθνικότητος του κάθε άνδρας:

Ο Άγγλος τρώει 880 λίτρες ψωμί τό χρόνο και 109 λίτρες κρέας.

Ο Γάλλος 640 λίτρες ψωμί και 67 κρέας.

Ο Γερμανός 660 λίτρες ψωμί και 64 λίτρες κρέας.

Ο Ιταλός 400 λίτρες ψωμί και 28 κρέας. Καί ο Ιαπωνός 480 λίτρες ψωμί και 51 λίτρες κρέας.

Η Κυβέλη και ή Μαρίκα. (Σκίτσο του κ. Σ. Άντωνιάδη).

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΜΑΞ, τραπεζίτης, 40 ετών. ΡΟΖΑ, γυναικά του, 38 ετών. ΜΑΡΘΑ, δακτυλογράφος, 24 ετών. Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ.

(Στο ιδιαίτερο γραφείο του Μάξ. Η Μάρθα αντιγράφει επιστολές στη μηχανή της. Ο Μάξ κυτάζει μερικά χαρτιά).

ΜΑΞ. — Γρήγορα σās παρακαλώ, δεσποινίς!... Γρήγορα! Πρέπει σέ να τέταρτο ή επιστολές να πάνε στο ταχυδρομείο. Θα σās παρακαλέσω μάλιστα, αν είνε δυνατόν, να τίς πάτε ε-σείς...

ΜΑΡΘΑ. — Ευχαριστώ, κύριε διευθυντά.

ΜΑΞ. — "Αν μ' ευχαριστήσετε, δεσποινίς, θα σās προσέσω εκατό φράγκα στο μισθό σας...

ΜΑΡΘΑ, (γράφοντας πάντα). — Ευχαριστώ, κύριε διευθυντά.

(Ο Μάξ αποφασίζει στη μελέτη των χαρτιών του. Έξαφνα μπαίνει μέσα η σύζυγός του).

ΡΟΖΑ. — Καλησπέρα, Μάξ.

ΜΑΞ, (προσηλωμένος πάντα στα χαρτιά του). — Καλησπέρα...

ΡΟΖΑ, (κυτάζοντας με ζήλεια και όποια τη Μάρθα). — Βλέπω πώς είσαι πολύ απασχολημένος, Μάξ...

ΜΑΞ. — Ναί, έχουμε κατεπείγουσα εργασία.

ΡΟΖΑ, (είρωνικά). — Έχετε;...

ΜΑΞ. — Ναί... Η δεσποινίς πρέπει να τελειώσει γρήγορα μερικά γράμματα, κι' εγώ πρέπει να ετοιμάσω την αβριανή αλληλογραφία.

ΡΟΖΑ. — Έχεις τόσους υπαλλήλους, γιατί δεν τ' αναθέτεις σ' αυτούς;

ΜΑΞ. — Είνε πολύ έμπιστευτικά. Πρέπει να τα ιδώ μόνος μου. Κι' ύστερα θα υπαγορεύσω στη δεσποινίδα τις απαντήσεις μου.

ΡΟΖΑ, (είρωνικά πάντα). — Ωστε ή δεσποινίς είνε έμπιστός σου;

ΜΑΞ. — Είνε ή νέα μου ιδιαίτερα γοημιστική. Είνε ή δεσποινίς...

ΡΟΖΑ. — Περισσότες ή συστάσεις τώρα. Μην τη διακόπτεις στην έμπιστευτική της εργασία.

ΜΑΡΘΑ. — Κύριε διευθυντά, τελείωσα τα γράμματα.

ΜΑΞ. — Όρα! Ευχαριστώ πολύ, δεσποινίς. Τώρα θα έχετε την καλοσύνη να πάτε τα γράμματα στο ταχυδρομείο.

ΜΑΡΘΑ. — Μάλιστα, κύριε διευθυντά...

ΜΑΞ. — Ρόζα, το αυτόκίνητό μας περιμένει κάτω;

ΡΟΖΑ. — Ναί...

ΜΑΞ. — Δεσποινίς, πείτε στον σωφρο μας να σās πάη ως το ταχυδρομείο με το αυτόκίνητο, γιατί βρέχει...

ΜΑΡΘΑ. — Ευχαριστώ πολύ.

(Βάζει το μισρό της, παίρνει τα γράμματα και φεύγει).

ΡΟΖΑ. — Σς συγγνώμη, αγαπητέ Μάξ.

ΜΑΞ. — Γιατί;

ΡΟΖΑ. — Σς συγγνώμη για την ώρα σου έμπιστη ιδιαίτερα γοημιστικά.

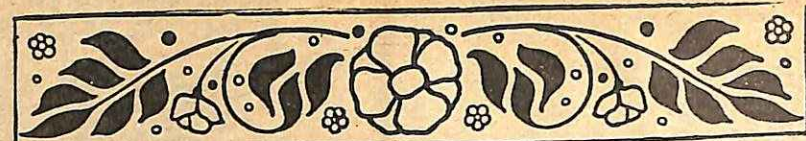
ΜΑΞ. — Ω, Ρόζα!... Μου είνε αδιάφορο αν είνε ώρα ή όχι. Έμένα μόνο ή εργασία της μ' ενδιαφέρει...

ΡΟΖΑ. — Τί θέλεις να μου πής;

ΜΑΞ. — Ότι δεν έχεις προσέξει καθόλου αν είνε δημοφής ή όχι;

ΜΑΞ. — Μπορεί βέβαια να είνε λίγο νόστιμη... Μα σου είπα, δεν μ' ενδιαφέρει αυτό.

ΡΟΖΑ. — Άφησε τίς υποκρισίες,

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΓΙΑΤΙ ΗΤΑΝ ΩΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΦΤΩΧΗ...

TOY J. AJ. LEBERT, ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΓΚΟΝΚΟΥΡ

Μάξ. Σς είδα να την κυτάξεις τουφερά...

ΜΑΞ. — Έπειτα, γιατί δείχνεις τόσο ευγένεια και τόσο ενδιαφέρον για μιὰ δακτυλογράφο;...

ΡΟΖΑ. — "Αν δεν ήταν ώρα, δεν θα την έστελνες με το αυτόκίνητό μου για να μη βραχί...

ΜΑΞ. — Μά, Ρόζα, αυτό είνε ζήτημα φιλάνθρωπίας. Θα ήθελες να βραχί το κορίτσι και ν' άρρωστη;

ΡΟΖΑ. — Είδες λοιπόν, πώς ενδιαφέρεις για ν' αὐτήν;

ΜΑΞ. — Μα είν' ένα φτωχό κορίτσι...

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

της όνομα. Καί ρωτάς αν βάφεται;

ΜΑΞ. — Δεν το πρόσεξα...

ΡΟΖΑ. — Σ' έχει λοιπόν τόσο τυφλώσει; Δεν καταλαβαίνεις ότι ή όμορφιά της είνε φεύγτική, τεχνητή; Τα παίρνεις για φυσικά τα χρώματά της;

ΜΑΞ. — Μά, Ρόζα, αυτό είνε ζήτημα φιλάνθρωπίας. Θα ήθελες να βραχί το κορίτσι και ν' άρρωστη;

ΡΟΖΑ. — Είδες λοιπόν, πώς ενδιαφέρεις για ν' αὐτήν;

ΜΑΞ. — Μα είν' ένα φτωχό κορίτσι...

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

ΜΑΞ. — Είνε ιδέες σου ελ' αυτά, Ρόζα!

ΡΟΖΑ. — Είν' ένα παλαιοκόριτσο!

Την είδα να σου ρίχνει ματιές γεμάτες φλόγα, ενώ της μιλούσες.

Η Μάρθα κάθεται και γράφει μιὰ επιστολή.

γίνεσαι παιδί!... Μη ζηλεύεις άδικα!...

ΡΟΖΑ. — "Α, αυτό έλειψε να μου πής, ότι ζηλεύω. Καί ποιάν; Αὐτή την παλαιογυναικα, την... την... την...

(Σεσάει σέ λυγμούς).

ΜΑΞ, (πάει κοντά της και την αγκαλιάζει). — Ρόζα, σέ βεβαιώ...

ΡΟΖΑ, (σπρώχνοντάς τον). — Φύγε!... Φύγε!...

ΜΑΞ. — Ρόζα, ξέρεις πόσο σ' αγαπώ.

ΡΟΖΑ. — "Αν μ' αγαπάς πραγματικά, θα κάνης ότι θα σου πώ...

ΜΑΞ. — Λέγε...

ΡΟΖΑ. — Θέλω να διώξης αὐτό το γύναιον απ' εδῶ!... Δεν θέλω να την ξαναϊδῶ!... Θα τη διώξης και θα πάης στη θεία της την Άγγελική Μπαρέν, που μās τη σύστησε ο ξάδελφός μου...

ΜΑΞ. — Μα αὐτή έχει ένα μόνο μάτι.

ΡΟΖΑ. — Βλέπει όμως αρκετά καλά με το ένα μάτι. Είνε ένα κορίτσι τιμω κι' εργατικό.

ΜΑΞ. — "Οχι τόσο μορφωμένο.

ΡΟΖΑ. — "Ωστε επιμένεις να κρατήσεις το παλαιοκόριτό σου;

ΜΑΞ. — "Εγώ βολεύεμαι μ' αὐτήν, εργάζεται καλά.

ΡΟΖΑ. — "Α, έτσι. Καί δεν ντρέπεσαι να έλξης στο γραφείο σου μιὰ γυναίκα κακής διαγωγής;

ΜΑΞ. — Είνε αδύνατο να είνε ὅπως τη φαντάζεσαι. Είμαι ψυχολόγος εγώ.

ΡΟΖΑ. — "Α, ὥστε την ψυχολογείς, ε;

ΜΑΞ. — "Επ' τέλους, δεν μ' ενδιαφέρει ή ήθική της. Μ' ενδιαφέρει ή εργασία της.

ΡΟΖΑ. — Σ' έχει διαφθείρει λοιπόν τόσο αὐτή ή γυναίκα, ὥστε κατάντησες να περιφρονής την ήθική; Μα δεν θέλω να χάσουμε την τιμή μας για ένα παλαιοκόριτσο. "Ετσι θα χάση και ή Τράπεζά μας την υπόληψή της. Θα καταστραφούμε.

ΜΑΞ, (χάνοντας την όποιονή του). — Επ' τέλους, σέ παρακαλώ, Ρόζα, να μην ανακατεύεσαι στις υποθέσεις μου!

ΡΟΖΑ. — Τί λές, τί λές; Μα από τίς υποθέσεις σου εξαρτάται ή εὐτυχία και το μέλλον των παιδιών μου... Καί που ξέρεις αν αὐτή ή καταραμένη Μάρθα δεν είνε και καμιά κατάσκοπος, βαλμένη από ἄλλη Τράπεζα, για να σου κλέβει τα μυστικά σου...

ΜΑΞ. — Άχαλίνωτε τέλος πάντων αὐτή ή φαντασία σου, Ρόζα!... Μα μου φαίνεται πώς άρρωσε να επιτρέψω.

ΡΟΖΑ. — "Α, ανησυχεί ο κύριος για την ιδιαιτέρα του. Καθώς φαίνεται, θα τίς άρσες ο σωφρο σου και γι' αὐτό άρρωσε...

ΜΑΞ, (με δυσφορία). — "Ω, Θεέ μου!

ΡΟΖΑ. — Ζηλεύεις, ε; Ζηλεύεις... Την αγαπάς, την αγαπάς λοιπόν. (Κλαίει πάλι).

ΜΑΞ. — Ρόζα, δεν είσαι στα καλά σου σήμερα. Ξαναγύρεις στο σπίτι.

ΡΟΖΑ. — Με διώχνεις, με διώχνεις γι' αὐτή την παλαιογυναικα!... Καί πώς να πάω στο σπίτι πεζή, αφού της παραχθήσες το αυτόκίνητό μου; "Ασπάζω, σκληρό!... Τελείωσε...

ΜΑΞ. — Έχεις, καθώς βλέπω, μερική φαντασία, Ρόζα. Δεν γράφεις κανένα μυθιστόρημα;

ΡΟΖΑ. — Με ερωτεύεσαι; Με ερωτεύεσαι; Εσύ;... Εσύ; (Κλαίει νευρικά).

ΜΑΞ. — Ρόζα, μην κάνεις έτσι, μη αὐτὴν. "Η θα τη διώξης, ή θα χωρί-

σου.

ΜΑΞ. — Να το διώξω, ἐπ' τέλους, το φτωχό κορίτσι, να το διώξω για να ήσυχάζης.

ΡΟΖΑ. — Μου το υπόσχεσαι;

ΜΑΞ. — Ναί...

ΡΟΖΑ. — Μου τ' ὀρκίζεσαι στη ζωή των παιδιών μας;

ΜΑΞ. — Ναί...

ΡΟΖΑ. — Φεύγω λοιπόν ήσυχη. Για το καλό σου, πρώτα απ' όλα, θέλω να μην έλξης κοντά σου τόσο επικίνδυνα πλάσματα... Θα σου στείλω την Άγγελική... Φεύγω.

ΜΑΞ. — Δεν θα περιμένης το αυτόκίνητο;

ΡΟΖΑ. — Θα πάω μ' ένα ταξί. Δεν θέλω να ξαναϊδῶ τα χυδαία της μούτρα. (Φεύγει).

ΜΑΞ, (μόνος). — Είνε τρομερή ή ζήλεια αὐτῆς της γυναίκας!... Καί να ήμουν τουλάχιστον κανέναν Δὸν Ζουάν! ("Έρχεται ή Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ. — Με συγχωρείτε, κύριε διευθυντά, αν άρρωσα λίγο. "Αλλ' έπρεπε να στείλω τα γράμματα συστημένα, δεν είνε έτσι;

ΜΑΞ. — Βέβαια, δεσποινίς. Ευχαριστώ πολύ. (Η Μάρθα κάθεται κι' αρχίζει να γράφει μιὰ επιστολή).

ΜΑΞ, (από μέσα του). — Πώς να τίς το πώ; (Δυνατά).

Δεσποινίς...

ΜΑΡΘΑ. — Κύριε...

Κύριε...

σου.

ΜΑΞ. — Να το διώξω, ἐπ' τέλους, το φτωχό κορίτσι, να το διώξω για να ήσυχάζης.

ΡΟΖΑ. — Μου το υπόσχεσαι;

ΜΑΞ. — Ναί...

ΡΟΖΑ. — Μου τ' ὀρκίζεσαι στη ζωή των παιδιών μας;

ΜΑΞ. — Ναί...

ΡΟΖΑ. — Φεύγω λοιπόν ήσυχη. Για το καλό σου, πρώτα απ' όλα, θέλω να μην έλξης κοντά σου τόσο επικίνδυνα πλάσματα... Θα σου στείλω την Άγγελική... Φεύγω.

ΜΑΞ. — Δεν θα περιμένης το αυτόκίνητο;

ΡΟΖΑ. — Θα πάω μ' ένα ταξί. Δεν θέλω να ξαναϊδῶ τα χυδαία της μούτρα. (Φεύγει).

ΜΑΞ, (μόνος). — Είνε τρομερή ή ζήλεια αὐτῆς της γυναίκας!... Καί να ήμουν τουλάχιστον κανέναν Δὸν Ζουάν! ("Έρχεται ή Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ. — Με συγχωρείτε, κύριε διευθυντά, αν άρρωσα λίγο. "Αλλ' έπρεπε να στείλω τα γράμματα συστημένα, δεν είνε έτσι;

ΜΑΞ. — Βέβαια, δεσποινίς. Ευχαριστώ πολύ. (Η Μάρθα κάθεται κι' αρχίζει να γράφει μιὰ επιστολή).

ΜΑΞ, (από μέσα του). — Πώς να τίς το πώ; (Δυνατά).

Δεσποινίς...

ΜΑΡΘΑ. — Κύριε...

Κύριε...

ΜΑΞ. — Ξέρετε, ή οικονομική κρίσις ὀλοένα χειροτερεύει.

ΜΑΡΘΑ. — Ναί, και τόσος κόσμος μένει χωρίς δουλειά. Εὐτυχώς εγώ...

ΜΑΞ. — Θ' αναγκαστώ λοιπόν ν' ἀπολύσω μερικούς ὑπαλλήλους, και από τους καλύτερους μάλιστα. Μεταξὺ αὐτῶν, κι' εσάς...

ΜΑΡΘΑ, (χλωμαίνοντας). — Γιατί, κύριε διευθυντά; Δεν είστε ευχαριστισμένος;

ΜΑΞ. — Είμαι πολύ ευχαριστισμένος. Αλλά σās είπα. "Η κρίσις...

ΜΑΡΘΑ. — Καί με διώχνετε από σήμερα;

ΜΑΞ. — Είμαι πολύ ευχαριστισμένος. Αλλά σās είπα. "Η κρίσις...

ΜΑΡΘΑ. — Καί με διώχνετε από σήμερα;

ΜΑΞ. — Είμαι πολύ ευχαριστισμένος. Αλλά σās είπα. "Η κρίσις...

ΜΑΡΘΑ. — Καί με διώχνετε από σήμερα;

ΜΑΞ. — Είμαι πολύ ευχαριστισμένος. Αλλά σās είπα. "Η κρίσις...

ΜΑΡΘΑ. — Καί με διώχνετε από σήμερα;

ΜΑΞ. — Ε

AYTOKTONΩ!

ουμε για να... μορφώσουν ύψος!

Τὴν ἀκολουθῶν ζαλισμένος, θαμπωμένος,
σκουπίζοντας τὸν ἰδρῶτα μου...

μα, ἐνῶ ἐγνωίωθα συγγράμματα μὲν τὰ
γὰρ ὅσην αἰθέρου γὰ καὶ τὰ
θεοῦ μου.

... ..
 Αὐτοκτονῶ...
 "Αν ζήσω, μὲ περιμένει τὸ στομάχι...

"Αν συντρίψω θυμῶς τὸ κοράνιο μ
μέ μιὰ σφαίρα μολυβένια. ἐξέλεον

...κα λογαριάζω... Τὸν κόσμο τὸν
χαίνομαι. Εἶνε ψεύτης, ἐγωϊστής,
γυθρός καὶ κακόβουλος. Εἶν' ἐπὶ

Κι' ὁ στρατηγός μου ἀκούα, χι' τὸς εἶπα «κόσμος»: Πῶς ἐμπιστέ-

...ται οι αρμόδιοι τέτοια αυστηρά, θα
...σιν και πολύτιμα, στη φιλοσοφία

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

λεξάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται
παντός εἶδους ἀστικάι ὑποθέσεις παρ'
ἀπαι τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστη-
ρίοις. Εἰδικότερα ἡ ἀποφασιστικὴ Διο-

ποθέσεις. Ὡραὶ γραφείων 8—9 π.μ.
καὶ 4—5 μ.μ.

Εἶνε γνωστὸ ὅτι ὁ Μπαλζάκ ἦταν
ἐλπιστικά παχὺς καὶ δυσκίνητος.
εὐβολικά παχὺς ἐπίσης ἦταν κι'
ὁ ἴδιος τοῦ Σανφλερύ.

Μία μέρα που ο Μπαλζάκ συνάν-
τησε τον Σανφλερύ στο δρόμο να θα-
νεί μάλιστα να μετακινήσει αγωνιω-
δώς πλυσταριούς ήγκους των πα-
ντων, τον σταμάτησε ξεκαρδισμέ-
στα γέλια και του είπε:

—Τὴ παρατήρησι;

—Να, οτι: ποσ πολλα, ελε, χηχηννη-
α... .

καὶ σφίγγοντάς τοι
γένοι· ἀποδόσεις·

—Σὲ συγχάριω ἐγ-

ότητα!...

Εν α από ε υ μ α θ

αλζακ συνάντησε

1871

Τότε ο Μπαλζάκ βγήκε μία στιγμή έξω κι' αγόρασε έναν τόμο διηγημάτων του Φένιμορ Κούπερ, και προσηφάνιστάς τον στην Άγγλιδα, της έπεσε:

—Σὰς χαρίζω αὐτὸ τὸ βιβλίον. Διότι
οἴστε τὸ καὶ ὅλ' ὅτι ὁ Κύριος
ἐστὶν ἀνώτερος ἀπὸ τὸ Μπαλζάκ καὶ
πολλοῦ περισσότερο μπόει ἀπ' αὐτόν. Εἶπα
ἐξέχαιος ὅτι θὰ σὰς γοητεύσῃ περισ-
σότερο ἀπ' ὅτι σὰς ἐγοητεύσαν τ

Μια μέρα ο Μπαλζάκ έλεγε στο

—Οἱ ἄνθρωποι τῶν μαθητῶν·

γαπητέ μου, πρέπει

κες. Γιατί με τον

τις χαιρετούς.

— Ὁραία!... Ἀλλ
κι' ἡ γυναῖκες πλά

στηταν για να χουν το

Ενας άνθρωπος μπορεί να χάνη τ'
 λογό του να υπή μέσ' στο νερό, μ'
 εν υπορεί να τ' αναγκάση να πιή απ'
 ύτό.

(Ἑλληνική)

Τὸ ἄλογο πρὸς φεύγει μακριὰ ἀπὸ τὸ
παῦλον τοῦ τιμωρεῖ μόνο τοῦ πόνου ἐ-

Κάλλιο νᾶχης ἄλογο καχεκτικό,
πρὶν σταῦλο ἀδειανό.

Κάλλιο νὰ καθάλλικεύης ἄλογο
οὐτσό, παρὰ νὰ πηγαίνης μὲ τὰ πό-
δια στὴ δουλειά.

(Γερμανική)

...ον προσρισμό... παρατήρησε ο Γχω-

—Ὁ προσρισμός τῶν γυναικῶν γιὰ

α, ξέρετε ποιὸς εἶνε; τὸν διέκοψε ὁ
Ἰππαλζάκ

—Νά διχάζουν εκείνα που γα-

ουμε για να... μορφώσουν ύψος!

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μά τι περίεργο! εξακολούθησε η Κυνθία. Το παιδί μου, όπως το έβλεπα σε' δεινέρο μου, δεν ήταν ντυμένο όπως οι άντρες της φυλής μας. Φορούσε ωραία ρούχα χρυσοκέντητα, είχε σπαθί ευγενούς στο πλευρό και τ' αποκαλούσαν «Έξοχώτατο».

—'Αλήθεια! είπε ο Ζάν ντε Φράνς.

—'Ω! το φτωχό κι' αγαπημένο μου παιδί!... είπε η νέα μητέρα, τρέχοντας προς το λίκνο, στο οποίο είχε κοιμισει από θραύς το παιδάκι της. Μά εξαφάνη έγινε καταλινωτή, τραβήχτηκε πίσω κι' έβγαλε μια τρομερή κραυγή. Το παιδί της, ο λατρευμένος της Άμρι ήταν πιά κρύο απ' το μάγκρο.

—Το παιδί μου πέθανε! φώναξε η Κυνθία, έτοιμη να λιποθυμήσει.

Ο Ζάν ντε Φράνς όμως παρέμεινε άτακτος. Πήρε το πεθαμένο παιδί στα χέρια του και είπε γαλήνια στην αδελφή του:

—Κύτταζε το καλά! Δεν είναι ο γιός σου.

Καί, ξεγυμνώνοντας το άριστό του μορφόστο, επρόσθεσε:

—Ο Άμρι είχε χαραγμένο στο χέρι του το καθολικό τσίγγινο της φυλής μας. Αυτό το σημάδι δεν σβύνει ποτέ. Κύτταζε... υπάρχει εδώ τέτοιο σημάδι;

Το βλέμμα μιας μητέρας δεν μπορούσε να γελαστεί για πολλή ώρα. Γι' αυτό η Κυνθία, αφού κύτταξε λίγο το νεκρό παιδί, είπε:

—'Οχι!... Δεν είναι το παιδί μου...

Μά πού είχε λοιπόν το παιδί μου; Καί, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, η φωνή της ήταν γεμάτη αγωνία.

—Το παιδί σου, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, βρίσκεται αυτή την ώρα τυλιγμένο σε δαντέλλες, ξαπλωμένο σε μια αίθρα με μεταξένια σκεπάσματα και δύο μαύροι σκλάβοι δροείζουν τον ύπνο του, σκελώνοντας τις μεγάλες βεντάγιες τους.

—Θέ μου! Τι θέλεις να πής;

—Θέλω να πώ, απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, ότι το παιδί σου πήρε τη θέση του πεθαμένου αυτού παιδιού κι' ότι ονομάζεται σήμερα μαρκήσιος Ρογήρος του 'Ασμπούρτον.

Η Κυνθία, ακούγοντας αυτά τα λόγια, έπεσε γονατιστή, ένας λυγμός έσκισε το λαιμό της και άφθονα δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της.

—Το παιδί σου, εξακολούθησε ο Ζάν ντε Φράνς, θα γίνει μεγάλος άρχοντας, θα έχει εκατομμύρια, πύργους, παλάτια... Θα γίνει πατριάρχης της 'Αγγλίας!

—Μά είναι νεκρό πια για μένα! φώναξε η δυστυχισμένη μητέρα με φωνή σπαρακτική.

—Όχι για σένα, ούτε για μένα! φώναξε η δυστυχισμένη μητέρα με φωνή σπαρακτική.

—Όχι για σένα, ούτε για μένα! φώναξε η δυστυχισμένη μητέρα με φωνή σπαρακτική.

Φράνς. Θα το παρακολουθήσουμε δέμα προς δέμα, προστατεύοντάς το κι' υπηρετώντας το, άγρυπνώντας, γι' αυτό σε κάθε στιγμή και μεθώντας με τους θριάμβους του και με τη δόξα του.

Η Κυνθία εξακολουθούσε να κλαίει και δεν απαντούσε.

—Έξαφνα, αναστήθηκε με τα μάτια φλογισμένα κι' άρπαξε το Ζάν ντε Φράνς απ' το μπράτσο.

—Θέλω το παιδί μου! φώναξε. Ξαναδώσε μου το παιδί μου!

Μά ο Ζάν ντε Φράνς έριξε άπάνω της το παντοδύναμο αυτό βλέμμα του που μαγνητίζει ολόκληρη τη φυλή του και της απάντησε με φωνή άρχη:

—'Αν σου το ξαναδώσω, έδω ή έδω θα με κατηγορήσεις μια μέρα και θα χύσεις τότε ματωμένα δάκρυα.

Η Κυνθία έσκυψε το κεφάλι της κι' άρχισε να κλαίει σιωπηλά.

Τότε ο Ζάν ντε Φράνς της είπε με φωνή γλυκιά:

—Σου είπα πως θα το παρακολουθήσουμε παντού και θα κρατήσω την υπόσχεσή μου. 'Αν είναι άναγκη να πεθάνουμε γι' αυτό, θα πεθάνουμε...

'Αν χρειαστεί πάλι να το δώσω, δώσω τους θησαυρούς μας, θα το δώσω δώσω.

—Τότε θησαυρούς μας; επανέλαθε η Κυνθία, νομίζοντας πως ο αδελφός της είχε τρελλαθεί.

—Ναί, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, γιατί απόψε έσωσε ο' άποχτή-

—Τότε θησαυρούς μας; επανέλαθε η Κυνθία, νομίζοντας πως ο αδελφός της είχε τρελλαθεί.

—Ναί, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, γιατί απόψε έσωσε ο' άποχτή-

—Τότε θησαυρούς μας; επανέλαθε η Κυνθία, νομίζοντας πως ο αδελφός της είχε τρελλαθεί.

—Ναί, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, γιατί απόψε έσωσε ο' άποχτή-

—Τότε θησαυρούς μας; επανέλαθε η Κυνθία, νομίζοντας πως ο αδελφός της είχε τρελλαθεί.

—Ναί, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, γιατί απόψε έσωσε ο' άποχτή-

—Τότε θησαυρούς μας; επανέλαθε η Κυνθία, νομίζοντας πως ο αδελφός της είχε τρελλαθεί.

—Ναί, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, γιατί απόψε έσωσε ο' άποχτή-

—Τότε θησαυρούς μας; επανέλαθε η Κυνθία, νομίζοντας πως ο αδελφός της είχε τρελλαθεί.

—Ναί, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, γιατί απόψε έσωσε ο' άποχτή-

—Τότε θησαυρούς μας; επανέλαθε η Κυνθία, νομίζοντας πως ο αδελφός της είχε τρελλαθεί.

—Ναί, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, γιατί απόψε έσωσε ο' άποχτή-

—Τότε θησαυρούς μας; επανέλαθε η Κυνθία, νομίζοντας πως ο αδελφός της είχε τρελλαθεί.

—Ναί, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, γιατί απόψε έσωσε ο' άποχτή-

—Τότε θησαυρούς μας; επανέλαθε η Κυνθία, νομίζοντας πως ο αδελφός της είχε τρελλαθεί.

—Ναί, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, γιατί απόψε έσωσε ο' άποχτή-

—Τότε θησαυρούς μας; επανέλαθε η Κυνθία, νομίζοντας πως ο αδελφός της είχε τρελλαθεί.

—Ναί, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, γιατί απόψε έσωσε ο' άποχτή-

—Τότε θησαυρούς μας; επανέλαθε η Κυνθία, νομίζοντας πως ο αδελφός της είχε τρελλαθεί.

—Ναί, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, γιατί απόψε έσωσε ο' άποχτή-

—Τότε θησαυρούς μας; επανέλαθε η Κυνθία, νομίζοντας πως ο αδελφός της είχε τρελλαθεί.

—Ναί, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, γιατί απόψε έσωσε ο' άποχτή-

—Τότε θησαυρούς μας; επανέλαθε η Κυνθία, νομίζοντας πως ο αδελφός της είχε τρελλαθεί.

—Τότε λοιπόν πως θα πεθάνει; —Τον αποκοιμισα, είπε η μπαγιαντέρα, δίνοντάς του να πιη ένα ποτό που θα τον κρατήσει πολλές ώρες, σ' αυτή την κατάσταση. 'Ετσι, προφταίνετε να τον μεταφέρετε από δω μέσα.

—Και τι θα τον κάνουμε κατόπιν; —Θα τον τοποθετήσετε κάτω από ένα δέντρο απ' αυτά που δικάζουν θανάσιμες αναθυμιάσεις μόλις ο ήλιος ξεστάνει τα φύλλα τους.

—'Η παρθένα που φυλάει τους θησαυρούς του Σίβα είναι σοφή σαν γέρος με λευκή γενειάδα, είπε ο βραχμάνος προς το σύντροφό του.

Καί, απευθυνόμενος στη μπαγιαντέρα, επρόσθεσε:

—Μίλησε καλά, Ντάι-Νάθα, και ή επιθυμία σου θα γίνει!...

—Ποιος ξέρει μάλιστα, επρόσθεσε η μπαγιαντέρα, θέλοντας να εξαλείψει και τον τελευταίο διαταγμό των βραχμάνων, ποιος ξέρει αν, πριν άκούμα ο ήλιος φωτίσει τον ήριζοντα, δεν τον κατασπαράζει καμιά τίγρις.

Τότε ο δού βραχμάνος, φορτωθikan τον αποκοιμισμένο Ζάν ντε Φράνς και τον έβγαλαν έξω απ' το ύπαιθρο απ' τη μυστηριώδη πόρτα απ' την οποία είχαν υπει προ ήλιου.

Η 'Ινδή, σαν έμεινε μόνη, άρχισε να χορεύει πάλι γύρω απ' τη φωτιά και αυτόσχεδίασε ένα καινούργιο τραγούδι που έλεγε:

—Ο Ίσκιος του δέντρου που θα τον αποθέσουν φέρνει το θάνατο κι' όποιος κοιμηθεί κάτω απ' αυτό δεν ανοίγει πια τα μάτια του στο φως.

—Μά η Ντάι-Νάθα, η κόρη των ιερέων, ή παρθένα, ή κακοδικασμένη να ζή κάτω απ' τη γη, δεν θέλει να πεθάνει εκείνος που έκανε την καρδιά της να χτυπήσει δυνατά.

—'Η Ντάι-Νάθα, η κόρη των ιερέων, ξέρει την τέχνη να φωτίζει πιστά που εξουδετερώνουν τα πιο τρομερά δηλητήρια και θεωρούνται τις διαγκωσιές των φειδιών.

—Γι' αυτό, το ποτό που η Ντάι-Νάθα έδωσε να πιη στο νέο αυτό παιδί της Βρώπης, θα τον προστατεύσει απ' το θάνατο κι' ο Ίσκιος του θανατερού δέντρου δεν θα μπει σεση να του κινή τίποτε.

Καί η Ντάι-Νάθα εξακολούθησε να τραγουδάει και να χορεύει, ως ότου σωριασθηκε λαχανιασμένη κάτω στο έδαφος, ψιθυρίζοντας την τελευταία στροφή του τραγουδιού της:

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—Τότε λοιπόν πως θα πεθάνει; —Τον αποκοιμισα, είπε η μπαγιαντέρα, δίνοντάς του να πιη ένα ποτό που θα τον κρατήσει πολλές ώρες, σ' αυτή την κατάσταση. 'Ετσι, προφταίνετε να τον μεταφέρετε από δω μέσα.

—Και τι θα τον κάνουμε κατόπιν; —Θα τον τοποθετήσετε κάτω από ένα δέντρο απ' αυτά που δικάζουν θανάσιμες αναθυμιάσεις μόλις ο ήλιος ξεστάνει τα φύλλα τους.

—'Η παρθένα που φυλάει τους θησαυρούς του Σίβα είναι σοφή σαν γέρος με λευκή γενειάδα, είπε ο βραχμάνος προς το σύντροφό του.

Καί, απευθυνόμενος στη μπαγιαντέρα, επρόσθεσε:

—Μίλησε καλά, Ντάι-Νάθα, και ή επιθυμία σου θα γίνει!...

—Ποιος ξέρει μάλιστα, επρόσθεσε η μπαγιαντέρα, θέλοντας να εξαλείψει και τον τελευταίο διαταγμό των βραχμάνων, ποιος ξέρει αν, πριν άκούμα ο ήλιος φωτίσει τον ήριζοντα, δεν τον κατασπαράζει καμιά τίγρις.

Τότε ο δού βραχμάνος, φορτωθikan τον αποκοιμισμένο Ζάν ντε Φράνς και τον έβγαλαν έξω απ' το ύπαιθρο απ' τη μυστηριώδη πόρτα απ' την οποία είχαν υπει προ ήλιου.

Η 'Ινδή, σαν έμεινε μόνη, άρχισε να χορεύει πάλι γύρω απ' τη φωτιά και αυτόσχεδίασε ένα καινούργιο τραγούδι που έλεγε:

—Ο Ίσκιος του δέντρου που θα τον αποθέσουν φέρνει το θάνατο κι' όποιος κοιμηθεί κάτω απ' αυτό δεν ανοίγει πια τα μάτια του στο φως.

—Μά η Ντάι-Νάθα, η κόρη των ιερέων, ή παρθένα, ή κακοδικασμένη να ζή κάτω απ' τη γη, δεν θέλει να πεθάνει εκείνος που έκανε την καρδιά της να χτυπήσει δυνατά.

—'Η Ντάι-Νάθα, η κόρη των ιερέων, ξέρει την τέχνη να φωτίζει πιστά που εξουδετερώνουν τα πιο τρομερά δηλητήρια και θεωρούνται τις διαγκωσιές των φειδιών.

—Γι' αυτό, το ποτό που η Ντάι-Νάθα έδωσε να πιη στο νέο αυτό παιδί της Βρώπης, θα τον προστατεύσει απ' το θάνατο κι' ο Ίσκιος του θανατερού δέντρου δεν θα μπει σεση να του κινή τίποτε.

Καί η Ντάι-Νάθα εξακολούθησε να τραγουδάει και να χορεύει, ως ότου σωριασθηκε λαχανιασμένη κάτω στο έδαφος, ψιθυρίζοντας την τελευταία στροφή του τραγουδιού της:

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

—'Οχι, είναι αδύνατο να μη μπήκε ως την ψυχή του ή φλόγα του βλέματός μου. 'Εν' αδύνατον ή καρδιά του να μην άκουσε τους γοηγορούς χτύπους της δικής μου καρδιάς.

σ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥΝΙΑΝ

Κουκουνιάν ήταν ένας γιατρός πολυάριθμος, γιατί είχε κάνει λαμπρές σπουδές. Όσο, στο Κουκουνιάν, που είχε εγκατασταθεί από διατίαν, ο κάμπος δεν του είχε καμιά εμπιστοσύνη. Τι τὰ θέλετε; Συναντώντας τον, διαρκώς με ένα βιβλίο στο χέρι, οι χωρικοί έλεγαν μεταξύ τους: «Δεν βαριέσαι. Δεν ξέρει τίποτε ο γιατρός μας. Διαβάει, διαβάζει ακατάπαυστα. Για να διαβάσει, θα πη πως έχει ανάγκη να μάθει για να έχει ανάγκη να μάθει, θα πη πως δεν ξέρει τίποτα και για να μην ξέρει τίποτα, θα πη πως είναι άμαθης!».

Δεν μπορούσαν να κρίνουν αλλοίως τα πράγματα και γι' αυτό οι άλλοι χωρικοί δεν είχαν καμιά εμπιστοσύνη στο γιατρό τους. Ένας γιατρός χωρίς άρρώστους, είναι μιά λάμπα χωρίς πετρέλαιο. Κάθε άνθρωπος έχει ανάγκη ώσπου να κερδίσει τ' απαιτούμενα για να ζήσει, κι' ο φτωχός ασκλητιάς μας δεν εκέρδιζε ούτε ένα κομμάτι χρυσού για να πληρώσει το νερό που έπινε. Ήθελε όμως καιρός που σταμάτησε το κακό.

Μιά μέρα ξαφνικά διαδόθηκε σ' όλο το Κουκουνιάν ότι η μόρφωση του γιατρού ήταν τόσο μεγάλη, τόσο λαμπρή, τόσο εξοχή, ώστε είχε την κανόνικη όχι μονάχα τους άρρώστους να γιατρούται—αυτό δα του ήταν παιχνιδάκι—αλλά και νεκρούς ακόμα να ανασταίνει, πράγμα που μπορούσε κανείς να τ' όνομάσει σωστό θαύμα! «Ναι, ναι, μπορεί ν' αναστήσει και νεκρούς ακόμα, και νεκρούς από τα μνήματά τους!...» έλεγε. Και να που: αναστήσαν όποια ώρα θέλετε, είτε μέρα, είτε νύχτα, μέσα στο νεκροταφείο!...

Αλλοίμονο! Εκείνοι που τον πίστευαν δεν ήταν πολλοί. «Αλλά κι' οι άπιστοι είπαν πάλι μεταξύ τους:—Τι έχουμε να χάσουμε αν τον βλέπουμε να μας αποδείξει αυτά που μας λέει; Μπορεί και να τὰ καταφέρει. Άλλωστε είναι άνθρωπος πολυδιαβασμένος. Αυτό το βλέπουμε κάθε μέρα. Έπειτα μιά δοκιμή θα γίνει. Αν κάνει το θαύμα, θα τον χειροκροτήσουμε. Αν δεν το κάνει, θα τον γονακώσουμε.»

Όσοι λοιπόν είδαν την ερχόμενη Κυριακή την ώρα που θα σήμαινε μεσημέρι, θα πήγαινε ο κύριος γιατρός στο νεκροταφείο και θ' ανίστανε έναν πεθαμένο ή και δύο!...

Η Κυριακή τέλος έφτασε. Πολύ πριν από την ώρα μιά νεκροταφείο του Κουκουνιάν ήταν γεμάτο κόσμο. Δεν είχε άκουστεί άλλη

μα το δεύτερο χτύπημα της μεσημερινής καμπάνας κι' ο κύριος γιατρός συνεπής στην υπόσχεσή του, παρουσιάστηκε ντυμένος με τα εκκλησιαστικά του. Χρειάστηκε ν' αγωνιστεί πολύ ως ότου ν' ανοίξει πέρασμα ανάμεσα στο πλήθος και να φτάσει σ' έναν ξύλινο σταυρό που βρισκόταν στο κέντρο του νεκροταφείου.

Εκεί, στάθηκε, χαϊρέτησε, ξερόβηξε μιά-δύο φορές και είπε:—Φίλοι μου, σὰς υποσχέθηκα ν' αναστήσω έναν πεθαμένο. Θα κρατήσω το λόγο μου. Είμαι στη διάθεσή σας. Έν πρώτοις σιωπή! Δεν μου είναι καλό του δύσκολο, σὰς βεβαιώνω, να επαναφέρω στη ζωή τον Πέτρο ή τον Παύλο, την Άδριανή ή την Έστέλα, τον Κλαύδιο ή την Ιωάννα. Θέλετε να σὰς αναστήσω τον... Κλαύδιο; Πώς τον έλεγαν;... Κλαύδιο Καμπανιέ... Πέθανε, θάρω, πέρυσι από τη γάλα πνευμονία;

—Συγγνώμη, κύριε γιατρέ, του είπα η Κατερίνα, χήρα του μακαρίτη Κλαυδίου. Η αλήθεια είναι πως ήταν πρώτης τάξεως άνθρωπος! μ' έκανε ευτυχισμένη και γι' αυτό τον έθαψα στο τού άξιζε! Άλλά κανένας μου τή χάρη να μην τον αναστήσετε. Γιατί, ξέρετε, μόλις τελειώσει αυτός ο μήνας, τελειώνει και το πένθος μου...

□ □ □ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ □ □ □

Μιά θαυμασία πόδα της θελκτικής Βενέτίας Ντόροθι Ντρόντμαν της «Μετρό-Γκόλντβιν-Μάγερ» στην ταινία «Τιτάνες του άδερ».

κι' οι γονείς μου επιμένουν να με παντρεύουν μ' έναν πολύ πλούσιο. Καταλαβαίνετε λοιπόν;...

—Α, κάνετε πολύ καλά που μου το είπατε, φράζα μου Κατερίνα!... Έχετε δίκιο! Τότε ν' αναστήσω την Ιωάννα Καρότ, που την έθαψαν εδώ πέρυσι, ανήμερα την πρωταχρονιά!—Δεν πιστεύω να μιλάτε σοβαρά, κύριε γιατρέ, φώναξε ο Πέτρος Καρότ. Η Ιωάννα ήταν γυναίκα μου. Ζήσαμε δέκα ολόκληρα χρόνια μαζί. Δέκα χρόνια μαρτυρικά, όλο το Κουκουνιάν το ξέρετε. Καλύτερα λοιπόν να μείνι η Ιωάννα εκεί που είναι, για να ησυχάσει κι' αυτή, αλλά κι' εγώ!

—Αλλά, φίλοι μου...—Συγγνώμη αν σὰς διακόπω, κύριε γιατρέ, είπε ο Πέτρος Καρότ. Ξέρετε την παροιμία που λέει: Στις έφτά του μακαρίτη... Έπειτα, η Ιωάννα μου άρχισε και τρία νιάνα, που δεν έμοιαζαν καθόλου του πατέρα τους, αλλά που όπωσδήποτε δεν ήταν σωστό να τα πετάξω και, για να τ' αναφέρω, αναγκάστηκε να ξαναπαντρευτώ! Δεν χρειάζεται λοιπόν...—Πολύ ωραία! είπε ο γιατρός. Καταλαβαίνω. Θάταν βέβαια για σένα ένα φοιτητικό μαρτύριο να χήρα δυο γυναικες μέσα στο σπίτι σου! Σου φτάνει...

—Όχι, όχι, κύριε γιατρέ! Μην την αναστήσετε! είπε ένα κορίτσι. Η δυστυχισμένη φιλενάδα μου, ήταν πολύ άεληπιμένη από τη ζωή! Έπειτα μην ξεχνάτε πως την έθαψαν με τα νυφικά της και δεν θα μπορούσε να ξαναπαντρευτεί... Μου τα μαρτύρησε όλα ξεφυχώντας. Αυτό, που αγαπούσε, έκλεψε μιά άλλη...

—Τη φτωχή Καρολίνα! είπε ο γιατρός. Έ, μ' α τότε δεν πρέπει να την ξαναφέρουμε στη μαρτυρική της ζωή. Ποιόν άλλον λοιπόν; Πέστε μου έσεις. Κανένας δεν μιλάει;... Καλά... Άκούστε εδώ: Σέρω κάποιον που πέθανε χωρίς ν' αφήσει πίσω του ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά, ούτε αδελφία, κι' ήταν το υποδείγμα έναρξ του ανθρώπου: το μακαρίτη παπὰ της ενόριξ σας, που σὰς αγαπούσε όλους, που σὰς συμπονούς όλους και που πέθανε, προσευχόμενος ως την τελευταία του στιγμή για την ευτυχία των ενόριτών του. Τι λέτε, να τον αναστήσουμε;

—Α, όχι, όχι! άρχισαν να διαμαρτύρονται πολλές γυναίκες. «Όχι, όχι, κύριε γιατρέ!—Πρώτον και κύριον, πρόσθεσε μιά μεσοκρήνη γυναίκα, η καλύτερη γυνή μ' έμένα σ' όλες τις συγχωριανές της, πρώτον και κύριον που ήταν γέρος ο συχωρεμένος! Και κυφός σαν σκυλίκι: κάθε φορά που πήγαινα να του εξομολογηθώ, εγώ του έλεγα να σκάει κι' αυτός μου άπαντούσε για σταφίδες. Άφ' ότου τον στούς κάλπους του Άδραμα, γιατί, επί τέλους, έβρισκε τώρα έναν παπὰ νέο και άγιο, σαν το κορό νερό. Ψέλνει σαν γεροβίμ, απαγγέλλει τις ευχές σαν Σεραφείμ και μὰς αγαπά, όλες σαν...

—Α, όχι, όχι! άρχισαν να διαμαρτύρονται πολλές γυναίκες. «Όχι, όχι, κύριε γιατρέ!—Πρώτον και κύριον, πρόσθεσε μιά μεσοκρήνη γυναίκα, η καλύτερη γυνή μ' έμένα σ' όλες τις συγχωριανές της, πρώτον και κύριον που ήταν γέρος ο συχωρεμένος! Και κυφός σαν σκυλίκι: κάθε φορά που πήγαινα να του εξομολογηθώ, εγώ του έλεγα να σκάει κι' αυτός μου άπαντούσε για σταφίδες. Άφ' ότου τον στούς κάλπους του Άδραμα, γιατί, επί τέλους, έβρισκε τώρα έναν παπὰ νέο και άγιο, σαν το κορό νερό. Ψέλνει σαν γεροβίμ, απαγγέλλει τις ευχές σαν Σεραφείμ και μὰς αγαπά, όλες σαν...

—Α, όχι, όχι! άρχισαν να διαμαρτύρονται πολλές γυναίκες. «Όχι, όχι, κύριε γιατρέ!—Πρώτον και κύριον, πρόσθεσε μιά μεσοκρήνη γυναίκα, η καλύτερη γυνή μ' έμένα σ' όλες τις συγχωριανές της, πρώτον και κύριον που ήταν γέρος ο συχωρεμένος! Και κυφός σαν σκυλίκι: κάθε φορά που πήγαινα να του εξομολογηθώ, εγώ του έλεγα να σκάει κι' αυτός μου άπαντούσε για σταφίδες. Άφ' ότου τον στούς κάλπους του Άδραμα, γιατί, επί τέλους, έβρισκε τώρα έναν παπὰ νέο και άγιο, σαν το κορό νερό. Ψέλνει σαν γεροβίμ, απαγγέλλει τις ευχές σαν Σεραφείμ και μὰς αγαπά, όλες σαν...

ΤΟΥ J. ROUMANILLE

ή μιά! Τότε λοιπόν, ας αναστήσω... ας αναστήσω τον μπάμπα-Παύλο!

—Τόν μπάμπα-Παύλο Κοσινιάν; είπε ο νεαρός Ευγένιος Κοσινιάν.

—Ναι, γιατί;

—Δυστυχισμένο πατέρα μου!... Άφ' ότου τον στην ήσυχία του, γιατρέ μου!... Ήταν βέβαια ένας αγαθός άνθρωπος, δουλευτής, κι' απόδειξες ότι έκανε μεγάλη κτηματική περιουσία με τον κόπο του. (Όταν πεθανε όμως, ο δυστυχισμένος, τ' αδέρφια μου κι' εγώ μοιραστήκαμε τα υπάρχοντά του ύστερα από πολλούς καυγάδες, δίκες και μαλλιοτραδήγματα! Είχαμε έξι: τέσσερις αγόρια και δυο κορίτσια. Όλοι μας έχουμε σήμερα από ένα τούτο: μιά παιδιά... Κανένας δεν περισσεύει ούτε μιά γωνιά στο σπίτι του. Έπειτα ποιος θα τον συντηρήσει; Τ' άμπελια τάφαγε έφ' ότου ο περονόσπορος, τὰ σπαρτά τάκαψε το πρώτο κρύο, ή έληξες σκυληκιάσανε, μήτε στάλα βροχή, μήτε δρόμι συγκομιδή.

—Όστε δεν είναι δυνατόν... Πάει καλά. Έτσι!... Άς αφήσουμε το μπάμπα-Παύλο να κοιμάται. Άλλά τότε ποιόν ν' αναστήσω; Πέστε μου μονάχοι σας...—Την Καρολίνα μου, αναστήστε μου την Καρολίνα μου! φώναξε από μακριά μιά γρηούλα, με κλαψιερική φωνή.

—Όχι, όχι, κύριε γιατρέ! Μην την αναστήσετε! είπε ένα κορίτσι. Η δυστυχισμένη φιλενάδα μου, ήταν πολύ άεληπιμένη από τη ζωή! Έπειτα μην ξεχνάτε πως την έθαψαν με τα νυφικά της και δεν θα μπορούσε να ξαναπαντρευτεί... Μου τα μαρτύρησε όλα ξεφυχώντας. Αυτό, που αγαπούσε, έκλεψε μιά άλλη...

—Τη φτωχή Καρολίνα! είπε ο γιατρός. Έ, μ' α τότε δεν πρέπει να την ξαναφέρουμε στη μαρτυρική της ζωή. Ποιόν άλλον λοιπόν; Πέστε μου έσεις. Κανένας δεν μιλάει;... Καλά... Άκούστε εδώ: Σέρω κάποιον που πέθανε χωρίς ν' αφήσει πίσω του ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά, ούτε αδελφία, κι' ήταν το υποδείγμα έναρξ του ανθρώπου: το μακαρίτη παπὰ της ενόριξ σας, που σὰς αγαπούσε όλους, που σὰς συμπονούς όλους και που πέθανε, προσευχόμενος ως την τελευταία του στιγμή για την ευτυχία των ενόριτών του. Τι λέτε, να τον αναστήσουμε;

—Α, όχι, όχι! άρχισαν να διαμαρτύρονται πολλές γυναίκες. «Όχι, όχι, κύριε γιατρέ!—Πρώτον και κύριον, πρόσθεσε μιά μεσοκρήνη γυναίκα, η καλύτερη γυνή μ' έμένα σ' όλες τις συγχωριανές της, πρώτον και κύριον που ήταν γέρος ο συχωρεμένος! Και κυφός σαν σκυλίκι: κάθε φορά που πήγαινα να του εξομολογηθώ, εγώ του έλεγα να σκάει κι' αυτός μου άπαντούσε για σταφίδες. Άφ' ότου τον στούς κάλπους του Άδραμα, γιατί, επί τέλους, έβρισκε τώρα έναν παπὰ νέο και άγιο, σαν το κορό νερό. Ψέλνει σαν γεροβίμ, απαγγέλλει τις ευχές σαν Σεραφείμ και μὰς αγαπά, όλες σαν...

—Α, όχι, όχι! άρχισαν να διαμαρτύρονται πολλές γυναίκες. «Όχι, όχι, κύριε γιατρέ!—Πρώτον και κύριον, πρόσθεσε μιά μεσοκρήνη γυναίκα, η καλύτερη γυνή μ' έμένα σ' όλες τις συγχωριανές της, πρώτον και κύριον που ήταν γέρος ο συχωρεμένος! Και κυφός σαν σκυλίκι: κάθε φορά που πήγαινα να του εξομολογηθώ, εγώ του έλεγα να σκάει κι' αυτός μου άπαντούσε για σταφίδες. Άφ' ότου τον στούς κάλπους του Άδραμα, γιατί, επί τέλους, έβρισκε τώρα έναν παπὰ νέο και άγιο, σαν το κορό νερό. Ψέλνει σαν γεροβίμ, απαγγέλλει τις ευχές σαν Σεραφείμ και μὰς αγαπά, όλες σαν...

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΚΙ' Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

γέρο-Κασλάχ, κρατώντας ένα καμιά κρέας που το φώνισε από την αγορά, τραβούσε για το σπίτι του ήσυχα-ήσυχα σαν καλός νοικοκύρης.

Στη στενή όμως του δρόμου τον άπάντησε ένας γνωστός του.

—Ο Άλλάχ νά σ' έχει πάντα γερό, τού είπε.

—Και σ' νάχης την ευλογία του, τού άπάντησε ο γέρο - Κασλάχ.

—Ωραίο κρέας αυτό! Πόσο τ' αγαπάς;

—Μισό γρόσι, άπάντησε ο Κασλάχ.

—Φτηνό!... είπε ο διαβάτης; κι' άφ' ότου τον άποχαιρέτησε τράβηξε το δρόμο του.

Λίγο παρακάτω ο Κασλάχ είδε μιά μαρμαρένια κρήνη απ' την όποια κυλούσε κατακάθαρο και δροσερό νερό και θυμήθηκε ότι διψούσε. Πλησίασε λοιπόν για να πιει, αλλά εκεί αντίκρυσε τον κουρέα της γειτονιάς του.

—Ο Άλλάχ νά γεμίσει τ' σπικί σου από αγαθά, μπάμπα Κασλάχ, έπε ο κουρέας...

—Ωραίο κρέας φώνισες! Πόσο τ' αγαπάς;

—Μισό γρόσι, άποκρίθηκε, εύχαρι-στώντας για την ευχή ο γέρο - Κασλάχ.

Κατόπιν ήπια λίγο νερό και ξεδιψασε και ταβήξε πάλι το δρόμο του. Διαρκώς όμως συναντούσε διάφορους περιέργους που τον ρωτούσαν πόσο αγαπάς το κρέας. Ο καμμένος ο γέρο-Κασλάχ ήταν καλός κι' ήσυχος άνθρωπος. Άπαντούσε λοιπόν σε όλους και συνέχιζε πάλι το δρόμο του. Είχε πάντα στο νου του το σπικί του «Κορανίου» που λέει: «Η υπομονή είναι το κλειδί της επιτυχίας». Έκανε λοιπόν κι' αυτός υπομονή.

—Εί! σιγά - σιγά... έλεγε μέσα του. Θα σκάσω στο σπίτι μου.

Μα σε κάθε βήμα του, να που παρουσιάζονταν υποστάς του και κάποιος γνωστός του που τον ρωτούσε πόσο αγαπάς το κρέας.

—Μισό γρόσι... άπάντησε κι' άποχαιρούτανε βιαστικά.

Αυτό όμως έγινε τόπος πού θα νόμιζε κανένας ότι όλοι οι άνθρωποι είναι συνωμοτήσανε εναντίον του. Κι' ο γέρο-Κασλάχ κρατούσε πεία την υπομονή του στα δόντια κι' έβραζε μέσα του από θυμό.

Κόντευε πεία να φτάσει στο σπίτι του όταν τον πλησίασε ένας ακόμα γνωστός του και τον ρώτησε:

—Πόσο αγαπάς το κρέας αυτό;

—Μέτρα τες! φώναξε ο Κασλάχ, κι' η υπομονή του πεία να κρατηθεί, τον άρχισε στη έβρα ως ότου έσπασε το μπαρδούλι του στη ράχη του.

Καθώς όμως ο κόσμος έτρεξε να τον γωρίσει, ένας τυχερός πιάλος που βρισκόταν εκεί, βράζει το κρέας του γέρο-Κασλάχ κι' έβουε τρεγάτος.

Αυτό που έφαγε το έβρα, πήγε και παραπνεύθηκε στον Καδ. Κι' ο Καδής διέταξε και προφυλάχτην τον

Κασλάχ. Τον φτωχό υπάλληλο-Κασλάχ, πόσο ήταν τώρα λυτμένος!... Πρώτα-πρώτα, έπειδή αναγκάστηκε να δείξει έναν θμίο του κι' έπειτα έπειδή έχασε στα καλά καθούμενα τρία πράγματα: το κρέας του, το ραβδί του και την ελευθερία του. Έπι: τέλους έφτασε κι' η ημέρα της δίκης του.

—Ποι έίνε τ' όνομά σου; τον έρωτησε άσπληρα ο Καδής.

—Ο Κασλάχ έσκυψε το κεφάλι.

—Ο Άλλάχ έίνε ο Θεός κι' ο Μωάμεθ ο προφήτης του, άποκρίθηκε.

Καθώς άκουσαν τὰ άγια αυτά λόγια, τὰ άγιώτερα του «Κορανίου», ο Καδής κι' όλοι όσοι βρισκότουσαν στο δικαστήριο, έσκυψαν τὰ κεφάλια τους κι' έφεραν με σεβασμό το χέρι τους στο στήθος.

—Πού κάθεται; ρώτησε πάλι ο Καδής.

—Ο Άλλάχ έίνε ο μόνος Θεός και ο Μωάμεθ ο προφήτης του, είπε πάλι ο Κασλάχ.

—Ο Καδής και οι άλλοι έκαναν πάλι ότι είχαν κλείσει και προηγουμένως.

—Τι σου έκανε αυτός ο άνθρωπος και τον έδεσες;... ξαναρώτησε ο δικαστής.

—Ο Κασλάχ έμεινε, αντί ν' άπαντήσει, έπε πεία:

—Ο Άλλάχ έίνε ο μόνος Θεός και ο Μωάμεθ ο μόνος προφήτης του. Η υπομονή του Καδ ήταν πεία να σκάσει.

—Εί! σιγά - σιγά... έλεγε μέσα του. Θα σκάσω στο σπίτι μου.

Μα σε κάθε βήμα του, να που παρουσιάζονταν υποστάς του και κάποιος γνωστός του που τον ρωτούσε πόσο αγαπάς το κρέας.

—Μισό γρόσι... άπάντησε κι' άποχαιρούτανε βιαστικά.

Αυτό όμως έγινε τόπος πού θα νόμιζε κανένας ότι όλοι οι άνθρωποι είναι συνωμοτήσανε εναντίον του. Κι' ο γέρο-Κασλάχ κρατούσε πεία την υπομονή του στα δόντια κι' έβραζε μέσα του από θυμό.

Κόντευε πεία να φτάσει στο σπίτι του όταν τον πλησίασε ένας ακόμα γνωστός του και τον ρώτησε:

—Πόσο αγαπάς το κρέας αυτό;

—Μέτρα τες! φώναξε ο Κασλάχ, κι' η υπομονή του πεία να κρατηθεί, τον άρχισε στη έβρα ως ότου έσπασε το μπαρδούλι του στη ράχη του.

μουτρα. Ο Κασλάχ όμως χωρίς να θυμώσει διόλου, σήκωσε από κάτω τις παντούφλες, τις φίλησε με σεβασμό και δίνοντάς τες πίσω είπε:

—Ω! άπέντη Καδής!... Σο που είσαι σοφός και άγιος άνθρωπος με χτύπησες έπειδή σου είπα πέντ' έξη φορές μόνο τον ίδιο λόγο. Πώς θέλεις λοιπόν εγώ ο κοντός κι' αγράμματος να μη θυμώσω και να μη δείρω τον αντίδικό μου, αφού πείν απ' αυτόν σαράντα τουλάχιστον άνθρωποι με ρώτησαν για το ίδιο πράγμα;

Τότε ο Καδής εθαύμασε τη σοφία του γέρο-Κασλάχ και τον άφησε ελεύθερο, λέγοντάς του:

—Πήγαινε! Είσαι άθώος!

—Ο Άλλάχ νά σ' έχει πάντα γερό! άπάντησε ο Κασλάχ κι' έφυγε, ενώ ο Καδής προσπαθούσε να φορέσει τις παντούφλες του.

—Πού κάθεται; ρώτησε πάλι ο Καδής.

—Ο Άλλάχ έίνε ο μόνος Θεός και ο Μωάμεθ ο προφήτης του, είπε πάλι ο Κασλάχ.

Ένας Κεφαλλονίτης ξενιτεύτηκε κάποτε στη Ρωσία με το σκοπό να κερδίσει χρήματα. Άλλά έπειδή δεν κατορθώσε να βρή δουλειά, ύστερα από δυο μήνες ξαναγύρισε στο χωριό του. Εκεί λοιπόν άρχισε να λήη στους συγχωριανούς του ότι, μέσα στο μικρό διάστημα των δυο μηνών που είχε μείνει στη Ρωσία, κατορθώσε να κερδίσει τα Ρωσικά στην έντέλεια. Κάποιος όμως για να τον δοκιμάσει τον έρώτησε:

—Για πόσα, λοιπόν, πώς λένε ρωσικά τόν... φύλλο;

—Έγώ τέτοια φιλά-φιλά πράγματα δεν έμαθα, άπάντησε ο Κεφαλλονίτης.

—Πολύ καλά... Τότε πές μας πώς λένε το Άλογο;

—Ούτε τέτοια χοντρά πράγματα δεν τὰ έμαθα.

—Τότε λοιπόν τί έαθες;... Μπορείς τουλάχιστον να μας πής πώς λένε το ποδόσφαιρο;

—Νά σου πώ... Έχω γά τώρα πώς λένε το ποδόσφαιρο... τή γίδα όμως κάπως... παραξένα τή λέγανε!...

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΙΑΠΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Η άρετή και το πούπουλο είναι πράγματα που τὰ παίρνει ο άέρας.

—Μιά πλεξούδα γυναικείων μαλλιών μπορεί να χαλινώσει έναν έλέφαντα.

—Αν και ριζοβολάει στη λάσπη ο λωτός, βγάζει όμως φράζα λουλούδια.

—Μην έχεις εμπιστοσύνη στη γυναίκα, ακόμα κι' αν απέκτησες μαζί της όχτω παιδιά.

—Δέσνει τη θάλασσα ο άνεμος και τη γυναίκα η ζήλεια.

—Αγαπημένα αδέρφια, τιμή του πατέρα.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Κολακέομαι να πιστέψω, ότι είμαι έν' από τα πιο μορφωμένα μέλη του «Σοβιέτ στρατιωτών και εργατών» της περιφέρειας Μπαροβίτσι...

Μπορώ ν' απαγγείλω με την αλφαριθμητική σειρά τους όλα τα ποτάμια που χύνονται στη λίμνη Λαδόγκα, και ξέρω ότι οι τρεις μεγαλύτεροι Γάλλοι συγγραφείς του 19ου αιώνας είναι: ο Γκαμπριέλ, ο Μονσέλ κ' ο Βίκτωρ Ουγκώ...

Γι' αυτόν λοιπόν τον λόγο, στις 16 του περασμένου Φλεβάρη, με κάλεσε μπροστά του ο σύντροφός Κέσολμ, επίτροπος επί της Δικαιοσύνης του «Σοβιέτ στρατιωτών και εργατών» του Μπαροβίτσι και μου είπε:

— Κάτσε να τα μιλήσουμε λιγάκι, 'Ιβάνοβιτς...

Συγχρόνως μουδαίει μια παλιή σταβροκαρέκλα. Μά εγώ, ξέροντας ότι χρειάζεται σεβασμός στους αντιπροσώπους της λαϊκής δικαιοσύνης, έκανα πως δεν άκουσα κι' έμεινα με εὐλάβεια ὀρθος μπροστά του.

— Δεν μου λές, σύντροφε 'Ιβάνοβιτς, που ξαναίπε σε λίγο, ξέρεις τί θα πη «ανακριτική αποστολή»;

— Και βέβαια ξέρω, του απάντησα περήφανα, «Όταν στέλνουν μακριά ανακριτάς, για να μαζέψουν στοιχεία ένοχοποιητικά για έναν κατηγορούμενο, τα οποία άδικα ψάχνουν να τάβουν κοντά τους...

— Μπράβο, 'Ιβάνοβιτς... Αυτό είνε... Λοιπόν, σου αναθέτω μια τέτοια ανακριτική αποστολή. Θα πάρες για βοηθός σου τον Βλαντίμιρ Πιτζίν και τον Ζαβουλόν Φογκελσμπάουμ, και θα πιάς στο φρούριο Τορόπετς...

— Εκεί βρίσκεται φυλακισμένος ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ, ἄλλοτε ύπασις του στρατηγού Τσεμπάρωφ... 'Επειδή λοιπόν κάτισσε στην Κεντρική 'Επιτροπή των λαϊκών αντιπροσώπων τα ξημεροδένια τόν Τσεμπάρωφ, μιάς έστειλε μια διαταγή, να συγκεντρώσουμε ένοχοποιητικά στοιχεία για λογαριασμό του, να τόν διάσουμε μεθαύριο και να τόν τουφεκίσουμε κατόπιν...

— Εγώ κίτταξα θαυματούμενος τόν επίτροπο Κέσολμ, και άδελά μου ξεφώνισα:

— Και πώς θάβρουμε στοιχεία ένοχοποιητικά για τόν στρατηγό Τσεμπάρωφ;

— Μά ο Κέσολμ άτάραχος, μου απάντησε:

— Ξέρω κι' εγώ;... Αυτό είνε πιά διχ' σου δουλειά... Αυτό που με ενδιαφέρει έμένα, είνε να ξεμπερδέψουμε τόν Τσεμπάρωφ, γιατί άρχισε να γίνεται ύπνοτος...

— Σκέψου ότι η γυναίκα του είνε Γαλλίδα και ζοδεύει ένα σωρό παράδες για τελάρα και για χρόματα ζωγραφικής, στη στιγμή που ο λιουτζίκος ψοφάει άπ' την πείνα...

— Τώρα, για να σε βοηθήσω λίγο, θά πούμε το έξης ένοχοποιητικό γι' αυτόν: «Ότι τόν καιρό που ήταν άρχιστάτος στο μέταλο της Ουκρανίας, πληρώθηκε άπ' τούς Συμμάχους και τούς άφηρε να τόν νικήσουν...

— 'Επάνω σ' αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ανατρίχιασα. Μά προσποιήθηκα τόν άτάραχο και ψιθύρισα:

— Και τί γινούει σ' αυτή τη φασαρία ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ;... Τότε ο Κέσολμ μουράισε μια άγρια, άνυπόμονη, λοξή ματιά και μούπε με την ύπουλη ουρτή φωνή του:

— Να κόψεις τόν λαμό σου, 'Ιβάνοβιτς... Να σωπαίνεις, όταν μιλάω ε-

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ανατρίχιασα. Μά προσποιήθηκα τόν άτάραχο και ψιθύρισα:

— Και τί γινούει σ' αυτή τη φασαρία ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ;... Τότε ο Κέσολμ μουράισε μια άγρια, άνυπόμονη, λοξή ματιά και μούπε με την ύπουλη ουρτή φωνή του:

— Να κόψεις τόν λαμό σου, 'Ιβάνοβιτς... Να σωπαίνεις, όταν μιλάω ε-

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ανατρίχιασα. Μά προσποιήθηκα τόν άτάραχο και ψιθύρισα:

— Και τί γινούει σ' αυτή τη φασαρία ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ;... Τότε ο Κέσολμ μουράισε μια άγρια, άνυπόμονη, λοξή ματιά και μούπε με την ύπουλη ουρτή φωνή του:

— Να κόψεις τόν λαμό σου, 'Ιβάνοβιτς... Να σωπαίνεις, όταν μιλάω ε-

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ανατρίχιασα. Μά προσποιήθηκα τόν άτάραχο και ψιθύρισα:

— Και τί γινούει σ' αυτή τη φασαρία ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ;... Τότε ο Κέσολμ μουράισε μια άγρια, άνυπόμονη, λοξή ματιά και μούπε με την ύπουλη ουρτή φωνή του:

— Να κόψεις τόν λαμό σου, 'Ιβάνοβιτς... Να σωπαίνεις, όταν μιλάω ε-

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ανατρίχιασα. Μά προσποιήθηκα τόν άτάραχο και ψιθύρισα:

— Και τί γινούει σ' αυτή τη φασαρία ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ;... Τότε ο Κέσολμ μουράισε μια άγρια, άνυπόμονη, λοξή ματιά και μούπε με την ύπουλη ουρτή φωνή του:

— Να κόψεις τόν λαμό σου, 'Ιβάνοβιτς... Να σωπαίνεις, όταν μιλάω ε-

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ανατρίχιασα. Μά προσποιήθηκα τόν άτάραχο και ψιθύρισα:

— Και τί γινούει σ' αυτή τη φασαρία ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ;... Τότε ο Κέσολμ μουράισε μια άγρια, άνυπόμονη, λοξή ματιά και μούπε με την ύπουλη ουρτή φωνή του:

— Να κόψεις τόν λαμό σου, 'Ιβάνοβιτς... Να σωπαίνεις, όταν μιλάω ε-

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ανατρίχιασα. Μά προσποιήθηκα τόν άτάραχο και ψιθύρισα:

— Και τί γινούει σ' αυτή τη φασαρία ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ;... Τότε ο Κέσολμ μουράισε μια άγρια, άνυπόμονη, λοξή ματιά και μούπε με την ύπουλη ουρτή φωνή του:

— Να κόψεις τόν λαμό σου, 'Ιβάνοβιτς... Να σωπαίνεις, όταν μιλάω ε-

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ανατρίχιασα. Μά προσποιήθηκα τόν άτάραχο και ψιθύρισα:

— Και τί γινούει σ' αυτή τη φασαρία ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ;... Τότε ο Κέσολμ μουράισε μια άγρια, άνυπόμονη, λοξή ματιά και μούπε με την ύπουλη ουρτή φωνή του:

— Να κόψεις τόν λαμό σου, 'Ιβάνοβιτς... Να σωπαίνεις, όταν μιλάω ε-

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ανατρίχιασα. Μά προσποιήθηκα τόν άτάραχο και ψιθύρισα:

— Και τί γινούει σ' αυτή τη φασαρία ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ;... Τότε ο Κέσολμ μουράισε μια άγρια, άνυπόμονη, λοξή ματιά και μούπε με την ύπουλη ουρτή φωνή του:

— Να κόψεις τόν λαμό σου, 'Ιβάνοβιτς... Να σωπαίνεις, όταν μιλάω ε-

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ανατρίχιασα. Μά προσποιήθηκα τόν άτάραχο και ψιθύρισα:

— Και τί γινούει σ' αυτή τη φασαρία ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ;... Τότε ο Κέσολμ μουράισε μια άγρια, άνυπόμονη, λοξή ματιά και μούπε με την ύπουλη ουρτή φωνή του:

— Να κόψεις τόν λαμό σου, 'Ιβάνοβιτς... Να σωπαίνεις, όταν μιλάω ε-

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ανατρίχιασα. Μά προσποιήθηκα τόν άτάραχο και ψιθύρισα:

— Και τί γινούει σ' αυτή τη φασαρία ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ;... Τότε ο Κέσολμ μουράισε μια άγρια, άνυπόμονη, λοξή ματιά και μούπε με την ύπουλη ουρτή φωνή του:

— Να κόψεις τόν λαμό σου, 'Ιβάνοβιτς... Να σωπαίνεις, όταν μιλάω ε-

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ανατρίχιασα. Μά προσποιήθηκα τόν άτάραχο και ψιθύρισα:

— Και τί γινούει σ' αυτή τη φασαρία ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ;... Τότε ο Κέσολμ μουράισε μια άγρια, άνυπόμονη, λοξή ματιά και μούπε με την ύπουλη ουρτή φωνή του:

— Να κόψεις τόν λαμό σου, 'Ιβάνοβιτς... Να σωπαίνεις, όταν μιλάω ε-

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ανατρίχιασα. Μά προσποιήθηκα τόν άτάραχο και ψιθύρισα:

— Και τί γινούει σ' αυτή τη φασαρία ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ;... Τότε ο Κέσολμ μουράισε μια άγρια, άνυπόμονη, λοξή ματιά και μούπε με την ύπουλη ουρτή φωνή του:

— Να κόψεις τόν λαμό σου, 'Ιβάνοβιτς... Να σωπαίνεις, όταν μιλάω ε-

αυτό, θά στηριχτούμε και θά τόν τουφεκίσουμε μεθαύριο δίχως πολλές διατυπώσεις...

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ PIERRE BENOIT

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ PIERRE BENOIT

Και μόλις εκείνος παρουσιάστηκε μπροστά μας, τρομαγμένος, ο Πιτζίν διάλεξε άπ' την άρμαθιά τών κλειδιών τόν τόν Νο 44 — νούμερο τού κελιού τού Παβλίτσσεφ — και τράβηξε πρώτος για τούς στενοκαρμούς, ύγρους και θεοσκότεινους διαδρόμους τού φρουρίου, ενώ εγώ κρατούσα στά χέρια μου ένα κλεφτοφάναρο άναμένο...

Τό κελί Νο 44 ήταν υπόγειο και φρικτά ύγρο και στενό. Σεθεωρήσαμε —ό Πιτζίν, ο Φογκελσμπάουμ κι' εγώ— ώστόσο να τό βρούμε, και, κοντά σ' άλλα, άναγκαζόμαστε κάθε τόσο να διασκελίζουμε τά σωριασμένα στίς ψυχρές πλάκες κορμιά, τών κοιμωμένων άπ' τού μεθυσί δεσμοφυλάκων και σκοπών...

Σε μια γωνιά τού κελιού αυτού βρισκόταν κουβαριασμένος, μισόγυμνος και σκελετωμένος ένας φρικαλέος, άσπορμάλης γέρος, με γένεια μακριά και μπερδεμένα. Τό πρόσωπό του, με τά δονθάνοιχα και δίχως έγκρισια μάτια του, σούδινε την έντύπωση κοινού-δάγιας τρομαγμένης. Γύρω στη μέση του βρισκόταν ένα τεράστιο, σιδερένιο δαχτυλίδι, τό οποίο συνδεόταν με μια βαρεία αλυσίδα από έναν άλλον κρίκο, κερκωμένον στερεά στόν τοίχο τού κελιού:

— Είσαι ο συνταγματάρχης Σέργιος Μιχαήλοβιτς Παβλίτσσεφ, ἄλλοτε ύπασις τού στρατηγού Τσεμπάρωφ;... τόν ρώτησε ο Πιτζίν.

Συγχρόνως ο Φογκελσμπάουμ άνοιγε ένα κατάστιχο και σφηνόταν στο γόφυμο, σάν γραμματέας τής ανακριτικής αποστολής που ήταν...

— Ω... Βέβαια... 'Ο συνταγματάρχης Παβλίτσσεφ...

Τραύλιζε με κόπο ο φυλακισμένος, καρφώνοντας επάνω μας τά άπλανή και δολά του μάτια...

— Και ξέρεις να μάς πής άν και πώς φάνηκε προδότης ο Τσεμπάρωφ;... τόν ρώτησα τότε εγώ, με τη σειρά μου.

— Έκείνος μουτρώριζε με κόπο: — Ναι... Ναι... 'Ο προδότης ο Τσεμπάρωφ... 'Ο Τσεμπάρωφ ο προδότης...

— Ξέρεις άν πήρε λεπτά άπ' τούς ονιμάχους;... — Λεπτά... Πολλά λεπτά... Πολλά λεπτά...

— Πόσα επάνω-κάτω;... Πόσα τού δωσαν;... Ξέρεις;... 'Ο φυλακισμένος έσκυψε άφηρημένα τό άκάθαρτο και μαλλιαρό κεφάλι του. Φαινόταν να λογαριάζει κάτι στα δαχτυλά του. Ξαναίπε με γέλιο φριχτό:

— Έξή εκατομμύρια ρουπίες... Έξή εκατομμύρια ρουπίες... 'Ο Ζαβουλόν Φογκελσμπάουμ, ο οποίος καθόταν σ' ένα σκαμνί κι' έγραφε με άριβεία την κατάθεση — παρά ξενη κατάθεση, μά τόν Θεό, μά πούδες σκοπιζόταν για τέτοια — πήδησε άπ' τη θέσι του κατάπληκτος και είπε:

— Έξή εκατομμύρια ρουπίες... Μας κάθονταν δηλαδή έξήντα εκατομμύρια ρουβλία χρυσά!... 'Ω, διάβόλε!... Εγώ άρχισα να τά χάνω. Νόμω πως δνειρενόμουν και ξεφώνισα δδελά μου:

— Μά η ρουπίες είνε νόμισμα τών 'Ινδιών... Τι δαιμόνια έπιούσαν ή 'Ινδικές αυτές ρουπίες στο Μέταλο τής

Ουκρανίας;... 'Ο φυλακισμένος όμως σκύλασε στην ερώτησι αυτή κι' άρχισε να ουρλιάζει πεισματικά:

— Είπα ρουπίες... Έξή... Έφτά... 'Οχτώ εκατομμύρια ρουπίες... Τόσα χρειάζοταν ο Καμπάρωφ... 'Ο Ζε... 'Ο Τσεμπάρωφ, άνθεμά τον, ο Τσεμπάρωφ... Είχε φιλενάδες... Πολλές φιλενάδες που ζήταγαν λεπτά... Είχε τη Ναστασία Φιλίππονα, άρραβωνιαστική τού Γκάνια 'Ιδούλιν... Είχε την 'Αγκλάε 'Επάντον... Είχε τη Μαρούσα Σεμπετόβνα... Είχε... Είχε... Πολλές... Πολλές...

— 'Ο Φογκελσμπάουμ κούνησε τό κεφάλι του ύπομονετικά, και, βγάδοντας στεναγμό άνίας, άποτελείσας βιαστικά την έκθεσί του, λέγοντας συγχρόνως:

— Φτάνει πιά... 'Αρκετá μ' είνε, συνταγματάρχα Παβλίτσσεφ... Βάλε την ύπογραφη σου τώρα έδώ... Νά, έδώ που σου δείχνω... 'Αίντε, μπράβο... Χόπ... Πήγαινε στόν κόρακα τώρα!...

Τόν κυτάξαμε τώρα έκθαμβοι. 'Αφού έβαλε μια μπουζούρα, κάτι σάν ύπογραφη που δέν διαβάζοταν καθόλου, ο Παβλίτσσεφ μουτρώρισε μερικέες γκρινιακές κουνέντες, άκατανόητες για μ'ας, κι' έσκυψε έπίμονα τό κεφάλι του, κρατώντας τό άνάμεσα στά κοκκαλιάρικα χέρια του...

Δέν έδωγε πιά μιλά. 'Η δουλειά μας είχε τελειώσει, και την άλλη μέρα τό βράδυ παρουσιάστηκε στόν Κέσολμ. Μόλις με είδε, μου φώναξε χαρούμενα:

— Δόξα σοι ο Θεός, 'Ιβάνοβιτς... Καλά που πρόλαβες να πάρης την κατάθεσί του, γιατί μου τηλεφώνησαν άπ' τό Τορόπετς, σήμερα τό μεσημέρι, ότι ο Παβλίτσσεφ αυτοκτόνησε...

— Μπá!... Έκανα εγώ. 'Αργά τό σκέφτηκε... Νά ή κατάθεσί του με την ύπογραφή του από κάτω...

— 'Ο Κέσολμ έσκυψε άνυπόμονα στην κατάθεσί τού Παβλίτσσεφ κι' άρχισε να τη διαβάει...

Μά μόλις διάβασε τίς πρώτες γραμμές άκόμη, τινάχτηκε έξαλλος άπ' την καρέκλα του κι' άρχισε να ουρλιάζει: — Βρε, δέν πιάς στο γέρο-διάβολο, 'Ιβάνοβιτς;... Τι ήλιθιότητες κι' άσυναρτορίες είνε τούτες που μου σκαρώνεις έδώ μέσα;... 'Ηταν δυνατόν ο Παβλίτσσεφ, ένας άνθρωπος με τετραγωνικό μυαλό, να καταθέσει όλες αυτές τις βλακείες;...

Κι' ενώ τόν κυτάξα, κατάπληκτος και στενοχωρημένος, ο Κέσολμ ξερόμασε γρήγορα τό άκουστικό τού τηλεφώνου κι' άρχισε να τηλεφωνή:

— Άλλό... Άλλό... Δώστε μου τό φρούριο Τορόπετς, άμέσως... Τι είνε καί;... 'Ο φρούραρχος Μιέγκιν;... Λαμπρά... Δέν μου λές, πούδες φυλακισμένος ήταν χθές βράδυ κλειδωμένος στο κελί 44;... Πώς;... 'Ο άντιστάσας πρόκοχαγός Βιαδάσιν;... Κι' ο μακαρίτης ο Παβλίτσσεφ που ήταν;... Στο 34;... Στο 34 είπες;... Καλά... Καλά... Τίποτε άλλο, εύχαριστώ... 'Ο Κέσολμ ξανακρέμασε τό άκουστικό και με κίτταξε άφριμένος:

— Κατάλαβες τώρα, ήλιθε; μούπε. Ανακρίνατε έναν τρελλό, αντί για τόν Παβλίτσσεφ... Έγινε λάθος στο κελί... Φτάω κι' εγώ, βέβαια, που σ' είπα 44 αντί για 34... Μά κι' εσείς που είχατε τό μυαλό σας;...

Μία βαρύνική, σωτήρια ιδέα πέρασε σάν άστραπή άπ' τό μυαλό μου, και

Ουκρανίας;...

— Είπα ρουπίες... Έξή... Έφτά... 'Οχτώ εκατομμύρια ρουπίες... Τόσα χρειάζοταν ο Καμπάρωφ... 'Ο Ζε... 'Ο Τσεμπάρωφ, άνθεμά τον, ο Τσεμπάρωφ... Είχε φιλενάδες... Πολλές φιλενάδες που ζήταγαν λεπτά... Είχε τη Ναστασία Φιλίππονα, άρραβωνιαστική τού Γκάνια 'Ιδούλιν... Είχε την 'Αγκλάε 'Επάντον... Είχε τη Μαρούσα Σεμπετόβνα... Είχε... Είχε... Πολλές... Πολλές...

— 'Ο Φογκελσμπάουμ κούνησε τό κεφάλι του ύπομονετικά, και, βγάδοντας στεναγμό άνίας, άποτελείσας βιαστικά την έκθεσί του, λέγοντας συγχρόνως:

— Φτάνει πιά... 'Αρκετá μ' είνε, συνταγματάρχα Παβλίτσσεφ... Βάλε την ύπογραφη σου τώρα έδώ... Νά, έδώ που σου δείχνω... 'Αίντε, μπράβο... Χόπ... Πήγαινε στόν κόρακα τώρα!...

Τόν κυτάξαμε τώρα έκθαμβοι. 'Αφού έβαλε μια μπουζούρα, κάτι σάν ύπογραφη που δέν διαβάζοταν καθόλου, ο Παβλίτσσεφ μουτρώρισε μερικέες γκρινιακές κουνέντες, άκατανόητες για μ'ας, κι' έσκυψε έπίμονα τό κεφάλι του, κρατώντας τό άνάμεσα στά κοκκαλιάρικα χέρια του...

Δέν έδωγε πιά μιλά. 'Η δουλειά μας είχε τελειώσει, και την άλλη μέρα τό βράδυ παρουσιάστηκε στόν Κέσολμ. Μόλις με είδε, μου φώναξε χαρούμενα:

— Δόξα σοι ο Θεός, 'Ιβάνοβιτς... Καλά που πρόλαβες να πάρης την κατάθεσί του, γιατί μου τηλεφώνησαν άπ' τό Τορόπετς, σήμερα τό μεσημέρι, ότι ο Παβλίτσσεφ αυτοκτόνησε...

— Μπá!... Έκανα εγώ. 'Αργά τό σκέφτηκε... Νά ή κατάθεσί του με την ύπογραφή του από κάτω...

— 'Ο Κέσολμ έσκυψε άνυπόμονα στην κατάθεσί τού Παβλίτσσεφ κι' άρχισε να τη διαβάει...

Μά μόλις διάβασε τίς πρώτες γραμμές άκόμη, τινάχτηκε έξαλλος άπ' την καρέκλα του κι' άρχισε να ουρλιάζει: — Βρε, δέν πιάς στο γέρο-διάβολο, 'Ιβάνοβιτς;... Τι ήλιθιότητες κι' άσυναρτορίες είνε τούτες που μου σκαρώνεις έδώ μέσα;... 'Ηταν δυνατόν ο Παβλίτσσεφ, ένας άνθρωπος με τετραγωνικό μυαλό, να καταθέσει όλες αυτές τις βλακείες;...

Κι' ενώ τόν κυτάξα, κατάπληκτος και στενοχωρημένος, ο Κέσολμ ξερόμασε γρήγορα τό άκουστικό τού τηλεφώνου κι' άρχισε να τηλεφωνή:

— Άλλό... Άλλό... Δώστε μου τό φρούριο Τορόπετς, άμέσως... Τι είνε καί;... 'Ο φρούραρχος Μιέγκιν;... Λαμπρά... Δέν μου λές, πούδες φυλακισμένος ήταν χθές βράδυ κλειδωμένος στο κελί 44;... Πώς;... 'Ο άντιστάσας πρόκοχαγός Βιαδάσιν;... Κι' ο μακαρίτης ο Παβλίτσσεφ που ήταν;... Στο 34;... Στο 34 είπες;... Καλά... Καλά... Τίποτε άλλο, εύχαριστώ... 'Ο Κέσολμ ξανακρέμασε τό άκουστικό και με κίτταξε άφριμένος:

— Κατάλαβες τώρα, ήλιθε; μούπε. Ανακρίνατε έναν τρελλό, αντί για τόν Παβλίτσσεφ... Έγινε λάθος στο κελί... Φτάω κι' εγώ, βέβαια, που σ' είπα 44 αντί για 34... Μά κι' εσείς που είχατε τό μυαλό σας;...

Μία βαρύνική, σωτήρια ιδέα πέρασε σάν άστραπή άπ' τό μυαλό μου, και

Ουκρανίας;... 'Ο φυλακισμένος όμως σκύλασε στην ερώτησι αυτή κι' άρχισε να ουρλιάζει πεισματικά:

— Είπα ρουπίες... Έξή... Έφτά... 'Οχτώ εκατομμύρια ρουπίες... Τόσα χρειάζοταν ο Καμπάρωφ... 'Ο Ζε... 'Ο Τσεμπάρωφ, άνθεμά τον, ο Τσεμπάρωφ... Είχε φιλενάδες... Πολλές φιλενάδες που ζήταγαν λεπτά... Είχε τη Ναστασία Φιλίππονα, άρραβωνιαστική τού Γκάνια 'Ιδούλιν... Είχε την 'Αγκλάε 'Επάντον... Είχε τη Μαρούσα Σεμπετόβνα... Είχε... Είχε... Πολλές... Πολλές...

— 'Ο Φογκελσμπάουμ κούνησε τό κεφάλι του ύπομονετικά, και, βγάδοντας στεναγμό άνίας, άποτελείσας βιαστικά την έκθεσί του, λέγοντας συγχρόνως:

— Φτάνει πιά... 'Αρκετá μ' είνε, συνταγματάρχα Παβλίτσσεφ... Βάλε την ύπογραφη σου τώρα έδώ... Νά, έδώ που σου δείχνω... 'Αίντε, μπράβο... Χόπ... Πήγαινε στόν κόρακα τώρα!...

Τόν κυτάξαμε τώρα έκθαμβοι. 'Αφού έβαλε μια μπουζούρα, κάτι σάν ύπογραφη που δέν διαβάζοταν καθόλου, ο Παβλίτσσεφ μουτρώρισε μερικέες γκρινιακές κουνέντες, άκατανόητες για μ'ας, κι' έσκυψε έπίμονα τό κεφάλι του, κρατώντας τό άνάμεσα στά κοκκαλιάρικα χέρια του...

Δέν έδωγε πιά μιλά. 'Η δουλειά μας είχε τελειώσει, και την άλλη μέρα τό βράδυ παρουσιάστηκε στόν Κέσολμ. Μόλις με είδε, μου φώναξε χαρούμενα:

— Δόξα σοι ο Θεός, 'Ιβάνοβιτς... Καλά που πρόλαβες να πάρης την κατάθεσί του, γιατί μου τηλεφώνησαν άπ' τό Τορόπετς, σήμερα τό μεσημέρι, ότι ο Παβλίτσσεφ αυτοκτόνησε...

— Μπá!... Έκανα εγώ. 'Αργά τό σκέφτηκε... Νά ή κατάθεσί του με την ύπογραφή του από κάτω...

ΑΙ' ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τ

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ
ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ
ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ

Με τιμὰς **ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ** — **ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ** θὰ τὸ
εὗρουν αἱ ἀναγνώστριά μας εἰς τὸ

ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘΑΝ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Ἐπιπλοποιῶν, Σιδηρουργῶν καὶ διαφόρων ἄλλων τεχνιτῶν.
καθὼς καὶ Γεωργικὰ ἐργαλεῖα.

Σὰς συνιοτῶμεν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Κατάστημα καὶ θὰ μὰς
εὐγνωμονεῖτε.

